Elisabeth Haich

SEKSUALNA ENERGIJA I YOGA

PREDGOVOR

Kod teoretskog istraživanja i u praktičnoj psihoterapiji, moderni psiholozi su neosporno dovedeni u dodir sa mitologijom i religijom. Takođe, u domenu svoje profesije prepoznaju i razumeju legende i bajke, a svoja istraživanja su proširili i na Srednjovekovni misticizam i alhemiju i otkrili su čitav niz dodirnih tačaka sa istočnim filozofijama i religijama.

Uprkos tome, mnoge različite istovetnosti između dubinske psihologije i yoge, prouzrokovale su različita mišljenja. Neki misle da taj psihološki ponor i yogu treba posmatrati zajedno. Drugi pokušavaju da razumeju iskustvo stečeno kroz yogu, meditaciju u simboličkim psihološkim terminima, a neki yogu pokušavaju da protumače sa psihološkog aspekta.

J. H. Shultz otkriva niz dodirnih tačaka između najviših nivoa autogenog treninga i Raja yoge. On takođe veruje da je poređenje njegove tehnike sa tehnikom Hatha yoge delimično poučno za praktikanta autogenog treninga. Telesni stavovi u autogenom treningu, ležeći i sedeći položaj, istovetan je sa dve asane u Hatha yogi – osnovnim sedećim položajem i položajem smrti. Nasuprot tome, Shultz veruje da ne postoji povezanost između autogenog treninga i vežbi Hatha yoge koje uključuju pokret i disanje. Hopes se nada da će autogenom treningu pridružiti i aktuelni sadržaj yoge na isti način kao što je stvarni sadržaj mističnog magnetizma pridružen racionalnoj hipnoterapiji.

Međutim, autogeni trening nije metoda koja ima naučnu osnovu i pomoću njega je teško procenjivati pravu prirodu Hatha ili Raja yoge. Veća je verovatnoća da je yoga ta koja nije potpuno shvaćena. Autogeni trening će biti u stanju da dostigne pravi sadržaj Hatha ili Raja yoge tek kada i sam postane yogom. Treba da se prisetimo da postoje različiti putevi yoge, dakle različite forme yoge, samo je cilj isti.

Bez obzira što je po nečem shvaćen kao neka vrsta yoge, autogeni trening je jedan od najvećih blagoslova moderne psihoterapije. Kakav blagoslov bi tek za psihologiju i psihoterapiju predstavljalo potpuno razumevanje yoge.

Langen smatra da su najviši nivoi svesti ostvareni vežbama yoge i meditacijom, oblici hipnoze. Verujemo da je sasvim ispravno uključiti yogu i meditaciju u delokrug psihološkog istraživanja. Ipak bilo bi sasvim pogrešno da se fenomen yoge i meditacije pokuša objasniti sadašnjim psihološkim terminima. To bi nas odvelo pogrešnom zaključivanju. Mesto toga, oni koji bi vršili istraživanje prvo treba da meditiraju i rade vežbe yoge nekoliko godina, a zatim da pokušaju opisati šta su doživeli.

Posle takvog istraživanja psiholozi će biti u stanju da razlikuju stanja proširene i stanja redukovane svesti. Jasnije i potpunije će razumeti fenomen koji za sada svi pripisuju hipnozi.

Na početku razdoblja potpunijeg psihološkog istraživanja mnogi psihijatri su negirali postojanje nesvesnog uma. Svako ko se u to vreme lično uverio u snagu nesvesnog, u sebi i u svojim pacijentima, mogao je ovo negiranje samo da poprati osmehom. Na sličnu situaciju nailazimo i danas kada čitamo psihološke radove o yogi i meditaciji. Ukoliko se tokom određenog vremena praktikuju vežbe yoge i meditacija jasno će se razumeti razlika između sadašnjeg stanovišta u psihologiji i yoge, jer najviši nivoi koji se postižu praktikujući vežbe yoge i meditacije nisu hipnotička stanja s redukovanom svešću, već stanja veoma visoke svesti praćena ogromnom proširenom budnošću.

Duboku analizu u psihologiji Jung naziva modernim oblikom inicijacije. Unutrašnji duhovni proces koji se događa tokom analize upoređuje s čovekovim iskustvom pre i za vreme inicijacije. Jung smatra da su veliki filozofi sa Istoka simbolički psiholozi. "Dijamantsko telo" Istoka i "vaskrslo telo" hrišćana su zanimljive i neobične psihološke činjenice za njega. Celokupnu srednjovekovnu alhemiju smatra za psihologijski simbolizam.

Jung govori o bitku – unutrašnjem biću – i o putu do njega. I o Hristu govori kao o arhetipu.

Jung je sasvim u pravu kada tvrdi da ono što se naziva metafizikom mora biti dostupno mentalnom iskustvu, jer u suprotnom ne bi imalo nikakvog uticaja na čovečanstvo. On ne stvara nikakva pravila i propozicije u pogledu metafizičkog već opisuje forme kroz koje ono može da se doživi. Po njemu su simboli te forme.

Stoga ostaje otvoreno pitanje da li je suština o kojoj govori ista kao i suština yoge. Otvoreno ostaje i pitanje da li je "arhetip Hrista" istovetan "živućem Hristu".

Jung upoređuje religiozne i filozofske ideje Istoka i Zapada sa gledišta psihološkog simbolizma i otkriva naznačene različitosti. On tako upoređuje Hrista opterećenog tugom sa zlatnim cvetom Istoka, ili Hristu, kao istorijskoj osobi suprostavlja reči mudraca sa Istoka, Hui Ming Kinga: "Bez dolaska u postojanje, bez umiranja, bez prošlosti, bez budućnosti".

Međutim, ta poređenja nisu ispravna, jer je Jung poredio forme izražavanja sa različitim nivoima znanja. Kod pravilnog poređenja ekvivalent "zlatnom cvetu" Istoka je "ružin krst" Zapada. Dopuna rečima Hui Ming Kinga su Hristove reči: "Prije Abrahama bejah, Ja jesam".

Verujemo da se, ako su poređenja ispravna, neće pronaći razlika između onog što Istok i Zapad žele da kažu.

Suštinska razlika između Jungovog i našeg sopstvenog razumevanja materije leži u tome što mi verujemo da je metafizičko moguće dostići mentalnim iskustvom i da je dostupnije čoveku koji praktikuje yogu i meditaciju nego čoveku koji pristupa metafizičkom kroz psihološki koncept.

Yoga i meditacija, zatim vežbe Ružokrstaša otvaraju mentalnom iskustvu metafizičko kraljevstvo koje je zatvoreno za psihologa.

Opisi sopstvenog isustva istočnih mudraca o yogi i meditaciji nisu simboli za psihološko iskustvo već predstavljaju samo iskustvo. Ni

"dijamantsko telo" Istoka, ni "vaskrslo telo" hrišćanskog Zapada nisu simboli za psihološko iskustvo, već predstavljaju samo iskustvo. Alhemija nije ograničena samo na opisivanje psiholoških doživljaja već propisuje proces razvoja koji se dešava u čovekovom telu i duši što vodi ka stvarnoj činjenici.

Jung je psiholozima ukazao na put ka istočnoj mudrosti, yogi i meditaciji. Sada oni taj put treba da istraže sami.

Da bi se izbegli nesporazumi želimo da naglasimo kako ne želimo da suprotstavljamo yogu modernoj psihologiji. Nameravamo samo da odredimo korektan odnos. U stvarnosti, yoga je nadređena psihologiji. Yoga ne čini sadržaj psiholoških razmatranja, već su ona sadržana u yogi. Yoga treba da ukaže na put za buduća istraživanja psihologa, jer ona sadrži sve što se može reći o nesvesnom, svesnom i nadsvesnom. Ipak istraživači ne bi trebali da krenu od teoretskih pretpostavki, već treba sami da steknu iskustvo vežbajući.

Nemoguće je da se rade vežbe yoge pravilno, redovno i tokom određenog vremenskog perioda, a da se ne dođe u sukob sa sobom u domenu stanovišta moderne psihologije. Takođe greše oni čije je uverenje da mogu nastaviti putem yoge, a da se ne sukobe sa svojim nesvesnim umom. Vežbe yoge dobre su za muškarce i za žene. Kroz njih se postiže bolje zdravlje, veća vitalnost i ljudi su sposobni za velika postignuća. Svako ko se bavi yogom i meditacijom dostiže tačku na putu unutrašnjeg razvoja kada sukob s njegovim sopstvenim nesvesnim postaje neizbežan. Ukoliko tom sukobu nedostaje materijalizacija, tada je čak i praktikant yoge izložen neurozi.

S druge strane, svako ko praktikuje metodu duboke psihologije, jednog dana će iskusiti nešto što transcendira poznate granice u psihologiji, a to može opisati samo yoga.

I yoga i dubinska psihologija teže ka širenju svesti. U dubokom psihološkom tretmanu neuroza nesvesni materijal koji, prema normalnim životnim okolnostima ispravno pripada svesnom umu, oslobođen je do svesnog nivoa. To znači da se u lečenju neuroza psihoterapijom nesvesni um obnavlja na svoje uobičajeno, tj. normalno stanje.

Izvođenjem vežbi yoge nesvesni materijal se takođe čini svesnim. Ipak pomoću vežbi yoge i meditacijom, ljudska svest se može proširiti van normalnih granica, do višeg nivoa svesti.

Svako ko je kroz psihološki rad naučio kako da osvesti nesvesni materijal zna već nešto o načinu podizanja svesnog uma na viši nivo svesti. Pacijent koji je psihoterapijom izlečio neurozu na taj način je sposobniji za razvijanje svoje svesti od prosečne osobe kojoj je ideja o rastućoj svesnosti nešto potpuno strano. Iskustvo koje je zadobio prevazilaženjem neuroze može da rezultira procesom postepenog razvoja ljudske svesti i može da bude početak razvoja voljnim naporom.

Ovde sigurno nailazimo na dublje značenje psihološke zagonetke koju nazivamo neuroza. Takođe, ovde je prisutno dublje značenje rada psihoterapeuta koji pomaže u razvoju svesti.

U ovoj knjizi Elisabeth Haich pokazuje šta je zapravo seksualna energija i kako se putem yoge ona može transformisati u više stanje svesti. Seksualnost i visok nivo svesnosti su dve različite forme u kojima je ispoljena jedna božanska kreativna snaga, logos. Seksualna energija, najniža forma logosa, može u čoveku da postane najviša forma logosa, božanska svest.

U opisivanju ove transformacije energije sasvim je jasno da yoga uključuje i duhovni proces koji je danas, takođe, sastavni deo dubokog psihološkog promatranja. Istovremeno je očigledno da yoga transcendira duboko psihološko promatranje.

Elisabeth Haich nas upozorava pokušavajući da preskoči nivoe svesti. Ona ukazuje na to kako seksualna energija može da se prepozna i doživi pre nego što se pokuša transformisati. Ona, takođe, opisuje patološke reakcije koje se mogu javiti kod onih koji pokušavaju da krenu putem razvoja svesti, a da za to nisu zreli. I ovde se u pogledu nesvesnog suočavamo sa modernom psihologijom.

Zatim su u knjizi opisana stanja u razvoju svesti koja su još uvek nepoznata modernoj psihologiji. Čak se govori i o magijskim moćima zadobijenim kroz proširenu svest i prikazuje se priroda tih moći.

Dok čitamo ovu knjigu postajemo svesni da je Freud intuitivno shvatio pravu prirodu seksualnosti. Kroz ceo svoj život borio se sa shvatanjem libida i stalno ga je ponovo tumačio i formulisao. Njegovo stanovište je bilo da libido treba da bude shvaćen ne samo u užem smislu seksualnosti, već u širem i razumljivijem smislu.

Freud takođe uviđa da seksualnost može biti transformisana u duhovnu kreativnu snagu. Taj proces naziva sublimacijom ili pročišćenjem. Ipak, sublimacija i transformacija seksualne energije koju podrazumeva Elisabeth Haich nisu isto. Freud pod sublimacijom podrazumeva mogućnost rada sa seksualnošću bez potiskivanja. Po Elisabeth Haich seksualna energija transformisana kroz yogu vodi čoveka do najvišeg nivoa svesti.

Freudov genije je video u "libidu" i "sublimaciji" energije mogućnosti koje su vitalne i koje su neophodne za razvoj ljudske svesti.

Svest koja raste je svrha ljudskog života, a najviša svesnost je cilj ljudskog razvoja. Taj razvoj napreduje korak po korak, od čoveka kao bića sa nesvesnim impulsima, do savršene svesti, čoveka Boga.

Moderna psihologija nam može pomoći na jednom delu tog puta, ali samo nas yoga i meditacija mogu dovesti do cilja.

Dr. Helmut Speer

UVOD

Kod pisanja ove knjige bila sam slobodna da svoje misli izrazim jednostavnim terminima, koristeći stare ali ipak još neiskvarene reči, bez upotrebe novih sa naučnim prizvukom, za koncepcije naznačene u najstarijim knjigama čovečanstva. Tako je osnovni uzrok sveg postojanja koji ni jedan naučnik ne može da protumači, imenovan starom rečju – Bog. Ukoliko razmišljamo o novim rečima koje bi odvratile ljude da se drže starih i pogrešnih interpretacija te reči, oni će i dalje prenositi svoju pogrešnu koncepciju u značenja nove reči. Boriti se protiv neznanja je beskorisno. Ipak, oni koji naslućuju i osećaju pravo značenje Boga iza savremenih termina, osetiće ga i u staroj reči Bog. Stoga, zašto bi menjali reči? Ako u dubini svoje duše imamo skromnu, s poštovanjem izraženu bliskost s Bogom, možemo da budemo zadovoljni. Boga ne možemo da shvatimo racionalnim znanjem. Znanje, prepoznavanje može da se postigne samo poređenjem – preko Drveta znanja o dobru i zlu – ali Bog ne može da se uporedi ni sa čim, i zbog toga nikada ne možemo da prepoznamo Boga, nikada ne možemo da znamo šta Bog jeste. Možemo samo postati Bog.

Naučnici pažljivo izostavljaju ovaj pojam i reč "Bog". Možemo da osetimo njihov strah ako u krajnjem ispitivanju ne bi zvučali dovoljno akademski pri upotrebi te jednostavne reči – "Bog". Međutim, taj strah je zajednički samo onima koji nisu pravi naučnici. Ako su na primer, Spinoza, Newton ili Einstein otkrili i prihvatili Boga kao osnovni uzrok sveg postojanja kroz nauku matematike, tada Biblijska reč "Bog" može mirno da se zadrži kao konačno poreklo porekla. Ta reč, u toj knjizi nije korišćena u religiozno osećajnom smislu, već u istom smislu kao i Spinozina, Newtonova i Einsteinova. Mi smo zadovoljni ako čitalac doživljava onu istu predanost, poštovanje i poniznost koju su osećali i najveći naučnici svih vremena pred ovom reči. U ovim osećanjima se i najednostavniji čovek susreće s najvećim naučnicima, podjednako kao što se u Biblijskoj priči prostodušni pastir susreće s magovima na najvišem stupnju znanja. Stoga, želimo da sadržaj ove knjige bude razumljiv i najednostavnijem "pastiru" i "magu".

Reč "ljubav" me takođe suočava sa problemom. Iako u mađarskom jezik postoje različiti izrazi za ljubav, mi Mađari ne razumemo da reč "ljubav" može da se koristi za opisivanje nečijih osećanja prema Bogu, roditeljima, detetu, sunarodniku, prema dragoj ili dragom, komšiji, kao i prema psu ili konju. U mađarskom jeziku postoje različiti izrazi za različite vrste ljubavi, i oni jasno pokazuju zašto i koga volimo. Za razumevanje ove knjige važno je ispravno shvatanje različitih osećanja ljubavi. Da bi se izbegli nesporazumi slobodnim rečima sam razjasnila ove različite vrste ljubavi. Posledica toga je da je tekst postao dosadniji i nezgrapniji nego što sam želela. Ali nisam imala druge mogućnosti.

U ovoj knjizi će biti navedene reči za koje ne postoje odgovarajući izrazi u Zapadnim jezicima. Podsetimo se teškoća pri najednostvnijim opisima sna. U dubini Bitka ne postoje dimenzije, isto kao što ne postoji

pojam i vremenu, a često ni lična osećanja. Kako neko može da opiše iskustvo koje se događa u dubini duše, a koje doživljava kao čisto stanje bića u sebi samom, ako za to ne postoje odgovarajuće reči? Zbog toga mi je izuzetno teško da govorim o pojmovima za koje ne postoji dobar i odgovarajući prevod na engleski i nemački jezik, a još mi je teže da protumačim pojmove za koje na Zapadu ne postoje odgovarajuće reči. Nemoguće je, na primer, prevesti sanskrtske, kineske, tibetanske ili mađarske tekstove na zapadne jezike. Oni si prepušteni upotrebi slobodnih reči. Ali uprkos svim naporima koji se čine da bi se postigla razumljivost putem reči, ovi opisi ostaju samo spoljašnje predočavanje onoga što se događa. Oni ne postaju sopstveno stanje postojanja sve dok čitalac nije sposoban da doživi te opise u sebi, u svom duhu, kao stanje svog unutrašnjeg bića.

Rečeno podjednako važi za oba pola, iako se obično obraćam muškom polu, ali nepotrebno je iste stvari ponavljati i za ženski pol. U nastojanju da tekst ne učinim preterano zamornim, za raspravu o problemima seksualnosti izabrala sam muškarca. Da bi se izbegao nesporazum, želim da naglasim kako je sve u ovoj knjizi vezano uz seksualnost i razvoj svesti, primenjivo podjednako i na muški i na ženski pol.

Kao i svaka druga knjiga o yogi, i ova ima izvornu vrednost samo ako sprovedemo u praksu i pokušamo da primenimo na nas same ono što je u njoj napisano. Bez obzira kakvim predivnim rečima opišemo najbolju i najukusniju hranu i osvežavajuće piće gladnom i žednom čoveku, i bez obzira s koliko pohlepe da on pročita taj opis, to nikada neće utažiti ni glad ni žeđ. I posle čitanja najlepše knjige on će i dalje biti gladan i žedan, i dalje će tražiti hranu i piće. Zbog toga yogu moramo da vežbamo, a ne samo da čitamo o njoj. To je posebna istina ove knjige pošto ona pokušava da objavi najdublje tajne višeg nivoa yoge. Ta tajna o višem nivou yoge govori o stimulaciji i korišćenju latentnih živaca i moždanih centara koji su sedište duhovnih centara, u filozofiji yoge nazvanih čakrama, i upotrebi jedino preko potrebnog goriva za tu svrhu – seksualnoj energiji. Ali to prepuštamo osobi koja traži i želi da pronađe konačni izvor života da bi tajnu sprovela u praksu i proverila njenu istinitost na sebi samoj, da bi naučila i iz toga izvukla veliku dobrobit. Gladni i žedni moraju samo da traže hranu i piće.

Moja poslednja i možda najvažnija napomena je to da ova knjiga može biti pravi vodič samo onima koji su pokrenuti neutaživom žeđi za Bogom i tako pokušavaju da utru put u Kraljevstvo nebesko. Onima koji su krenuli tim putem da bi zaobišli spoljašnje i unutrašnje životne borbe, moja uputstva neće pomoći.

Oni ljudi koji iz bilo kog razloga ne mogu da opstanu u svetu – a to žele iznad svega, za one koji još nisu prošli kroz život i koji traže Boga samo iz straha ili zbog toga što se osećaju bespomoćni, ova knjiga može da posluži kao interesantan tekst ili kao eksperiment. Samo za one koji iskreno traže Boga ovaj tekst će imati uzvišeno značenje, jer sve dok ne postanemo

deca ne možemo postati ni odrasli. Detinjstvo koje nismo proživeli povlači nas natrag.

Moj maternji jezik je azijski primitivni jezik. Zbog toga su mnoge reči morale da se preoblikuju. Moji dragi prijatelji su mi pomogli svojim beskrajnim strpljenjem da prevaziđem te teškoće. Ovde im se želim, takođe, iskreno zahvaliti. Posebnu zahvalnost želim da uputim Dr. Helmutu Speeru koji je ovu knjigu obogatio predgovorom i koji mi je dao niz vrednih napomena.

I Poglavlje

Šta je seksualnost?

U Bogu se dva pola nalaze u savršenom jedinstvu i apsolutnom skladu, jedan unutar drugog. U tom stanju ne postoji nikakava napetost, ali nema ni stvaranja. Stvaranje počinje sa negativnim polom koji je izbačen iz ovog jedinstva, pa se sledstveno tome, dva pola privlače i postaju suprotni jedan drugom kao snaga i otpor. Ipak, oni nikada nisu mnogo odvojeni jedan od drugog, a njihovo jedinstvo nikada ne prestaje da postoji; tokom čitave večnosti pripadaju jedan drugom; nikada ne mogu biti potpuno razdvojeni; među njima jedinstvo postoji kao magijska napetost beskonačne moći koja dva pola bez prestanka privlači jedno drugom da bi se između njih obnovilo prvobitno stanje mirovanja.

Iz te napetosti rođena je čitava kreacija. Bez nje nije moguće nikakvo stvaranje, nikakav život, jer ta napetost je sam život. To znači da svako živo biće u sebi sadrži dva pola, kao svoju vitalnu suštinu, jer drugačije ne bi moglo da živi. Kod čoveka se sedište pozitivnog pola nalazi u lobanji, a negativnog u bazičnom delu kičme, pa napetost između njih stvara život.

Život mora da se umnoži u novom biću. Da bi novo biće moglo početi da živi dva suprotna pola moraju između sebe da stvore vitalnu napetost iz koje nastaje nov život. Iako svako živo biće nosi vitalnu napetost između dva pola u svojoj kičmenoj moždini, kroz svoje telo ispoljava samo jedan pol kome je potrebno spajanje sa suprotnim polom da bi prenelo život u novo živo biće. Kao ljudsko biće, u svojoj fizičkoj svesti, čovek ne nagoveštava to da u svom duhu, u svojoj pravoj suštini, ima ta dva pola. On se poistovećuje sa telom, koje pod okriljem sadašnjeg poretka u prirodi, ispoljava samo jedan pol i traži upotpunjenje spolja, od druge osobe koja ispoljava suprotni pol. Nemoguće je savršeno sjedinjavanje dva pola u jednom telu, jer materija izoluje, odvaja i stvara otpor. Štaviše, dva pola teže sjedinjavanju kroz telo, jer traže put postizanja mira jedno u drugom, kao i imitiranje prvobitnog stanja. Dva pola se ispoljavaju u telu kao različiti preko genitalnih organa koji omogućavaju fizičko jedinstvo putem seksualnog odnosa. U prvobitnom stanju Boga, postojanja, života,

postojalo je spokojstvo dva pola, jedno unutar drugog. Susret dva pola stvara novu napetost, nov život, novo biće. S druge strane, to u sebi nosi božansku napetost života, ali se ponovo ispoljava jedan pol u telu – jedan pol – kroz koji je zemaljski život prenošen ponovnim sjedinjavanjem polova. To je seksualnost.

Energija koja se ispoljava kroz seksualnost, i koja je veza između duha i materije, pa tako poseduje važnu sposobnost da pomogne duhu u telu, koja oplođuje materiju novim životom, nazvana je "seksualnom energijom".

Premda je čovek svojom svešću napustio prvobitno stanje raja gde su oba pola odgovarala jedan drugom, on nesvesno oseća da to prvobitno stanje postoji kao mogućnost i izvan njegovog znanja ispoljene polovine, pa on teži da obnovi celinu koju nosi u svom duhu, u svom životu, što je bio i što će biti.

On ne razume da može postići to prvobitno stanje svesnosti o celini svog bića u fizičkom, zemaljskom životu. Još manje razume da jedino sredstvo koje mu je od pomoći jeste njegova sopstvena seksualna energija. Stoga je seksualna energija za njega tajna koja nema ništa sa stvaranjem novog života. Isto kao što je seksualna energija pomogla čoveku da izađe iz svog duhovnog stanja u telo, tako mu može pomoći pri vraćanju potpune svesnosti na putu u celinu božanskog prvobitnog stanja.

Istovremeno, ova tajna znači da svojstva seksualne energije – ako ne proširi ovu životno davajuću i stvaralačku snagu već je zadrži u svom telu – mogu, ili da ispune njegovo telo životom, povećaju njegovu unutrašnju vitalnost, održe ga mladim i obnove, ili, povećanjem njegove vitalnosti mogu da se probude, stimulišu i aktviraju živčani i moždani centri koji će se tako izdići iz svog, do tada, latentnog stanja. Ti živčani spletovi i moždani centri tela služe za ispoljavanje i podupiranje intelektualnih centara koje čovek nosi u svom duhovnom biću, a koji se u filozofiji yoge zovu čakre. Ako ova životno dajuća seksualna energija nije potrošena već sačuvana, kroz njeno delovanje tim čakrama je omogućeno ispoljavanje; tada čovek uspeva da ovlada nad snagom prirode u svom sopstvenom biću, a kroz svesno razvijenu hipnotičku moć sugestije i u svakom drugom živom biću. On dostiže celinu božanske svesnosti, postaje celina, prosvetljen, čovek magije, beli mag.

Namera ove knjige je da približi tajnu kako ljudsko biće može da postigne ovaj nivo univerzalne svesti pomoću kontrole seksualne energije, i kako da ovlada nad silama prirode. Ipak ova knjiga nije za svakog! Na zemlji postoje dve vrste ljudi. Živi su već "ljudska bića" i mrtvi koji su jednostavno "muškarci" i "žene".

I živi i mrtvi imaju telo – oni žive u telu. Ljudsko telo u sadašnjem prirodnom poretku ispoljava samo jednu polovinu celine, samo jedan pol, pa tako, živi kao i mrtvi u svom telu nose samo jednu polovinu celine, jedan pol. Iako živi takođe imaju telo i možda vode zdraviji seksualni život zasnovan na ljubavi, oni su ipak svesni da seksualnost i svi problemi koje ona sa sobom nosi, nastaju u telu, i pripadaju samo telu, a ne svom pravom biću, duhu, svojoj suštini. Duh – pravi Ego, takođe nazvan Suština – nema

pol. Iz toga sledi da ljudsko biće koje postigne svesnost u svom duhu, u svom istinskom postojanju, onaj koji je probuđen, u svemu traži celinu, apsolut; ne traži više prolazno, telesno, već večno i božansko. Njegovi problemi ne proizilaze iz seksualnosti nego iz suprotnosti između zemaljskog i božanskog tj. fizičkog i duhovnog. On ima za cilj da postane svestan u duhu, i da u potpunosti ovlada nad telom i svim silama koje deluju unutar njegovog istinskog bića.

Po nivou svoje svesti ti ljudi su iznad seksualnosti, iznad seksa i već su "ljudska bića", čak i ako, možda, na fizičkom nivou vode seksualni život. Njihov cilj je da postignu Suštinu, veliki Ego koji ne ispoljava pol, jer je svesno sjedinio dva pola u sebi i sada je celina. Ovo veoma živopisno označava najviša karta u Tarotu.

"Mrtvi" još uvek nisu svesni u duhu, vode čisto fizički život, a sami ne žive (samo je njihovo telo živo). Oni su još uvek bića koja su polno razdvojena i razmišljaju u tim terminima. Još uvek su marionete, patuljci koji plešu na dlanu velikog Ega i igraju svoju ulogu. Oni su još uvek jedna polovina celine; pre svega oni su "muškarci" i "žene". Za njih postoji jedan pol i ništa više. Čak i instinkt samoodržanja postoji samo kao sluga čulnosti i seksa. Oni jedu, piju i zadovoljavaju svoje čulo ukusa da bi bili zdravi i da bi iz svojih tela mogli iscediti i poslednje zrnce seksualnosti. Kada zarađuju novac, stvaraju karijeru, ostvaruju poznanstva, sve što god kažu, napišu i učine ima samo jednu motivacionu snagu: seks. Njihova uzvišena ambicija i ponos je vrhunac seksualne moći i uspeh u ljubavi. Pošto nisu dostigli duhovnu svest, suvišno iscrpljivanje tela ispunjava ih beskonačnom prazninom. Njihova tela propadaju i oni su bačeni u sve dublju tamu i duševnu malaksalost. Kada se rode njihov duh umire u telu, a njihova svest živi životom i umire sa smrću tela. Hrist ih je nazvao "mrtvima koji sahranjuju svoje mrtve", a Pavle o njima kaže – "prirodan čovek koji ne prima ni stvar od Duha Božijeg: jer je glupost u njemu". Ova knjiga nije pisana za takve ljude, jer je ne bi razumeli i nazvali bi je glupošću.

S druge strane postoje "ljudi" koji su uvideli da oni koji vremenom postaju slabi i stari nisu jedini stanovnici na Zemlji, i da je u svim vremenima bilo ljudi koji su doživeli duboku starost ne postajući zbog toga senilni i duševno iscrpljeni nego su svakim danom bili bogatiji umom, mudriji, s više znanja, moćniji i potentniji, a neki su poput Goethea, sačuvali i lepotu svog tela. Postoje ljudi koji su već shvatili da na zemlji postoje dve vrste ljudskih bića; živi i mrtvi, probuđeni i uspavani, svesni i nesvesni, oni koji su postali nejasno svesni pozadine te različitosti i koji žele slediti te primere. Za njih je napisana ova knjiga. Za one koji razumeju i koji žele razumeti zbog čega je Pavle rekao: "Zašto se bojiš smrti, ti ludo; nećemo svi usnuti nego ćemo svi biti promenjeni"! To znači da ne gubimo svi svoju svest u trenutku smrti. Ova knjiga je napisana za sve one koji traže put iz ograničenja tela u slobodu duha.

Želimo drugima da prenesemo iskristalizovane i jasne rezultate antičke filozofije, yoge, posmatranja i iskustvo koje smo sakupili tokom nekoliko desetina godina.

To iskustvo nije dobijeno iz knjiga niti je prouzrokovano ingenioznim naučnim tezama koje se menjaju svakih deset godina, već je otkriveno, isprobano i doživljeno kroz naš vlastiti životni put.

Ovde je važno istaći jednu stvar. Kao što nema dvoje istih ljudi, tako nema ni dva ista puta. Ljudske sudbine se u mnogome razlikuju, a slično je i sa putevima koje sledimo do konačnog cilja. Veoma je retko da dvoje ljudi, različitog pola budu komplementarni jedno drugom u savršenoj harmoniji i da oboje dostignu istinski zadovoljavajuće jedinstvo. A još ređe je da dvoje ljudi koji su zadobili takvo predivno zajedništvo uspeju i da ga održe kroz ceo život, sve dok ih smrt ne razdvoji. A ako dvoje ljudi deli taj Božiji poklon u životu, proveden u unutrašnjem skladu, treba da uživaju u ovom retkom jedinstvu i da budu zahvalni. Ako ova knjiga dospe u njihove ruke mogu da budu mirni znajući da se to ne odnosi na njih. Ipak bi trebali da se sete kako ima mnogo njima bliskih koji su jednom pronašli sličnu pripadnost, ali su je sticajem okolnosti izgubili i ostali sami. Postoje mnogi koji nikada u životu nisu pronašli takvu vezu i koji od početka do kraja moraju da žive sami. Bog njima kao da želi da ukaže kako se rešenje njihovog problema mora pronaći na neki drugi način, a ne u ličnim odnosima. Za one koji osećaju duboki unutrašnji poriv za traženjem Boga ova knjiga može da bude pomoć i vodič.

Nije nam namera da odgovaramo tragaoca od puta yoge i da ga usmeravamo prema zemaljskom životu i zemaljskoj ljubavi.

Zaista, istina je nešto sasvim suprotno. Mi želimo u svakom da podstaknemo zdrav ljudski odnos, jer ovaj put može da se započne jedino u zdravlju. Yoga je najzdraviji i najkraći put preko koga čovek napreduje prema svom odredištu – Bogu.

Put koji počinje posle prvog buđenja iz dubina nejasne i neukroćene svesti, pa napreduje prema savršenoj samospoznaji, božanskoj samosvesti, istinskom jedinstvu s Bogom, nazivamo yogom.

Snaga koja upravlja je seksualna energija; ona pomaže čoveku da sledi ovaj put, napreduje dalje i više, čak ga i tera, a ispoljava se na najnižem nivou u telu gde predstavlja sponu između uma i materije. Yoga i seksualna energija ne mogu da budu odvojene jedna od druge. Ako sledimo put yoge to ne znači da moramo prigrliti život uzdržanosti. Na početku moramo da naučimo kako da živimo zdravije, u s kladu s prirodom, a ne protiv nje. To se odnosi na zdravu ishranu kao i na zdrav erotski život. Yoga nas poučava kako da postanemo zdravi, prvo u umu i duhu, a samim tim i u telu i kako da živimo zdravije. Kako neko može da se odrekne seksualnog života, kada nikada nije saznao šta znači zdrav seksualni život? Poslednji stupanj na kome čovek prevazilazi svoje telo i stupa na put duhovnosti, postići će svako, jer taj razvoj je u nama nasledan, baš kao što biljka ili cvet sadrže procese koji prvo nastaju u korenu, zatim u lišću, stvarajući cveće da bi dostigli svoj vrhunac donošenjem ploda, a taj cilj je postojao pritajen u semenu. Isto tako čovek u sebi nosi sposobnost postizanja najvišeg cilja – Boga – i ostvarenja Bog–čovek. Ovaj put prirodnog razvoja nužno zahteva dug vremenski period, možda čak i hiljade godina. On je težak i bremenit, i potrebno je mnogo inkarnacija. Ali

u sebi čovek nosi latentnu sposobnost, skrivenu u njegovoj seksualnoj energiji, preko koje može da ostvari taj razvoj u mnogo kraćem vremenu. Kao što mogu da se koriste veštačka sredstva koja ubrzavaju cvetanje cveta, tako čovek putem raznih metoda u yogi koje ubrzavaju unutrašnji razvoj, može da postigne prevremenu zrelost na unutrašnjem putu ka svesnosti. Ni jedan od stupnjeva razvoja ne može da bude propušten, ali vreme može da se skrati. Kao što je cvetu potrebna dodatna toplina za njegov razvoj tako je i čoveku potrebna dodatna toplina i vitalnost koja je rasplamsana tajanstvenom vatrom. A gorivo, tajna vatra Ružokrstaša je seksualna energija. Između prirodnog razvoja i razvoja koji je ubrazan seksualnom energijom postoji velika razlika. Ona se ne sastoji samo u tome da se Univerzalna svest postiže mnogo brže, već i u tome što čovek tokom vremena uči o toj mogućnosti i primenjuje je u praksi, i ne samo da je sposoban da napreduje u seksualnom razvoju mnogo brže, već može i da zadrži vitalizujuću snagu koja je prisutna u seksualnoj energiji, preobrazi je u božansku kreativnu snagu i podvrgne je svojim ciljevima. Odatle je i ime ovog sistema: yoga ili "jaram". Takođe te snage daruju čoveku magijske sposobnosti, kao što su vidovitost, regeneracija sopstvenog tela, čudesna izlečenja, isterivanje demona, vaskrsnuće mrtvih, levitacija, telepatija, proricanje itd., koje su često opisivane kroz živote velikih svetaca i yogija – poznate u terminologiji yoge kao siddhasi.

Ovaj uzvišeni cilj u jednom životu postižu samo oni koji sa sobom donose snagu iz prethode egzistencije koja je potrebna za izdržavanje krajnjeg i najtežeg dela na putu i da se pri tome ne slome pod naporima. Moramo da zapamtimo kako uz svu elastičnost i svu snagu tolerancije velikih različitosti, postoji ograničenje u izdržljivosti živčanog sistema. Ne smemo da zaboravimo da je razlika između gorile i primitivnog čoveka manja od različitosti između primitivnog čoveka i Bogolikog čoveka. Kao što od gorile ne možemo očekivati da će se u okviru jednog života razviti u čoveka, jer mu telesni sistem ne dozvoljava da premosti jaz, tako se i za niži stepen primitivnog ili prosečnog čoveka, koji je upravo "probuđen" ne može očekivati da tokom jednog života postane potpuno svestan i produhovljen Bog–čovek. Elastičnost njegovih živaca neće odgovarati svrsi.

Kada bi neko mogao reći gorili da može razviti svoje nedovoljno razvijene moždane centre stalnom vežbom, ako bi stalno vežbao i pokušao da nauči slova, likove i drugo, onda bi dostigao ljudski status mnogo brže, iako ne u sadašnjem životu. Gorila ne može da razvije i promeni izgled svoje glave i mozga do one veličine koja bi ga učinila čovekom, ali može da iskoristi maksimalne mogućnosti svog stanja kao gorile i tako će u nov život poneti razvijenije telo i spremniji živčani sistem. Ako nastavi sa svesnim vežbanjem razviće se do granica svojih mogućnosti. Tako bi kroz dva ili tri života mogao postati čovek, iako primitivan, ali mnogo brže nego kada bi sledio put prirodnog razvoja tokom nekoliko hiljada godina. Ni gorila niti primitivan čovek ne razumeju ovaj svesni razvoj, pa se razvijaju u skladu sa zakonima Prirode.

Onaj ko je prerastao ograničenu svest prosečnog čoveka, ko je dovoljno probuđen i ne nalazi se na nižem stepenu razvoja, ko u sebi oseća veće mogućnosti, taj je spreman za upućivanje. S njim je moguće razmatrati kako i na koji način može brže da se razvije do višeg stepena, umesto što čeka da se na prirodan način izdržljivost njegovih živaca automatski poveća kroz svakodnevnu životnu borbu. Na taj način će postepeno biti spreman za viša stanja svesti bez štete po svoje zdravlje. Ova knjiga je namenjena ljudima koji razumeju da se njihov razvoj može ubrzati svesnim vežbanjem uma i tela, i koji su zbog svoje rastuće unutrašnje želje primorani da se suoče sa problemima vežbanja i svog svesnog razvoja. Nikada ne smemo da zaboravimo da, kolika god velika bila naša odluka za napretkom, mi možemo da napredujemo samo onoliko koliko nam to dozvoljava potencijal našeg tela i naš živčani sistem. Ne smemo očekivati da ćemo stupanj Bogo–čoveka dostići za kratko vreme. Moramo da budemo zadovoljni ako ostvarimo najvišu mogućnost koju smo nasledili u svom telu i biću u ovom životu. Stoga, vredi da vežbamo, jer se ni za jedno ljudsko ograničenje ne može unapred reći koja je njegova “najviša mogućnost”. Mi ne znamo šta čovek može da podnese i izdrži. U ratovima i prirodnim katastrofama ispoljavaju se neočekivane sposobnosti i nezamisliva izdržljivost. Ta ispoljavanja zavise od nepoznatih moći prisutnih duhovnih sila. Iz toga sledi da ne smemo formirati nikakvu predstavu o ograničenjima naših mogućnosti – na putu yoge ili bilo gde drugde – ili nivoa koji možemo, ili ne možemo dostići, jer po prirodi stvari mi to ne znamo unapred. Ne treba da brinemo o prečkama na Jakovljevim lestvama koje treba da ostvarimo u ovom životu. To ostavimo Bogu. Trebali bi da vežbamo sa apsolutnim poverenjem i verom u Boga, da ne gubimo vreme i da što brže napredujemo. Mi u trenutku smrti sa sobom nosimo stupanj razvoja koji smo postigli u ovom životu. Naš novi život će početi sa tim najvišim stupnjem kao najnižim, naše nove inkarnacije. Ni jedan od naših napora neće biti izgubljen.

Ovde nećemo zalaziti u patologiju seksualnosti. Oni koji imaju takve sklonosti bolje će razumeti ovu knjigu ako njen sadržaj shvate ispravno, prema srcu i pronađu put oslobođenja. Naša zapažanja ograničiće se na stanja kroz koja osoba postepeno treba da prođe, od seksualne patologije do zdravlja, pa od zdravlja do nebeskog duhovnog nivoa, i kako i odakle može biti dobijena snaga za to.

Želimo da ukažemo na povezanost između yoge – puta širenja svesti – i ovog najvažnijeg, prirodnog i zdravog, ali ubrzanog procesa u kontrolisanju seksualne energije. Tako ćemo ključ predati u ruke mnogih praktikanata yoge koji su došli u našu školu, ali koji takođe žele da vežbaju yogu i kod svoje kuće.

Dobar stari prijatelj koji još uvek poseduje mladalačku vitalnost, jednom mi je ispričao priču. Pošao je u šetnju sa starijim prijateljem. Dok su šetali prijatelj mu je rekao da je izgubio muževnu snagu, ali da još uživa u životu, jer mu um pruža beskrajno velika uživanja. Čita dobre knjige, odlazi u pozorište i operu, putuje, igra golf itd. Moj prijatelj slušao ga je neko vreme, a onda mu je rekao: “Dragi prijatelju, nemoj više da mi pričaš

o zadovoljstvima u tvom životu, jer nećeš uspeti u meni da probudiš želju za impotencijom!”

Nije mi namera da ovom knjigom pobudim u bilo kome “želju za impotencijom”. Ova knjiga govori nešto sasvim suprotno: Ona praktikantu yoge želi da pokaže put koji vodi do veoma visoke potentnosti. A ako neko tokom puta dostigne konačni cilj, krajnji cilj celog čovečanstva, onda istovremeno postiže i duhovnu nadmoć nad svim moćima koje su potencijalno uvek prisutne u čovekovoj božanskoj suštini i kod svih živih bića. Kada se jednom ostvari ova duhovna nadmoć ona se nikada više ne gubi, čak ni onda kada telo ostari, jer božanske kreativne moći nisu dobijene iz tela, već stvaraju telo. Svako ko ih je prepoznao i osetio u sebi i naučio da ih koristi kao ključ, postigao je svesnu kontrolu nad svojim telom.

Izvor uzvišene potencije je Bog.

Ono što ova knjiga otkriva je najkraći put do Boga!

2 Poglavlje

Prepoznavanje i postojanje su jedno

Čovek tokom svog razvoja naginje tome da radi sve manje i manje, dozvoljavajući spoljašnjim oblicima energije, kao što su svetlost, toplota, elektricitet, magnetizam, radio aktivnost i nuklearna energija da rade za njega. To se uzima kao nešto sasvim normalno, jer te energije koristimo svakodnevno i život bez njih bio bi teško zamisliv. Ali, ako želimo da znamo šta one zaista jesu, i pored proučavanja knjiga najvećih savremenih naučnika mi ćemo zaključiti, da možemo posmatrati i znati ove različite oblike energije kao i sve ostale stvari, samo spolja. Možemo samo da opisujemo ponašanje supstanci koje su ugrejane, naelektrisane, magnetizovane, radio aktivirane ili jonizovane. Ipak, mi niti znamo niti možemo da znamo pravu prirodu ove energije ili bilo čega drugog, jer mi sami nismo ta energija ili bilo koja stvar od ovoga sveta. To bi značilo da naše stanje postojanja nije istovetno s postojanjem tih stvari.

Svaka stvar može sama da zna i kaže šta je suštinski, bez obzira da li je to forma energije ili život bića poput psa ili mačke, jer samo energetski oblici psa ili mačke mogu da znaju i kažu šta sačinjava njihovu energiju, jednostavno zato što su oni to što jesu, samo kada bi mogli da govore, i što je još važnije, da su svesni u sebi!

Ali to je nemoguće. Sve što je bilo i što će biti stvoreno prirodno je ono što jeste – različiti oblici energije, elementi, biljke, životinje i na kraju čovek u svom nesvesnom stanju – sve to je ono što jeste, iako oni sami to ne znaju, jer nisu u sebi svesni.

Čovek je u stanju da postigne potpunu samospoznaju. Samo onaj koji je postao potpuno svestan svog istinskog bića, u kome ni jedan deo nije ostao neosvešćen, samo on zna šta jeste. Kada čovek bude postigao ovo savršeno stanje samosvesti moći će da prepozna jednu energetsku silu u celoj kreaciji – da doživljava suštinsku prirodu ove energije, ali ne spolja, nego iznutra, u stanju postojanja. To je njegova sopstvena vitalnost u svim svojim ispoljavanjima, od najniže materijalizovane forme poznate kao seksualna energija, do najviše forme, božanske kreativne snage. Istinska priroda ove energije je istovremeno njegova prava priroda, on je u njoj! Rečeno u prvom licu: Ja sam To!

Kada postigne ovo znanje postigao je cilj svog puta! Čovek počinje svoj razvoj kao nesvesno živo biće na najnižem nivou svoje ljudskosti, i ima samo spoljašnju svest, poput životinje. Sve dok je njegova samosvest neprobuđena, sve dok, posle dugog perioda razvoja, ne postane jedno sa svojom suštinom, sve dotle, čovek ne može da zna šta je njegovo istinsko postojanje, šta je on sam. U nesvesnom stanju on ne može da zna šta je, isto kao što ne može da zna ni šta je elektricitet, radioaktivnost, nuklearna energija ili bilo koja druga forma energije, šta je suština energije koja mu daje život i koja ga omogućava – on ne zna šta je seksualna energija.

U Prvoj poslanici Korinćanima Apostol Pavle jasno izražava istinu da svaka stvar može jasno da zna šta jeste, i ništa drugo, ako može da bude u stanju postojanja sa sobom:

"A nama je Bog otkrio Duhom svojijem; jer Duh sve ispituje, i dubine Božije. Jer ko od ljudi zna šta je u čovjeku osim duha čovečijega koji živi u njemu? Tako i u Bogu što je niko ne zna osim Duha Božijega. A mi ne primismo duha ovoga svijeta, nego Duha koji je iz Boga, da znamo što nam je darovano od Boga; Koje i govorimo ne riječima što je naučila čovječija premudrost, nego što uči Duh sveti; i duhovne stvari duhovno radimo. A tjelesni čovjek ne razumije što je od Duha Božijega; jer mu se čini ludost i ne može da razumije, jer treba duhovno da se razgleda. Duhovni pak sve razgleda, a njega sama niko ne razgleda". (Korinćanima poslanica I, 2:10–15)

Savremenim jezikom ovo bi mogli izreći na sledeći način: Da nismo ljudi, ne bi mogli da poznajemo prirodu ljudskog bića. Da nismo prigrlili Božanski Duh, ne bi znali da postoji Bog, ni šta je Bog. Ali mi smo primili Duha Božijega i postali smo svesni u njemu; zbog toga imamo znanje o božanskim stvarima. Nesvesni čovek, ili, kako ga Pavle naziva, telesni čovek, ne poznaje ono što se nalazi iza njegove svesti pa zato misli da su duhovne istine glupost. Čovek koji je dostigao svesnost zna da je iznad svih zemaljskih i svetovnih stvari.

Na prvom i najnižem nivou, čovek nije ništa više od životinje s razumom. On zamenjuje svoju "suštinu" sa svojom svešću. Kada kaže "Ja" on misli da je označio svoju pravu "Suštinu", mada rečju Ja označava samo mali, osvešćeni deo svoje prave Suštine. On ne poznaje, ne prepoznaje, pa ni ne naslućuje postojanje nesvesnog dela svoje Suštine. Njegovo nesvesno poprima odeću spoljašnjeg bića; iz ovog su proizašle koncepcije "đavola" i "anđela". Na tom niskom nivou on ne zna da su ta fiktivna bića takođe

snage koje dolaze iz njegove podsvesti, i da su one u stvari on sam. Još ne naslućuje šta se nalazi iza njegove primitivne svesti, iako mu je izvesno vreme taj nedokučivi, veliki deo sopstvene Suštine potpuno prikriven u nesvesno stanje. Dakle, kako može da poznaje prirodu svog istinskog bića? Kako može da zna kako Bog prebiva u njemu, da je on zapravo božansko biće, ako ne poznaje ni Boga ni svoju pravu Suštinu, a ne zna ni da je ta prava Suština sam Bog!

Retki su ljudi koji su se ostvarili u Bogu, koji su postigli univerzalnu svest. Uprkos tome, jedini cilj svih naših života, svih naših inkarnacija jeste postizanje te univerzalne svesti i ostvarenja jedinstva sa Stvoriteljem koji prebiva u dubinama naše duše kao JA JESAM!

Ali kako taj nesvesni, animalni čovek može da postane svestan i da dostigne cilj kada ništa ne zna o njemu? Kako čovek može da se uzdigne iz tog stanja, ako je rođen po prvi put kao ljudsko biće, na najnižoj stepenici svesti Jakovljevih lestvi – kako može da se uzdigne iz tog stanja do božanske samosvesti, do savršenog ispunjenja, ako ni ne zna za postojanje tog cilja i postojanje sposobnosti za njegovo dostizanje? Šta je to što mu pomaže i što ga iznenada primorava da po prvi put usmeri svoju svest prema unutra, da postane "preobraćen", da se uzdigne iz tog prvog buđenja do univerzalne svesti, do božanskog bića koje mu je prirođeno i tako postigne oslobođenje?

Ono što ga primorava da to učini i da se uzdigne nije ništa drugo do njegova sopstvena seksualna energija!

Ta ogromna energija prikrivena je u svakom ljudskom biću. Prvo, ljudska bića se rađaju u telu kroz svoje roditelje, a kada dostignu fizičku zrelost, seksualna energija im daje sposobnost obdarivanja drugih bića telom. Međutim, nesvestan čovek ne razume da ova energija ne omogućava samo stvaranje potomstva, već i da je to jedina sila koja mu pomaže i primorava ga da uzdigne svoje svesno stanje do božanskog stanja samosvesti. Seksualna energija tera ljudsku svest na gore i uznosi je sve više i više. Međutim ona mu ne govori da samo kada postigne najviši stupanj samosvesti i samorealizacije može postati blizak sa tom energijom i to samo u svom istinskom biću. On ovu energiju može da učini svesnom u sebi, jer ona je njegovo pravo postojanje, ona je on sam.

Seksualna energija pomaže čoveku da se uzdigne iznad seksualne energije! Nije li to zakon beskonačne mudrosti?

Ako ikada i sami doživimo ovu istinu, shvatićemo zašto inicirani koristi škorpiju kao simbol seksualne energije? Škorpija je posrednik njegove sopstvene destrukcije; Isto tako seksualna energija uništava sebe jer podvrgava nesvesnog čoveka i pomaže svesnom čoveku da transformiše seksualnu energiju u više energije i zadobije samosvesnost u toj energiji – da sam bude ta energija! To više nije seksualna energija, jer se ona kao takva sama uništila!

Prodrimo u misteriju seksualne energije koju možemo da prepoznamo u nama samima i ovladajmo njom. Kako to da učinimo? Na to pitanje odgovorićemo u sledećem poglavlju!

3 Poglavlje

Jevanđelje po Jovanu počinje sledećim rečima:

U početku bješe riječ, i riječ bješe u Boga, i Bog bješe riječ. Ona bješe u početku u Boga. Sve je kroz nju postalo, i bez nje ništa nije postalo što je postalo. U njoj bješe život, i život bješe vidjelo ljudima. I vidjelo se svijetli u tami, i tama ga ne obuze. (Jev. po Jovanu I, 1–5)

Ove reči zadivljujuće razjašnjavaju misteriju stvaranja!

Ali ove reči ćemo razumeti samo ukoliko pročitamo Bibliju na grčkom. Prevod nije uvek tačan. U engleskom jeziku nedostaju reči za tačno razumevanje grčkog teksta. Ne postoji reč kojom bi se adekvatno protumačila grčka reč logos, pa Luther logos prevodi sa reč, što ne objašnjava u potpunosti reč logos. Bilo bi bolje da se upotrebi glagol, jer on adekvatnije izražava rođenje prvog pokreta, prvi nemir stvaranja. U grčkom jeziku logos označava kreativni princip, Božiju snagu, instrument koji sprovodi njegovu volju i oživljava stvaranje. Dok je logos bio u svom prvobitnom, latentnom stanju, pre bilo čega drugog, pre prvog Božijeg objavljivanja, ”reč” koja je sastavljena od slova nije mogla postojati. To je kasnija faza stvaranja. I pored toga postoji dodatna teškoća u razumevanju ovog teksta. Svaka osoba ima svoje lično tumačenje mnogih reči u skladu sa svojim nivoom svesti. Reč Bog za različite ljude ima različito značenje. Istina je da je Bog stvorio čoveka na osnovu svog izgleda, slično kao što se rukavica navlači na ruku – a čini to i danas; takođe je istina da i čovek uzvraća, tako što po svom liku stvara Božiji. Štaviše, reči koje su korišćene u Lutherovo vreme nisu adekvatne za savremeno izražavanje stvari.

Ako pokušamo da uporedimo značenja reči iz grčkog originala sa današnjim savremenim izrazima dobili bi sledeće: U početku beše logos, volja koja donosi delo, moć oživljavanja i realizacije stvaranja koja je još uvek u prikrivenom stanju kao Božija potencija. Bog je i bio i sam jeste ta snaga. Bog i njegov kreativni princip, njegova kreativna moć su suštinski jedna te ista stvar. On je sve stvari stvorio kroz logos. On je postojanje, sam život i kreativni princip, kreativni aspekt Boga, tj. logos, stvara, oživljava i podržava. Bog kao večno biće takođe oblikuje čoveka po sebi, prema svom izgledu. Zbog toga je istinska čovekova suština – sam Bog. Ali čovek je još uvek zbog svog nesvesnog stanja u tami, i nije svestan Božanske svetlosti u sebi. Bog je njegova najčistija suština koja počiva u nesvesnom.

Život je kreativna snaga i sve ono što je stvoreno je logos. Sve što je stvoreno i što se stvara, od duha do materije, oživljeno je i podržano od strane logosa. Ali na sedmom nivou obitava Duh Božiji, u savršenom stanju mira. Logos je sam Bog, a Bog kroz svoj vlastiti kreativni princip stvara celu kreaciju. Iz beskrajnog prostora, iz svake tačke u Univerzumu proizilazi život. On izrasta i počinje da deluje kod čisto duhovnih formi najviših frekvencija; zatim se frekvencije postepeno usporavaju, talasi postaju sve duži, a forme ispoljavanja dobijaju gustinu i supstanciju i tako

sve dok se ne dostigne najniži nivo koji se zove “mrtva materija”, za koju mi znamo da nije mrtva, već je jednostavno, samo druga forma energije. U atomu materije kao i u sunčevom i astronomskom sistemu, podjednako kruži život, Božija kreativna snaga. Nalazi se na svakoj stepenici Jakovljevih lestvi koje dolaze sa neba iz Božijeg kraljevstva, prema dole, do materijalnog sveta, Zemlje.

Ljudska bića u sebi nose sve forme kreativne energije. Mi smo mikrokosmos u makrokosmosu. Naša prava suština, naš duh jeste Bog, kako je i Pavle tvrdio. Logos, kao kreativna snaga Suštine, ulazi duboko u nas i u Univerzum, stvarajući naše ideje, emotivne i duhovne nivoe i na kraju za njih potrebnu izdržljivost, nositelja svih viših formi energija, naše fizičko telo.

Isto kao što se logos ispoljava kod čoveka i na svim nivoima kreacije kroz različite forme energije, tako i mi, ljudska bića u sebi nosimo sve Jakovljeve stepenice ispoljavanja logosa, tj. celokupno stvaranje kao različite aspekte naše vlastite suštine. Pošto je logos aktivan na svakom nivou stvaranja u makrokosmosu, tako i čovek šalje i ispoljava u svom mikrokosmosu na svakom nivou svog postojanja kroz organe koji odgovaraju različitim frekvencijama kreativne snage, spoljašnjim formama iste božanske, kreativne energije, tj. našoj vlastitoj suštini.

Ako nacrtamo ljudsku kičmu sa mozgom zajedno primetićemo da ima oblik zmije. Ta zmija ima isto obeležje i izgled ispoljavanja forme logosa u makrokosmosu, a kod čoveka u mikrokosmosu. Postojanost logosa takođe odaje mesto gde se nalazi kod čoveka: u kičmenoj moždini. Ova zmija je stvorena od najfinije eterične materije i nosilac je nebeske kreativne snage, našeg života. Snaga proizilazi s postepeno povećanom frekvencijom iz sedam duhovnih centara, putem odgovarajućih organa koji podupiru kreativnu snagu kao izdržljivost.

U starom Egiptu inicirani su nosili zlatni ukras na glavi koji je predstavljao zmiju sa uzdignutom glavom. Kada je neko bio “iniciran” to je značilo da je postao svestan na svim nivoima samosvesti, pa tako i u logos–zmiji kao celini. Inicirani je tako predstavljao čoveka koji je ostvario Univerzalnu svest.

Eskulapova zmija koja iz pehara pije eliksir života takođe predstavlja stvaralačku životnu snagu zmije u kičmenoj moždini. To je apsolutna celina, pa tako i zdravlje, a dosledno tome poseduje i moć izlečenja za svaku bolest. Tu zmiju pronalazimo i u Indiji gde je poznata pod imenom “Kundalini”. Sve dotle dok je čovek nesvestan svojih viših nervnih centara koji su u latentnom stanju, zmija je sklupčana u najnižem energetskom centru čije je sedište u poslednjem pršljenu coccugisu – tj. u negativnom polu vitalne napetosti! Kako čovek postepeno postaje svesniji, a njegovi energetski centri počinju da se aktiviraju, kundalini zmija počinje polako da se odmotava i penje prema gore, prožimajući i oživljavajući svaki nadolazeći energetski centar, sve do najvišeg centra koji svoje sedište ima u glavi, na njenom najvišem delu, u temenu. Tamo se sjedinjuje sa pozitivnim polom koji se nalazi u sedmom energetskom centru i uspravna je poput Eskulapove zmije.

Filozofija yoge obraća veliku pažnju u pogledu različitosti između vitalne struje, kreativne snage i izdržljivosti, imeđu fizičkih organa i nervnih centara pomoću kojih je snaga rođena. Kreativna snaga stvara sedam energetskih centara u čoveku. Svaki energetski centar, u filozofiji yoge poznat pod imenom čakra, ima mogućnost da izvrši promenu koja menja kreativnu snagu u nižu napetost, onu koja odgovara sledećem centru ispoljavanja. Na taj način, proizlazeći iz najvišeg centra, kreativna snaga se menja šest puta i tako stvara sedam energetskih centara ili čakri.

Pošto se upoznajemo sa tom energijom na zemaljskom, materijalnom nivou, mi počinjemo sa brojanjem energetskih centara koji su istovremeno i centri ispoljavanja, od dole prema gore. Nazivi ovih sedam centara na sanskrtu su:

Prva i najniža čakra zove se: Muladhara (Mula znači koren); njeno sedište je u negativnom polu koji miruje u coccygis–u u pritajenom stanju.

Druga čakra se zove Svadisthana; njeno sedište je u živčanom pleksusu iznad genitalnih organa.

Treća čakra je Manipura; njeno sedište je u solarnom pleksusu.

Četvrta čakra ili Anahata ima za sedište živčani centar srca.

Peta čakra je zvana Vishudha sa sedištem u živčanom centru tiroidne žljezde.

Šesta čakra zove se Ađna; njeno sedište je u sredini čela, između obrva.

Sedma čakra nazvana je Sahasrara; njeno sedište je na najvišem delu glave koje je istovremeno i sedište pozitivnog pola. Aktiviranjem tog moždanog centra čovek zadobija nebesku, potpunu svesnost.

U Bibliji dan ili svetlost označavaju svesnost, a noć ili tama znače nesvesnost. Po toj metafori kako i Mojsije kaže, Bog stvara svakog “dana” na svim nivoima s odgovarajućim vibracijama, ali na sedmom nivou svesti, sedmog “dana”, on ne stvara, nego miruje u sebi. U tom stanju ne postoji napetost iz koje može da proizađe stvaranje, jer su pozitivni i negativni pol savršeno usklađeni jedan unutar drugog u apsolutnom jedinstvu. Ovo čovek doživljava jedino u stanju ekstaze kao čistu svest; u drugom slučaju bi to značilo fizičku smrt. U radovima nekih zapadnih naučnika možemo da pročitamo kako je indijski yogi u stanju ekstatičkog samadhia nesvestan. To je velika greška! Istina je sasvim suprotna: on je u stanju potpune svesnosti, Univerzalne svesnosti. Spolja izgleda kao da je nesvestan jer nema fizičku svest. Onaj ko sam iskusi stanje samadhia znaće da je tokom tog stanja yogin potpuno svestan i budan.

Iz ovoga je očigledno da postoji samo jedna istina i da je srž svake religije ta jedna istina. Sveti Franjo Asiški, Sveta Tereza i drugi veliki sveci iskusili su božansku prisutnost u tom stanju isto kao što su je indijski yogiji doživeli kao “samadhi”, i još je doživljavaju.

Mi ljudi, doživljavamo ove različite nivoe logosa – ispoljavanje i različite frekvencije, pri različitim stanjima svesti. Sledstveno tome pridajemo im različita imena.

Božansku snagu izraženu kroz energetsku formu na prvom nivou, u najnižem centru, koja povezuje um i materiju, u našem svesnom umu

doživljavamo kao instinkt za očuvanjem vrste, kao seksualnu, fizičku želju i poriv, a u ispunjenju kao čisto fizičko zadovoljstvo. To nazivamo seksualnom energijom.

Na drugom nivou je instinkt samoodržanja; u našem svesnom umu ispoljava se kao glad i žeđ, a u ispunjenju kao obilje.

Na trećem nivou božanska snaga ispoljava se kao snaga volje koju u našem svesnom umu doživljavamo kao poriv za htenjem.

Na četvrtom nivou božanska snaga se ispoljava kao pojam o vremenu i prostoru. Njen instrument se nalazi u tiroidnoj žljezdi koja nas povezuje s vremenom i obezbeđuje nam naš vremenski ritam. Ovaj centar određuje brži ili sporiji ritam naših misli i pokreta, bez obzira da li je vremensko razdoblje dugo ili kratko, da li žurimo ili ne. Sledstveno tome ovaj centar ima odlučujući uticaj na tempo našeg životnog ritma, a time i na vremensko trajanje našeg života.

Na šestom nivou logos–energija se ispoljava kao intuicija. U našoj svesti bljesak munje duhovnog svetla donosi nam nove ideje i unutrašnje viđenje. Ovu intuiciju doživljavamo kao sveprožimajuće duhovno svetlo, meditaciju i istovremeno kao sveobuhvatnu, univerzalnu ljubav. Osećamo jedinstvo s celim Univerzumom, razumemo jezik prirode i simboličnu povezanost svake linije i forme.

Na sedmom i najvišem nivou koji se nalazi na najvišem delu glave, doživljamo božansku kreativnu snagu kao čisto duhovno stanje postojanja; u našem svesnom umu ona se pojavljuje kao najdublja samospoznaja, kao uzvišena "individualna svest" koju u sebi doživljavamo kao "JA SAM TO ŠTO JESAM". Tu više nema nesvesnih misli i osećanja, spoljašnje percepcije. Više nisam zadovoljan ili srećan, jer "Ja sam" sve te stvari, sva osećanja, sve misli, zračeći snop svesti –"Ja sam" sreća, "Ja sam" blagoslov i mir! Ja sam zračeća, sveobuhvatna, sveprisutna samosvesnost.

Za vreme iskopavanja u Meksiku pronađeni si simbolički prikazi Boga. Predstavili su odgovarajući i jasan prikaz ove istine i različite forme božanskog ispoljavanja na različitim nivoima stvaranja. U podnožju se nalazi zmija ili zmaj koji predstavljaju seksualnu energiju – kundalini. Na njemu stoji kip čoveka koji simbolizuje telo – podupiruće, emotivno, mentalno i intuitivno ispoljavanje; iznad čoveka, na samom vrhu, nalazi se lice Boga, simbol čiste duhovnosti, božanske samosvesnosti – Bog! Kako bi bolje mogla da se opiše istina ispoljavanja različitih formi jednog te istog božanstva?

Čoveku je moguće da dostigne svest na svim nivoima stvaranja i da kroz božansku Univerzalnu svest prigrli sve ispoljene nivoe. To je zbog toga što čovek u svom telu ima organe koji odgovaraju različitim formama kreativne energije. Ti organi su sa odgovarajućom izdržljivošću spremni da izdrže različite vibracije i frekvencije različitih formi u kojima je ispoljena univerzalna, kreativna energija. Isto kao što su sposobni da primaju vibracije i frekvencije iz Univerzuma, tako mogu i da emituju ove kreativne energije. Ti organi su najvažniji živci i moždani centri koji prenose vibracije različitih kreativnih energetskih formi odgovarajućim žljezdama koje su blisko povezane s centrima u kojima se odvija

transformacija. Kod čoveka na najnižem nivou svesti većina ovih živaca i živčanih centara je još uvek u neaktivnom stanju. Dosledno tome njegova svest je niska i primitivna. Njegov put razvoja sastoji se u ovladavanju i aktiviranju svakog sledećeg centra sve dotle dok svi živci i moždani centri ne budu probuđeni, a čovek ne postane cela skala kreacije, uključujući i Stvoritelja, dok ne postane svestan u sebi.

Seksualna energija je ta koja može da bude gorivo kojim će čovek da aktivira svoje pritajene živce i moždane centre. Sve dok je čovek na niskom nivou svesti on nije gospodar nad svojom seksualnom energijom, već pre njen sluga, i potpuno je u njenoj milosti. Zbog toga on nikada ne sumnja u to da ta energija predstavlja tajnu, tj. da seksualna energija može da otvori vrata duhovnoj snazi i da uz pomoć te energije može da ostvari svesnost u svojoj božanskoj suštini i u Bogu, da postigne besmrtnost i tako se uzdigne iznad materije i celokupne prirode. Kroz to pronalazi tajni ključ filozofskog kamena i postaje beli mag.

Srednjovekovni alhemičari Ružokrstaši, isticali su se svojim čudnim spisima, u kojima se uvek izbegavala sušta istina, naime, da se lako može naći supstanca iz koje je moguće napraviti filozofski kamen i da je poseduju svi ljudi. Oni su želeli da zaštite svoje znanje od neznalica koji bi sve preokrenuli i zbog svog neznanja iskoristili seksualnu energiju za izopačene ciljeve. Istovremeno su želeli da predaju ključ ove tajne onima koji su bili spremni. Želeli su inteligentne ljude da upute na pravi put gde su trebali da potraže tajnu u nadi da će je pronaći. Iz njihovih spisa je sasvim jasno da filozofski kamen treba da se nađe u samom čoveku. Ova bezazlena ideja vodila je do strašnih okrutnosti. Iz srednjovekovnih sudskih zapisa možemo da saznamo kako su oni vladari koji su prepoznali filozofski kamen u ljudskoj krvi kao njegovu tajnu supstancu, interpretirali spise Ružokrstaša tako što su verovali da filozofski kamen treba dobiti iz ljudskog bića. Zato su sa nezamislivom okrutnošću ubijali svoje potčinjene da bi dobili supstanciju iz njihovih tela. U svom neznanju ti gospodari, poput "mrtvih ljudi" Apostola Pavla, nikada nisu razumeli da je stvar mnogo jednostavnja. Bilo je potrebno samo da se sete kako se celokupan zemaljski život prenosi putem seksualne energije. Izvor života, eliksir Ružokrastaša je nešto što nosimo u sebi! Iz tog izvora teku struje, sam život "koji je vatra ali koji teče poput vode". Da li su mogli naći bolju definiciju za energiju koja utiče poput elektriciteta ili vode u naš živčani sistem, a opet to nije voda već vatra; zbog toga Ružokrstaši kažu –"vatrena voda, vodena vatra" je "strujanje vatre koja teče poput vode". Neupućeni čovek svoju vitalnu, seksualnu energiju obično koristi za erotsko uživanje, bez želje za stvaranjem. On ne shvata da, ako ne potroši vitalnu struju koja teče iz njegovog "individualnog izvora" već je sačuva za svoje telo i koristi životni izvor za sebe, može da zapali i aktivira svoje više energetske centre, čakre, i tako zagospodari nad njima. Ukoliko ovu vitalni struju, voljnom odlukom, koristi za svoje telo, on će obnoviti svoje telo novim životom, čak će postići i besmrtnost ćelija koje Ružokrstaši prepoznaju pod imenom transmutacija. Čovek kroz više duhovne centre može kreativno da koristi seksualnu energiju transformisanu u kreativnu duhovnu snagu koja će mu

služiti, a istivremeno će podeliti s njim posao produhovljenja sveta. Da bi ovom tajnom ovladao u potpunosti, potrebno je da čovek bude uzvišenog morala i stava prema životu! Iako su veoma retki, alhemičari, Ružokrstaši i drugi govore samo u simbolima ili uopšte ne govore.

Nasuprot tom vremenu, danas smo dostigli nivo kada se ove stvari moraju pokrenuti da bi se probudila čovekova moralnost. Razlog za to ne leži u religioznoj sentimentalnosti već i opštem, ljudskom, pošto je Bog kreirao takvo duhovno uređenje u čoveku da mu suprotstavljanje unutrašnjim moralnim zakonima, koji su u njemu nasleđeni, nedvosmisleno donosi patnju, očaj i duhovni mrak. Ljudi su pogrešno shvatili i protumačili određene istine koje su otkrili veliki psihijatri. No još je gore što su ih pomešali sa greškama koje su objavili neuki, objašnjavajući seksualnu energiju isključivo kao fizički fenomen i koristeći je isključivo za erotska uživanja.

Postoje velike opasnosti ukoliko želimo da pobudimo pažnju takvih tragalaca, pogotovo mladih, koji su krenuli pogrešnim putem vođeni pogrešnom interpretacijom "suzbijanja", "oslobođenja od duhovne i fizičke inhibicije" i "osobođenja od inhibicije". Svesni smo da će mnogi ljudi koristiti tajnu seksualne energije za razne vidove izopačenosti. Treba otvoreno reći da seksualna energija može biti upotrebljena za mnogo više ciljeve. Ona je sama božanska kreativna snaga. Može da se koristi za raj ili za pakao. Ako se koristi za ciljeve pakla ona i povlači natrag u pakao.

Možda će neki ljudi u početku iz radoznalosti početi da eksperimentišu. Vremenom će sakupiti iskustvo pa će odlučiti da krenu putem Istine i da nikada više ne skrenu s njega. Ima i takvih ljudi koji će početi sa ovim radom zbog istinske čežnje za Bogom. Ako samo nekoliko njih krene pravim putem ova knjiga je ispunila svoj zadatak. Da bi se eksperiment sproveo valjano i da bi se formirala bilo kakva ideja o njegovom sprovođenju, prvo treba da razmisllimo o nekim stvarima. Ova knjiga svedoči o putu isprobane i dokazane prakse. Hristovo proročanstvo u Bibliji kaže da će doći vreme kada će na vrhovima kuća ponovo da se objavi misterija Istine. Postoje određeni i pouzdani znaci da takvo vreme dolazi. Došlo je vreme kada treba da se razotkrije istina o seksualnoj energiji. Šta će ljudi od nje učiniti zavisi od njihove moralne zrelosti. Kao što nuklearna energija može da se koristi za bolje ciljeve nego što je izrada oružja za uništenje, tako je i seksualnu energiju kao nebesku kreativnu snagu ili logos moguće koristiti za nebo ili za pakao, pošto je ona suština samog čoveka. Kada čovek dođe u dodir sa duhovnim magijskim moćima, one počivaju u njemu nezavisno od toga da li on postaje crni ili beli mag!

4 Poglavlje
Seksualna energija u svom lažnom i istinskom svetlu

U Otkrovenju Jovanovom 5:6 možemo da pročitamo o logosu koji je poprimio lik jagnjeta sa sedam rogova i sedam očiju, poslat na sopstveno utelovljenje u materiju sa ciljem njenog oživljavanja, produhovljenja i povratka Bogu.

… "i posred starješina Jagnje stajaše kao da je zaklano (u materiji, u telu, duh se oseća kao da je zaklan) i imaše sedam rogova, i sedam očiju, koje su sedam duhova Božijih poslanijeh po svemu svijetu".

I: "…gle jagnje Božije koje uze na se grijehe svijeta" (Jevanđelje po Jovanu 1:29) "Uzeti na se grijehe svijeta" znači da duh preuzima teret karakteristika materije. Pošto je telo materija njene karakteristike nisu greh; za duh jesu. Obeležja, zakoni materije, dijametralno su suprotni duhu.

Apostol Pavle u Poslanici Galatima kaže: "Jer tijelo želi protiv duha, a duh protiv tijela; a ovo se protivi jedno drugome, da ne činite ono što hoćete. Ako li vas duh vodi, nijeste pod zakonom"(tela i materije) (Galatima Poslanica 5: 17–18).

Zakoni materije su kontrakcija, hlađenje, zgušnjavanje i ukrućivanje. Zakoni duha su vatra, toplota, ekspanzija i zračenje. Zbog toga je za duh greh ispoljavanje karakteristika materije. Istovremeno za materiju je grešno ispoljavanje karakteristika duha. Jagnje Božije je Duh, i ako ono sebe utelovljuje u materiju, tada mora da se potčini zakonima materije i da prihvati njene osobine koje su za Jagnje greh. Samo na taj način logos može da produhovi materiju i da je vrati nazad Bogu.

Kreativni princip, logos, Jagnje Božije, kaže o sebi u Bibliji: "Ja sam put i istina i život; niko neće doći k ocu do kroza me" (Jevanđelje po Jovanu 14:6). Tako, život koji Ja sam jesam, jeste put kojim ćemo doći do Oca. Život se prvo utelovljuje u materiji, a od nje se stvara odgovarajući oklop, telo, i u tom telu se izgrađuju organi sposobni za rađanje novih tela. Božanska struja života bez prestanka teče kroz ta tela, formirajući nove oklope koji postaju sve više izdržljivi i ispoljavaju vibracije duha kao otpor. Dok materijalni, ali još uvek nesvesni oklop živi svojim životom u senci, on se izvodi iz svog nesvesnog uma preko života, koji je u svojoj materijalizovanoj formi seksualna energija, da bi se njegova svest mogla uzdići. U čovekovom još uvek nesvesnom delu, njegova prvobitna suština, logos, stalno ga nagoni putem seksualne energije da postane svestan u sebi, u svom materijalnom telu i da spozna suštinu svog najdubljeg bića, Boga i tako postigne samospoznaju. Sve dok je čovek nesvestan, on u sebi Boga doživljava kao seksualnu želju. Kada postane svestan, doživljava Boga kao svoju vlastitu suštinu, kao svoje pravo biće, kao Ja jesam! – Bog je za čoveka apsolutno stanje samosvesti.

Na taj način večni bitak, Bog, pomaže sebi u sve većem svesnom rastu u materiji, u telu, sve dok jedna te ista božanska samosvest ne obuhvati suprotstavljene duhovne i materijalne zakone. Materija se produhovila i u tom produhovljenom telu, kreativni princip, logos, Jagnje

Božije koje je pri rođenju umrlo u materiji, konačno je posle eona razvoja vaskrslo i ponovo postalo sam Bog. Jagnje i njegova želja, logos i svesnost fizičkog bića postali su jedno. Ostvaren je nebeski, mistični brak!

Pogrešno razumevanje Biblije i njeno pogrešno tumačenje uputilo je čoveka sa Zapada da svaku novu generaciju prepoznaje kao delo Đavola, bez obzira što će život iščeznuti, a sa njim i telesno uživanje i osećaj zadovoljstva. To je omogućilo da shvatanje prvog greha ostavi traga u njegovom umu. I zaista, sve do danas, čovek reproduktivne organe smatra grešnim i bestidnim. Nasuprot tome, shvatanje nekih antičkih i savremenih ljudi je sasvim čisto i nebesko. Oni prepoznaju muški polni organ kao svet i poštuju ga kao spoljašnju materijalnu formu božanskog, pošto je njegova svrha ispoljavanje i širenje uzvišenog života, večnog bića, Boga, kroz materiju, telo. Bilo bi naivno pretpostaviti da se na istoku Lingam poštovao isključivo kao fiziči muški organ. Da li ljudi sa Zapada još uvek veruju da su Istočnjaci koji su dostigli tako uzvišenu kulturu, toliko ograničeni da poštuju određeni deo tela? Ljudi sa Istoka nikada nisu poštovali materiju ili telo samo po sebi, nego ono što je od Boga koji se ispoljava kroz materijalnu formu! Njihov uzvišeni mentalitet osvedočen je u njihovoj celoj filozofiji religije i potpunom zanemarivanju materijalnog. Slično, čovek sa Zapada je potpuno zaveden i ne vidi ništa sem čiste pornografije u prizorima polnog čina koji ukrašavaju veličanstvenog Boga sunca u Konaraku, Bubaneshvaru i u drugim indijskim hramovima. Indijci koji su stvorili ova nadahnuta i veličanstvena umetnička dela bili su inspirisani seksualnim činom kao prvobitnim stanjem Boga, kao izgledom života u kome dva pola počivaju jedan u drugom u kojima je moguć nov život, nova inkarnacija i nisu smatrali seksualni čin kao nešto nedolično. Oni su seksualni čin shvatali kao božanstvo koje se ispoljava kroz materiju, razdvojeno kroz dva pola u polovine, ali koje su kroz sam čin ponovo sjedinjene, da bi propagirali zemaljski život u materiji i tako postigli i realizovali veliki cilj, jer se produhovljenjem materije doseže božanska samosvesnost i doživljava uskrsnuće ljudske svesti u Bogu!

Tajna je zašto bela rasa smatra polni čin nepristijnim i nečim o čemu ne treba da se govori, kada smo kroz njega dobili život i dajemo ga našoj deci. Ako je to nešto čega treba da se stidimo, zašto ljudi koji tako razmišljaju nastavljaju to da i sprovode. I zašto bi Bog stvorio takav svet, po ovim ljudima, po kojima je zlo delo neophodno za stvaranje živih bića?

Kako je velika razlika između istočnih i zapadnih koncepcija. S jedne strane, Lingam je priznat kao utelovljenje snaga života i u njemu se poštuje ono božansko da bi se rađala deca. S druge strane, genitalni organi su u klasičnim prikazima grčkih i rimskih bogova bili prekriveni listom vinove loze ili smokve. (Izgleda kao da je na njih neko želeo da privuče posebnu pažnju). Ljudi koji se ponašaju na takav način otkrivaju svoju ličnu seksualnu patologiju. Oni ne prepoznaju seksualni čin kao uzvišenu želju za jedinstvom, za ljubavlju, za životno davajući čin, kroz istinsko zadovoljstvo i sreću, već ga prepoznaju kao nešto animalno, dobro za seksualno uživanje, ali nešto što nema nikakve dodirne tačke sa ljubavlju i istinskom srećom. Da su mislili drugačije ne bi imali razloga da prekrivaju

genitalne organe kao nešto nepristojno. Ipak njihovo shvatanje je bacilo senku nepristojnosti na genitalne organe. Ti ljudi su odbacili božansko dole u svoju vlastitu prljavštinu. Pogrešno je i lažno, ne ono što je polni čin kao božanska vitalizujuća snaga, već stavovi onih koji su ga izvitoperili da ne bi imali razloga za stid. Nije čudno što je došlo vreme kada se skazaljka iz prividne čednosti okrenula u drugom pravcu. Posledica toga je da ima mnogo bolesnih ljudi koje, ili veoma privlači važnost seksualnosti i u njoj traže uzrok za svaki mentalni poremećaj, ili od seksualne enrgije čine svetlo tražeći neinhibirajuće seksualne odnose u svakoj prilici. Kao da je polni čin cigareta koju treba da popuše, zatim bace i na kraju zaborave. Ti ljudi na znaju da je seksualna energija ispoljavanje postojanja samog čoveka i da ne sme biti seksualnog odnosa bez svesne ili nesvesne samopredaje. Partner (muškarac ili žena) nije objekat koji treba da se upotrebi i odbaci, već je živo biće koje ima dušu. Ta istina važi i u slučaju prostitutki. Ti ljudi pokušavaju da zadovolje svoju žudnju za srećom i mentalnom stabilnošću samo kroz fizički, seksualni odnos. Ljudi čeznu za ljubavlju, ali ne i za samo fizičko davanje.

Opasna greška je traganje za ljubavlju u bezdušnoj seksualnosti i pokušaj da se ona nadomesti seksualnošću. Dovoljno je navesti primere žena koje tokom života ni malo ne ispoljavaju ljubav, a ni interes za svoje “mrtve” supružnike, verujući da su znaci nežnosti koje on pokazuje u toku kratkog perioda seksualne uzbuđenosti ono što čini ljubav, pa tako žele da imaju što češće seksualne odnose, ne zato što su primarno zainteresovane za sam seksualni odnos kao takav, već zato što čeznu za “malim delićem ljubavi”. Ako njihov partner padne na ispitu i ako se ukaže prilika – što se skoro uvek dešava – one tada pokušavaju da zadobiju ljubav od drugog čoveka i da iskuse seksualnost u potpunosti. U većini slučajeva ne čine to zbog frustracije. Telu je seksualno zadovoljenje potrebno u mnogo manjoj meri nego što se to može i zamisliti. Muškarci traže žene i dive im se kao najvišem ispoljavanju Boga. Ako muškarac to ne prepozna u svojoj kući, sigurno će sresti drugu ženu koja će u njemu izazvati divljenje, a posle svega to izgleda kao da je tražio samo seks. Muškarci kao i žene, traže ljubav od svog partnera, ali greše kada veruju da je to primljeno od tog “drugog” partnera. Sreću se potajno i zbog toga seksualni odnos uvek doživljavaju u stanju seksualnog uzbuđenja. Seksualnost imitira ljubav. Ona navodi na nežnost i zagrljaje, nagoni ljubavnike da se privijaju jedno uz drugo, da svoju bol umire kroz objavu seksualnosti kao u slučaju razmene istinske ljubavi. Posle takvih iskustava sledi razočarenje, gorki ukus u ustima, međusobne optužbe ili bezbojna samoća; u slučaju žene obično sledi očaj zbog osećanja iskorišćenosti i prljavštine. Niko od njih dvoje nije pružio istinsku ljubav, već je samo želeo da je primi, pa zato je niko i nije dobio! Ljubav nikada ne može da se nadomesti samo seksualnošću. A čovečanstvo čezne, umire zbog ljubavi. Ima bezbroj mladih duša, koje su tek nešto više od dece, i koje se uglavnom zbog toga što “civilizovan” način života ne doprinosi ljubavi, a dobili su je tek ponešto od svojih roditelja, predaju seksualnim avanturama i krajnostima u potrazi za ljubavlju. Mnogi mladi ili stari ljudi, koji su duševno oboleli

mogu da se izleče samo putem ljubavi, a ne jeftinim seksualnim odnosom ili željom za oslobađanjem od seksualnih stega i verovanjem kako treba da vode promiskuitetan i nekritičan seksualni život. Mnogo mladih i starih ljudi traži savet kako da obnove izgubljenu telesnu i duhovnu čistotu posle takvih neodgovornih odnosa. Kada im neko pokaže malo ljubavi i razumevanja, oni se vraćaju životu izlečeni i spremni da postanu korisnu članovi društva. Nismo sreli ni jednog od tih ljudi, a da nije patio zbog traume u pogledu čistote. Pod čistotom se ovde ne podrazumeva samo zemaljski ljubavni život već i zdravlje zasnovano na ljubavi.

Nakon nekritičnog odlaska u krajnost, sa lažnom koncepcijom o seksualnoj slobodi koja je prouzrokovana potiskivanjem i traumom, pokušajmo da vratimo klatno u središte da bi došli do normalne koncepcije o seksualnosti.

Treba da sledimo primer iniciranih koji seksualnu energiju nisu smatrali zlom silom, nego su razumeli njenu tajnu i znali su da je ona sredstvo kojim mi ljudi možemo dostići krajnji cilj – Boga. Isto kao što nam naše neznanje donosi znanje, tako i seksualna energija donosi oslobođenje od sebe, od samih seksualnih želja i ponovo nas podiže, vodeći nas od smrti u oslobođenje, uskrsnuće i život.

Srednjovekovni alhemičari, Ružokrstaši, ovaj proces su opisali sasvim jasno: mudrac stvara svoj filozofski kamen stavljajući svoje drvo života u korito za pranje ispunjeno eliksirom života. Ono je stalno grejano vatrom zmaja, seksualnom energijom, da bi drvo procvetalo. Stoga ne treba da preziremo seksualnu energiju smatrajući je za neku zlu silu koja svodi čoveka na životinju, niti treba od nje da načinimo takvu silu.

Posmatrajmo seksualnu energiju kao ključ koji nam otvara vrata između duha i sveta materije, od višeg ka nižem i obratno, od nižeg ka višem. Ona je božanska pokretačka snaga koja nam omogućava stvaranje potomstva, širenje života u telu, ali i transformaciju u duhovno biće i pomoć u pobeđivanju smrti. Treba da budemo zahvalni što nam seksualna energija, ako se koristi ispravno, pruža toliko sreće na oba puta. Na putu ka dole ona je jasna i kratkotrajna, a na putu prema gore ona je večna sreća.

Upotrebimo njenu vatru da bi drvo života raslo i procvetalo. Treba da zapamtimo kako je primitivan čovek još uvek na najnižem nivou svoje svesti. On živi u svom animalnom egoizmu potpuno izolovan i zatvoren; njegovo srce je još uvek mrtvo i u njemu još uvek nema bilo kakvog impulsa o značenju ljubavi. Seksualna energija, elementarna vatra, sposobna je da prvi put ugreje njegovo mrtvo srce. Uprkos tome što tokom kratke čarolije seksualnog uzbuđenja on može da doživi i izrazi samo predznak ljubavi, ipak je to prvi nagoveštaj božanske ljubavi. Kroz seksualnost on prvi put upoznaje sreću dobijenu iz davanja. Iako njegova probuđena ljubav nije više od animalne želje, strast i njegovo uzbuđenje su, čak i tako sasvim nesvesne i kratkotrajne, nastojanje prema jedinstvu i ljubavi. Čak i ako ovo naslućivanje ljubavi prvo doživi samo u telu i sledstveno tome traži samo fizičko davanje, ipak je to prvi odraz duhovnog jedinstva u velikoj Suštini koje čovek nesvesno traži i koje nakon dugotrajnog razvoja i nalazi jer je za to sudbinski predodređen. Seksualna

energija stvara u nama nemir koji nam nikada ne dozvoljava da stojimo mirno. Uvek nas podstiče i tera da posle mnogih lutanja pronađemo unutrašnji put. U neočekivanom trenutku, usred animalnog impulsa, u "noći", u tami nesvesnog, rođena je naša samosvest, isto kao što je Sveto Dete rođeno u štali, među životinjama, u "noći", u tami. Tako čovek kreće na Veliki Put koji započinje kod prvog buđenja svesti u Suštini do Univerzalne svesti, do cilja. Kako na tom putu postepeno postaje svesniji unutar sebe, on tako razvija sposobnost kontrole nad kreativnom energijom u svim njenim ispoljavanjima i nad njenom upotrebom u skladu sa svojom voljom. Postigne li jednom najviši nivo, izvor božanske snage, biće sposoban da preobrazi niže forme energije božanske kreativne snage u njihove više forme, a sa višim duhovnim energetskim formama biće sposoban da kontroliše i vodi niže forme i da ispoljava sve te energije kroz odgovarajuće živčane centre. Treba da upoznamo tu božansku snagu i da se uz njenu pomoć pokušamo popeti Jakovljevim lestvama pa tako da pomognemo preobražavanje seksualne energije u njenu višu formu, u duhovnu snagu. Tamo gde je svesnost, deluje kreativna snaga.

5 Poglavlje
Jakovljeve lestve

Oni koji kreću putem yoge s namerom da se odreknu seksualne energije i da vode uzdržan život, otkrivaju svoje neznanje o božanskom poreklu te energije, a i o energiji samoj. Kako čovek može da zadobije kontrolu nad nečim odričući se bez žrtve, ukoliko se prvo nije s tim u potpunosti upoznao?

Sve dok čovek sumnja u potencijalna, iskustveno nedoživljena zadovoljstva u seksu, ne može i ne sme da se odrekne seksualnog života. On će tada živeti u uverenju da je nešto propustio i izgubio; i koliko god da je to možda pogrešno, takvo shvatanje će ga ponovo privući seksualnim iskustvima. Boga može da postigne samo onaj ko je u potpunosti upoznao seksualnost i ko ju je iskusio i u ovom, a i u prošlom životu. Ako ne poznaje seksualnost i Bog će biti daleko od njega. Seksualna energija je nosilac života pa je tako i ispoljavanje Boga, iako u materijalnoj formi i na najnižem nivou. Ukoliko želimo da postignemo Boga treba da počnemo sa uspinjanjem po Jakovljevim lestvama sa najniže prečke (Postanje, 28:12). Nijedna stepenica ne sme da se preskoči. Kako neko može bilo čega da se odrekne i da nastavi sa penjanjem po sledećoj stepenici, ako pre toga nije u potpunosti upoznao prethodnu?

Ukoliko želim da iskorenim sopstvenu seksualnu energiju, a da je pre toga nisam upoznao, tada će se ona svom mojom snagom okrenuti protiv

mene, jer ja sam sâm ta snaga, iako to može da bude nesvesno. Iz tog razloga njena snaga je podjednaka mojoj. Ne mogu da je uništim ni na koji način, jer bih tako uništio sebe. Mi ne možemo da uništimo seksualnu energiju, možemo samo da je transformišemo. Možemo samo da budemo ona.

Moramo da iskusimo seksualnu energiju i u potpunosti da je upoznamo, tako da nam ni jedan njen aspekt ne ostane sakriven. Može se dogoditi da je osoba već stekla to iskustvo i da je s njim rođena, tako da sada ne treba ponovo da prolazi kroz njega. Ali čovek to treba da oseti u sebi. Možemo da uočimo da čak i ljudi na višem nivou svog razvoja, u pubertetu počinju svoj ljudski život na niskom nivou, kao seksualni objekti. Ipak tada im treba malo vremena za prelaz od mladenaštva do zrelosti, za šta su primitivnom čoveku potrebni milioni godina. Mikro organizmima su potrebni milioni godina da prođu kroz stupnjeve razvoja reptila, ptica, sisavaca, do čoveka, kakvog ga mi poznajemo, dok ljudski embrion prolazi sve ove faze razvoja od začeća do rođenja, u periodu od devet meseci. Stoga, čovek koji je postigao viši nivo može da prođe sve faze razvoja seksualnog ispoljavanja u kratkom periodu mladalaštva, od najprimitivnijeg nagona do uzvišenog, višeg osećanja pripadnosti zasnovanog na ljubavi. Naravno, postoje mnogi izuzeci zahvaljujući mnogim varijacijama razvoja i različitim nivoima koji su postignuti.

Ako čovek prođe ovo iskustvo seksualnosti u prošlom ili u ovom životu, oslobodiće se njenih ograničenja, ispoljiće kontrolu nad njom i moći će da upotrebi seksualnu energiju. Međutim, ako čovek koji ne poznaje seksualnu energiju i koji nije u stanju da je transformiše, sačuva je živeći uzdržanim životom, tada će njegova primitivna energija biti potisnuta u nesvesno pa će se ispoljiti na iskrivljen način. Sa neopisivom lukavošću često prouzrokuje veoma ozbiljne fizičke i mentalne poremećaje, bolesti i traume. Uglavnom se ne razume da je uzrok toga potisnuta seksualna energija. To može da se dogodi i kod venčanih parova ili kada jedan od njih odluči da živi životom odricanja. Zaista je pitanje koliko je to želja. Trebalo bi sasvim iskreno razgovarati sa čovekom koji je osetio takvu želju. Često se pokaže da je motiv nešto sasvim drugo, a ne jaka želja za Bogom. To može biti neispunjena želja za ljubavlju i razumevanjem, frustrirana seksualna želja ili bolno razočarenje. Mnogi ljudi nisu dovoljno iskreni prema sebi. Ne žele da prihvate pravi razlog, potiskuju ga, a kažu da se svega odriču zbog samospoznaje. Kako ti ljudi zamišljaju Boga kada govore o odricanju od svega? Da li to znači da je seksualnost za njih sve? Tako izgleda, jer to je obično sve čemu pridaju vrednost. Ako kažu da se svega odriču trebali bi da budu dosledni pa da žive u pećini. Ali oni to ne žele. Sve je sadržano u njihovom zamišljanju. Ili možda u pećini sa centralnim grejanjem i kupatilom.

Stoga treba biti oprezan! Sve dok čovek uzdržljivost razume kao "potpuno odricanje", ili kao "potpunu žrtvu", ne bi smeo da se odrekne "svega", već bi prvo trebao da zna šta sve jeste. Sa svojim bračnim partnerom trebao bi da iskusi uzvišenu predanost zasnovanu na ljubavi, i da živi zdrav, ispunjen i čist seksualni život. Čovek nikako ne bi smeo da tvrdi

da je zdrav seksualni život nešto degradirajuće i nečisto. Ako to čini njegov stav je patološki. Osveta prema partneru ili prema sebi ne bi smela da bude motiv za one koji žele da žive životom uzdržanosti. Osveta je posledica razočarenja, frustracije ili neuspeha.

Ukoliko čovek ima zdrav odnos prema seksu on ga nikada ne doživljava kao nešto degradirajuće i nečisto. U Bibliji se kaže da ne stvaramo ograničenja i da se ne osećamo grešnima ako pogrešimo. Ne degradira seksualnost čoveka, već čovek koji od sebe načini životinju i koji ga, umesto da vodi zdrav seksualni život zasnovan na istinskoj ljubavi, namerno iskrivljuje, kvari i čak ga izopačeno okončava u sebi. On sam sebe prlja, a degradira i sebe i seksualnost.

Svako ko je krenuo putem yoge, i ko želi da napreduje na unutrašnjoj stazi neće uprljati seksualnost u sebi. Tako u braku, u fizičkom jedinstvu neće tražiti zadovoljenje seksualnih želja, već pre ispoljavanje višeg, duhovnog jedinstva. Predajući se telom čovek se neće uprljati, jer je on motivisan dubljom, duhovnom željom za jedinstvom i ljubavlju. Zašto bi tada poželeo da vežba yogu uz uzdržljivost. Ukoliko još nije spreman da transformiše seksualnu energiju, tada će njegov život zbog uzdržanosti da rezultira nervozom, disharmonijom, svadljivošću, pa čak i slomom bračnog života, jer seksualna energija još uvek nije sposobna da pronađe put do viših živčanih centara. Ljudi koji žive u braku treba da znaju da nisu u tome slučajno, jer to ubrzava njihov napedak. Njihova karma će odrediti kada će biti dovoljno zreli da vode uzdržan život i kada će moći da nastave život u uzvišenoj ljubavi i razumevanju. Posmatrajući tako brak, on nije težak teret već znači međusobnu pomoć i sreću. Međutim ukoliko brak postane nepodnošljiv teret, ropstvo i prepreka na putu napretka, onda će, kada karmički dug bude odrađen, otpasti s čoveka kao stara istrošena odeća. Beg iz teških situacija nikada nije rešenje. Problem treba da bude razrešen inače će ostati uz nas. Jednom kada budemo postigli unutrašnje oslobođenje od tako bolnih veza, nastupiće preobražaj u spoljašnjem svetu i sasvim neočekivano otvoriće se vrata slobode. Brak sam po sebi nije prepreka na putu yoge. Mnogi sveci, kako na Zapadu tako i na Istoku bili su u braku i postigli su najviši cilj. Jedan od najvećih indijskih učitelja, Ramakrishna, živeo je u braku sa Saradom Devi do kraja svog zemaljskog života. Oboje se bili veliki yogiji. Bilo je mnogo muškaraca i žena na Zapadu koji su, bili u braku, a postigli su najviši nivo, npr. Sveta Monika, majka svetog Augustina i još mnogi drugi kao i puno iniciranih Ružokrstaša.

Čoveka fizička želja napušta kada dostigne zrelost. On upoznaje čaroliju seksualnosti i sada gleda kroz nju. Snaga seksualne energije nastavlja da ga interesuje kao spona između tela i duha, kao pomoć u napredovanju. Ipak ne razmišlja na takav način da zbog dostizanja Boga treba svega da se odrekne. Čovek nema potrebe da se odrekne bilo čega. Kada je spreman da transformiše seksualnu energiju u njenu višu formu, on počinje da je održava u njenom višem i mnogo vrednijem obliku. Nište ne gubi, a sve dobija. Jer, sreća koju čovek dobija u seksualnosti, ili pre u nadi za doživljavanjem, ostaje uz njega i na mnogo višim nivoima. Pošto je seksualna energija sačuvana ona ostaje u njemu. Ne gubi je i više je ne

doživljava kao prolazno, kratkotrajno seksualno iskustvo već kao višu formu mentalne i duhovne lepote koja je zauvek naša i koja ne može da se izgubi jer: Ja sam Ona. Tat twam asi! Rečima Vedanta filozofije to znači – To si Ti. Tada kreativnu snagu prestajemo da doživljavamo kao seksualnu želju i pokretač, već je direktno doživljavamo kao seksualnu snagu, kao seksualnu radost na svakom višem nivou svesti, kao trajno, više i večno stanje postojanja. Više ne posedujem sreću, ja sam sreća sama. Kako sreća može da prestane osećati sreću kada je sama sreća. To je u potpunosti pitanje sreće: ako moja svest nije izrasla u logosu, u samom životu, postojanje doživljavam kao seksualnu energiju, kao seksualnu želju koja deluje u mom telu i koja je životodavna za treću osobu. Ako sam na višem nivou svesti, doživljavam logos, život ispoljen u mojoj duši kao višu emociju, kao ljubav u sebi. Ukoliko sam izrastao u logosu, u samoj svesti, doživljavam je u duhu, u mojoj Suštini kao stanje samosvesti, kao samog sebe: Ja sam To!

Međutim, ako sam postao sam logos, istovremeno sam zadobio i neopisivi osećaj dubokog zadovoljstva koje nikada ne bledi i nikada ne iščezava. Otkrili smo da smo od prvog trenutka buđenja s beskonačnom težnjom tražili prvo pojavljivanje svesnosti. Doživljavamo savršeno ispunjenje, oslobođenje i uskrsnuće! Ja sam nepokolebljivo samopouzdan i samosvestan: ne poznajem strah i nesigurnost!

Saglasno nivou dostignute svesti – spoljašnja forma, ime, iskustvo, unutrašnje stanje, promena. Suština ove snage ostaje ono što je uvek i bila, božanska kreativna snaga, logos, ona koja je naš sopstveni život, naša Suština; To je ono u meni pomoću čega sam postao svestan sebe kao Ja Jesam. Kako smrt može da ima bilo kakvu moć nada mnom ako sam ja sâm život? Kako život može da umre?

Kada smo sposobni da pokrenemo živčane i moždane centre iz njihovog latentnog stanja, koji nose više vibracije kao izdržljivost – za viša stanja svesti, više frekvencije i vibracije aktivne u telu – onda smo takođe sposobni da kreativnu snagu usmerimo više ili niže na Jakovljevoj lestvi i da je po našoj sopstvenoj volji upotrebimo kao razboritost. Što je ispoljavanje više, više su frekvencije i napetost, i blaženstvo je veće. Viša napetost podiže našu svest u viša stanja, sve bliže i bliže Bogu. Boga možemo da doživimo samo kao “Ja sam to što jesam”, kao kada je Mojsije, koji je govorio licem u lice s Bogom rekao da je Božije ime – “Ja sam to što jesam”!

Treba da imamo na umu da veliki sveci na Zapadu i veliki učitelji na Istoku nikada ne bi bili toliko glupi da se odreknu seksualnih zadovoljstava da su ona stvarna i krajnja. Oni su postigli božansku svest, a s njom i hiljadostruko veću sreću i ispunjenje! Postavlja se pitanje, da li želimo prolaznu ili konačnu sreću? Seksualna zadovoljstva su ograničena u vremenu. I sami smo svesni da ćemo pre ili kasnije izgubiti ovu sreću i zadovoljstva želeli mi to ili ne. Kada vreme prođe, što smo imali veću sreću imaćemo veći gubitak. Ipak, ako sačuvam tu energiju u telu i osvestim je u njemu, da sam ja ona sama, i da mogu da postignem stanje u kojem ću opet biti seksualna energija, onda više neću izgubiti ovu sreću, jer sam ja ona! A

Suština je večna i ne okončava se telesnom smrću. Ona se jednostavno projektuje i ispoljava u telu kao seksualna energija i ponovo povlači. Ukoliko postanem u svojoj svesti jedno sa onim što projektuje i ispoljava, s onim što je moje pravo i istinsko biće, a ne sa projekcijom i ispoljavanjem, onda svesno nosim u sebi život. Ja sam to! A Suština je večna. Stoga je i radost Suštine večna!

Čovek koji ne može da iskusi život, logos, svojim svesnim umom, zbog maksimuma frekvencija koji bili previše jaki za njegove živce, tj. ako je on u prelaznom razdoblju razvoja, treba da vodi zdrav seksualni život zasnovan na duhovnom jedinstvu. U seksualnom životu dvoje ljudi mogu da pruže jedan drugom ljubav i sreću, iako je to kratkotrajno. To ih ni na koji način ne degradira već im pomaže kod izgradnje datog razdoblja u deljenju pravih i uzvišenih iskustava. Priroda ih je očarala i koristi njihovu želju za ljubavlju i jedinstvom, obećavajući im iskustva veće sreće kroz seksualnost da bi se stvorila nova bića. Ukoliko je dvoje ljudi ostvarilo seksualni odnos iz ljubavi sa unutrašnjim duhovnim afinitetom onda će ljubav preostati kao uteha posle seksualnog ispunjenja. Koliko dugo, to je već sasvim drugo pitanje. Kada ih obuzme seksualna želja, oni je obuzdaju, tako da u trenutku fizičkog zadovoljenja, kada misle da dolazi obećana sreća, ona iznenada sklizne i odlazi. Štaviše troše svoju energiju za ovo samoodricanje. U većem broju slučajeva ljudi žele da imaju seksualni odnos zbog osećaja zadovoljstva i uživanja u telu, a ne zbog želje za unutrašnjim sjedinjavanjem. Posle toga osećaju prazninu i dosadu. Priroda traži potomstvo, a čovek u svojoj samoći traži razumevanje u ljubav kroz seksualnost. I ponovo pada u zamku prirode sve dok ne shvati da ne dobija ono što zaista traži, i da mu seksualnost ne može dati ono što traži. Možda će se tada, zajedno sa svojim životnim partnerom, sa više odlučnosti okrenuti duhovnom traganju.

Prosvetljeni ljudi su svesni ovoga. Oni su uvideli da je seksualno zadovoljstvo kratkotrajno i znaju da čovek može stalno biti u stanju sreće, ekstaze i blaženstva, kao krajnjem stanju samosvesti, ne trošeći seksualnu enegiju već je koristeći za stimulaciju, buđenje i aktviranje živčanih i moždanih centara koji su još uvek u latentnom stanju. To omogućava da čovek u svom istinskom biću postane svestan Boga. Kao što je kap vode u moru sâmo more, tako i čovek može da prebiva u Bogu, da bude svestan u Bogu, da bude sam Bog. U Bibliji stoji zapisano: “Rekoh: bogovi ste, i sinovi višnjega svi” (Psalam 82:6).

6 Poglavlje
Judina izdaja

Kao što smo u prethodnom poglavlju već rekli, živeti životom uzdžanosti ima smisla samo ako nam ne šteti i ako iz njega možemo da dobijemo neku korist. Samo će čovek koji ima otvoren ventil prema višim centrima, jer to omogućava podizanje seksualne energije prema njima, moći da živi srećan uzdržljiv život bez štetnih posledica. Onda osoba može da uživa u izuzetnoj nagradi i neprocenjivim vrednostima ovakvog načina života. Viša duhovna forma pruža neuporedivo veću sreću nego kada bi tu sačuvanu snagu trošili fizički, kao seksualnu energiju. Osoba na tako visokom duhovnom nivou takođe može da ispolji fizičku ljubav strastvene prirode. Samo on može da dâ slobodu višim frekvencijama, ne samo kroz već aktivirane duhovne centre već takođe i strastveno, putem tela, kroz niže centre sa visokom napetošću seksualne energije. Takođe može da je troši kroz niže centre u stanju visokog napona s fizičkom strašću seksualne energije. Seksualni napon kod petla ne može da se uporedi sa visokim naponom čistokrvnog pastuva.

Ipak, ljudi sa visokim nivoem svesti ulaze u rizik ako skrenu u raspušten život. Postoji urođena opasnost kod ovog stečenog znanja i njenog sadržaja koja ukazuje na to da svesne sposobnosti mogu da se koriste na dva načina – ispravan i neispravan. Moguće je da čovek koji ima potpuno ili delimično znanje pogreši. Tako, umesto što seksualnu energiju pretvara u višu formu, duhovnu kreativnu snagu, može da je koristi poput crnog maga tj. da transformiše duhovnu snagu u seksualnu energiju i da je usmeri na dole i poistoveti je sa telom. Zbog toga je važno da viši centri budu stimulisani i aktivirani u fazama, jer samo onda postoji razvoj sopstvene moralne snage koja je paralelna i saglasna čovekovim kreativnim duhovnim snagama, čuvajući ga na taj način od svih zabluda.

Na nekim stazama yoge ova opasnost postoji, npr. u Kundalini i Tantra yogi. Tu se viši živčani i moždani centri bude veoma jakim metodama, prelazeći preko mogućnosti postepenog duhovnog, mentalnog i fizičkog razvoja koja je na neki način sporija, ali i sigurnija. Zbog toga je pravi Guru – inicirani duhovni učitelj – uvek veoma oprezan sa svojim učenicima. Samo se šarlatan igra sa ovim višim, snažnim, sve prožimajuće kreativnim magijskim moćima.

“Beli mag”, “Božiji čovek” je onaj ko mirno kroči stazom yoge, koji je postao svestan na najvišem božanskom nivou i koji je dostigao najvišu prečku Jakovljevih lestvi, onaj ko gospodari svim kreativnim moćima ali na božansko moralni način, sasvim bezlično i nesebično, kao Božiji instrument. On takođe prenosi svoje više moći u telo, pošto živi u telu, ali njegova svest ne napušta izvor, Boga. Njegova svest je jedno s Bogom i on se nikada ne poistovećuje sa telom. On svesno ostaje to što jeste, u svom istinskom biću – život, logos, sam Bog.

Crni mag je, nasuprot tome, na nivou svesti koji je veštački uzdignut i još uvek je u potpunosti moralno nerazvijen pa deluje na način suprotan

belom magu. On božansku snagu koristi za svoje egoistične ciljeve i strasti. Svoju svest on poistovećuje sa telom, a ne s Bogom i kreativnu snagu usmerava na dole, od duhovnih ka seksualnim fizičkim centrima. Tako je duhovna kreativna snaga, koja je trebala da se koristi kroz aktivirane više živčane i moždane centre usmerena na dole i koristi se za lične, egoistične ciljeve.

Osnovna razlika između "belog" i "crnog" maga leži u tome što crni mag upravlja nebeskim moćima dok se beli mag njima potčinjava i deluje kao njihov instrument. Beli mag je postao u potpunosti bezličan pa tako i dela. Njegova individualnost više ne postoji, a pošto je njegova svest jedinstvena s Božanskom, ona deluje u njemu i kroz njega. Crni mag se sa svojim egoističnim načinom života predaje strastima u telesnim zadovoljstvima. Tako on rasipa, izdaje i ubija nebesku snagu, logos, svoju Božansku Suštinu. Svojim moćima on može da čini čuda, ali pošto je izdao svoju vlastitu istinsku Suštinu – Boga – na kraju će uništiti i ubiti samog sebe. Crni mag uvek umire u groznoj patnji. U Bibliji nalazimo priču o Judinoj izdaji.

Da bi priču o Judi ispravno razumeli, prvo treba da znamo da je Biblija puna aluzija u pogledu kosmičkih implikacija. U Starom Zavetu nailazimo na Ezekiljevu viziju u jednom od odlomaka. Ezekilj vidi Univerzum kao ogromno četvorougaono platno u čijim uglovima se nalaze četiru "životinje": lav, bik, kerubin i orao. To su četiri ugla Univerzuma. Četiri najznačajnija znaka u zodijaku su lav, bik, vodolija i orao.[1] U svojoj najnižoj formi poslednji se naziva škorpija. Četiri zodijačka znaka nalazimo u simboličkom prikazu četvorice apostola: Sveti Marko – lav, Sveti Luka – bik, Sveti Matej – vodolija i Sveti Jovan – orao, a u svojoj nižoj formi Juda – škorpija. U prvoj poslanici Korinćanima (15:41), Pavle takođe govori o posledicama koje su uzrokovane zračenjem nebeskih tela: "Druga je slava suncu, a druga slava mjesecu, i druga slava zvijezdama; jer se zvijezda od zvijezde razlikuje u slavi".

Frekvencije škorpije kao zodijačkog znaka, odgovaraju frekvencijama kreativne snage koja je u svojoj višoj duhovnoj formi predstavljena kao uzleteli orao Jovana Apostola, koji drži svoju glavu na Isusovim grudima. U svojoj najnižoj formi kao seksualna energija, kao samodestruktivna škorpija, simbolizuje Judu.

Hrist – logos – ukazuje na Judu: "Zaista vam kažem: jedan između vas izdaće me". I dalje: "Koji umoči sa mnom ruku u zdjelu onaj će me izdati". Nosilac života. Seksualna energija, Juda, koji "ima vreću" (s novcem), hranjen je kreativnim principom, Hristom, i kada je umočio hleb dao ga je Judi, a Juda ga je izdao poljupcem. "Poljubac" je erotski čin, tj. seksualnost. Crni mag koji poseduje kreativne moći i uprkos tome se poistovećuje sa telom, tj. svoje duhovne moći usmerava prema dole, troši svoju duhovnu snagu za fizička zadovoljastva, kao svoj krajnji cilj. On troši svog Hrista, svoju kreativnu moć, svoj logos, izdaje ga i predaje nivou materije. Juda je prodao Hrista za trideset srebrnjaka – to su trideset stepeni zodijačkog znaka škorpije koji ima istu vibraciju kao i seksualni

[1] Elisabeth Haich: Inicijacija

organi pa zbog toga simbolizuje seksualne organe i seksualnu energiju. U času kada nebesko umire na krstu, jer ga je Juda izdao i potrošio (krst je simbol za materijani svet), i Juda mora da umre, ali tako što će izvršiti samoubistvo. U trenutku Isusove smrti na krstu, Juda se obesio i umro. Tako što je ubio stvaralaštvo ubio je samog sebe, jer su božanska kreativna energija i seksualna energija sam logos. Zato su istovetne jedna s drugom. Ako čovek izda svoju kreativnu snagu raskalašnim životom, preterivanjima u seksualnosti i ako svoju seksualnost iskorišćava kao sredstvo zadovoljstva, ona će umreti. On gubi svoju snagu, svoju sugestivnu moć, postaje slab karakter nesposoban za izdržljivost. On je rastrojen, uništen uticajima spoljašnjeg sveta i postaje plen svog najvećeg neprijatelja, straha.

Juda je izvršio samoubistvo i ubio je kreativni princip – Hrista – i to se dešava i danas u svakom čoveku koji na pogrešan način koristi svoj razum usmeravajući svoje misli u seksualne organe, koji uzdiže svoja čula, a polne žljezde stimuliše hranom, pićem, pornografskom literaturom, filmovima i koji preterano troši svoju seksualnu energiju. Alkoholizam i drugi dodaci idu zajedno sa takvim navikama. Iskustvo nam kaže da ljudi koji žive takvim načinom života i rasipaju svoju kreativnu snagu preteranom masturbacijom pre ili kasnije – obično se to dogoodi pre, a ne kasnije – zapadaju u neodlučnost, duhovno uništenje, mrak i strah. (Povremene mladalačke masturbacije ne donose tako štetne posledice. Ovde se radi o nastrano preteranoj masturbaciji).

Jednostavan čovek sa prosečnim nivom svesti nije i ne može da bude Juda. On ni ne razmišlja o mogućnosti transformacije seksualne energije. On nije u stanju da usmeri svoju energiju ni prema gore ni prema dole, niti može da je transformiše. Ukoliko takav čovek u saglasnosti sa svojim seksualnim željama vodi zdrav seksualni život, on ne čini ništa što bi bilo u suprotnosti sa kreativnim principom koji boravi u njegovom nesvesnom, iz čistog razloga što zdrav seksualni život nije greh! On ne upravlja ni jednu nebesku snagu dole u telo, takođe ne poistovećuje svoju višu Suštinu sa telom, jer je još nije ni svestan i ne može da joj se približi pa ni da je zlostavljava. Zbog toga on troši seksualnu snagu na normalan, a ne na kreativno duhovan način.

Čovekovi živci i mozak izgrađeni su tako da postepeno ispoljavaju energiju logosa u datoj fazi razvoja izgradnje svesti. Međutim zemaljski život ne omogućava uvek pravilan redosled u buđenju i aktivnosti ovih centara od nižih ka višim, a u nekim slučajevima (danas mnogo češće kao posledica civilizacije) uzrokuje buđenje nekih viših centara iz njihovog latentnog stanja pre nego što su se aktivirali niži centri. Ova nepravilnost uzrokuje sve vrste mentalnih i fizičkih poremećaja koji mogu da dovedu do ozbiljne dezintergracije ega. Posledice dva svetska rata, upotreba raznih tehničkih pronalazaka za koje čovek još uvek nije dovoljno sazreo, veliki jaz između Prirode i čoveka, razultiraju u našem vremenu, kao i uvek kada velike civilizacije počnu da propadaju, sa aktiviranjem živčanih centara kod uznemiravajuće velikog broja ljudi bez nekog određenog reda, a to je proces koji ukazuje na porast koji obuhvata ne samo belu rasu već i azijske i afričke narode. To je jednostavno ustanoviti. Mentalno oboleli pate od

kompleksa inferiornosti i megalomanije, i nisu se razvili dalje od peroda adolescencije. Oni su još uvek na veoma niskom nivou svesti, ali uprkos tome poseduju hipnotičke moći, a sa položaja koji zauzimaju upravljaju masama svojom aktiviranom energijom i tako čine veliku štetu u političkom i ekonomskom pogledu i svom i drugim narodima. Drugi ljudi koji su takođe primitivni i poremećenog razvoja, ali imaju magijsku moć, oduzimaju im položaj i nanose zajednici, ako ima uslova za to, još veću štetu. Nije čudno što širom sveta preovladava potpun haos, što su ljudi kao mahniti, napadaju bez vidljivog razloga i što uskraćuju sebi prirodan i srećan život, za koji je Bog dao mnoštvo uslova. Strah, nemir nemoć i beda danas preovladavaju u svetu. Uz pomoć izdajica kakav je bio Juda, koji su svoju kreativnu snagu stavili u službu najnižih impulsa, čovek se skoro sasvim izgubio.

Ovo su opasnosti Drveta dobra i zla! Čovek koji je stekao znanje, a da uporedo s tim nije razvio i svoje moralne snage, koji nije proširio sferu svoje Suštine da obgrli zajednicu i da transformiše svoj egoizam u univerzalnu ljubav, ulazi u rizik korišćenja svojih viših snaga u suprotnom pravcu, na dole, poput crnog maga – i čini veliku štetu čovečanstvu. Samo ljudi koji "znaju" i koji nemaju ravnotežu u razvoju svojih živčanih i motornih centara, mogu da stave svoja viša duhovna ispoljavanja u službu najnižih snaga, putem književnosti, pozorišta, filma umetnosti, muzike, kroz demagogiju, senzualnost, erotiku, požudu, bestidnu seksualnost i pornografiju. Životinje ne mogu počiniti greh kroz seksualnost. Kada su im tela probuđena snagom prirode one uživaju u zadovoljstvima seksualnosti i donose potomstvo. Čovek, koji je s jedne strane primitivan, a s druge napola svestan, koristi svoj razum za smišljanje načina kako da pobudi svoje čulne organe, čak i protiv njihove volje, nadražujući ih samo zbog uživanja. Organi tako vremenom slabe i degenerišu se. Postalo je normalno iskorišćavanje ljudskih slabosti za najprljavije poslove kao što je rasturanje droge i ostalo. Osobe koje zbog nezadovoljstva ili zavisnosti od zadovoljstva (koja takođe ima korene u nezadovoljstvu) usmeravaju svoju vitalnu energiju u seksualne organe, želeći nova i nova zadovoljstva kao posledicu nadraživanja, imaju sve manje energije za funkcionisanje svojih viših organa koji služe duhovnosti. Posledica toga je slabljenje volje, stalni osećaj zatvaranja, mentalna i fizička slabost, smanjena otpornost i nesposobnost za život. Tako čovek gubi svoje više duhovne sposobnosti, zapada u senilnost i umire.

7 Poglavlje

Magijske moći, sugestije, hipnoze i mediji

U ovoj knjizi često se spominju izrazi poput “magijske”, “sugestivno magijske” ili “hipnotičko magijske” sposobnosti, moći ili snage. Ovakvi izrazi zahtevaju iscrpnije definisanje. Te izraze koriste mnogi ljudi pridajući im različita značenja, tako da su njihovi obrisi postali nejasni. Da bi se izbegli nesporazumi treba reći nešto o značenju tih reči.

Svi smo imali mogućnost da zapazimo ili iskusimo šta se podrazumeva pod sugestivnim ili hipnotičkim moćima. Znamo da postoje ljudi koji mogu da nametnu svoju volju drugima, pa čak i životinjama. Poznato je da se taj prenos može ostvariti jednostavnim uveravanjima, kroz sugestiju ili putem hipnoze preko koje je druga osoba podvrgnuta spoljašnjoj volji. Ona postaje nesvesna igračka u rukama hipnotizera i u potpunosti je u njegovoj milosti i nemilosti.

Svako ko svoju volju može da prenese na druge je magijski sugestivna osoba ili magijski hipnotička osoba. Na drugoj strani je medij koji sprovodi njihovu volju. Ako posmatramo spolja ovakav prenos volje, možemo da primetimo samo spoljašnja delovanja. Čak i ako posmatramo iz blizine, ne možemo da tvrdimo kako taj fenomen postoji. Ono što ga čini mogućim jeste znanje onog ko je to iskusio ili doživeo pri punoj budnosti, da li kao hipnotizer ili kao onaj koji prima hipnozu, kao medij. Akcenat je stavljen na svesno iskustvo, jer većina ljudi koji poseduju i rade s tim snagama mogli su da postanu poznati mediji i hipnotizeri, ali uprkos tome nisu shvatili prirodu svojih sopstvenih snaga. Oni mogu ove fenomene da opišu, kao i zakone snaga koji deluju na druge, samo spolja, jer ne koriste ove moći svesno već nesvesno.

Oni vide i prepoznaju samo posledice, ne poznajući samu moć i delovanje. Nije lako postići svesno znanje o tim snagama i posmatrati ih. Da bi se to moglo činiti neophodna je urođena sposobnost. Jednom kada smo postigli svesno iskustvo o tim fenomenima, mnogo je lakše da ih protumačimo onima koji nemaju udela u tako direktnom iskustvu. To je podjednako teško kao kada bi slepom čoveku objašnjavali, iako intelekt može da shvati određene vibracije kao “vibracije”, da ih ne može osetiti nego da jednostavno moraju biti viđene direktno očima. Još je teže objasniti da nisu vibracije ono što čovek vidi – vibracije su nevidljive – nego da vidi svetlo, a da pri tom ne zna kako se svetlo sastoji od vibracija koje je moguće meriti.

Isto je tako i sa svakim drugim mentalnim iskustvom. Samo kroz direktno iskustvo i stupnjeve postojanja mi možemo da ga zamenimo i osvestimo u nama samima. Intelekt može samo nešto da razume. On nikada ne može da zna, vidi, čuje, okusi ili oseti i da na taj način nešto doživi direktno. Ipak je samo preko intelekta moguće preći na unutrašnja mentalna iskustva, jer je samo on sposoban da stvara i razume reči i samo njemu je

omogućeno da dâ unutrašnji pogled na ono što nije direktno iskustvo. Samo je intelekt sposoban da premosti jaz između znanja i neznanja. Na osnovu direktnog iskustva pokušaćemo racionalno da protumačimo ono šta se podrazumeva pod sugestijom, hipnozom i medijima.

Čovek iz svog okruženja i iz Univerzuma prima različite zrake. Slično, i on emituje različite energije, i on je nezavisno središte, Ego. On ima sedam glavnih energetskih centara ili čakri, kroz koje prima energiju poslatu iz svemira, transformiše ih i prenosi kroz sedam energetskih formi u svoje telo, svoje okruženje i spoljašnji svet. Iako uglavnom, ovi energetski centri još nisu aktivirani i u latentnom su stanju, njihova funkcija zavisi od nivoa čovekovog razvoja. Zbog toga je poznato da je kvalitet i kvantitet ukupnog zračenja kod različitih ljudi veoma različit. To zavisi od čovekovog individualnog nivoa razvoja.

Iz naučne teorije o talasima znamo da talasi različitih zračenja mogu da se pojačaju, oslabe ili međusobno neutralizuju, što zavisi od odnosa između tipa talasa i njegove dužine. Ako su različiti talasi položeni tako da se njihove frekvencije poklapaju, imaju međusobno pojačano delovanje. Ukoliko su njihove frekvencije suprotne, posledica je slabljenje ili neutralizovanje, jer se u kontinuitetu pojavljuje praznina. Te tačke neutralizacije naučno se nazivaju "interferencija".

Čovekovo individualno zračenje radi na istim principima, jer je sve analogno. Hermes Trismegistos je rekao: "Kako gore, tako dole". Oni imaju svoje delovanje na okruženje i na spoljašnji svet, bez obzira da li su tamo prisutne biljke, životinje ili ljudska bića. U prisustvu ljudi od ljubavi sve je oživljeno. Biljke su svežije i rastu bujnije, deca koje takve osobe odgajaju rastu zdravije i snažnije, a odrasli pored takvih osoba postaju zdraviji, življi, jači i zaista srećniji. Nasuprot tome, postoje osobe u čijoj prisutnosti sve biljke umiru i venu, a deca i životinje postaju slabi i bolešljivi. Pošto ih ljudi izbegavaju ovakve osobe ostaju usamljene i izolovane.

Ljudi raznih profesija kao što su lekari, medicinske sestre, maseri, baštovani kao i mnogi drugi, jasno nam ukazuju na ovakve dobronamerne posledice. To može da bude otac porodice ili majka, dadilja koja je ostarila u porodici, ponekad "ujak", prijatelj ili profesionalni kolega koga svi vole, jer on ili ona oživljavaju ovo dobronamerno zračenje. Takvi ljudi privlače sva živa bića, svuda unapređuju život i dušu svog okruženja.

Koja je tajna tih ljudi?

Ona se sastoji u sledećem: što su frekvencije više, a talasi koje osoba emituje kraći, takve frekvencije i talasi su bliže onima koji se naučno ne mogu otkriti, iako ih doživljavamo direktno, a jednostavno ih nazivamo "ljubav". Frekvencije ljubavi predstavljaju veoma kratke talase, vrlo visoke frekvencije. One su tako prodorne da prodiru skroz, šire se i čak transformišu sve druge energetske forme. Ništa i niko ne može odoleti tim frekvencijama, ništa se ne može izolovati od njih. One su najviše, božanske frekvencije, jer ljubav jeste Bog!

Takođe, ljudi emituju niže frekvencije. Kod svakog stanja, osećanja, misli, izgovorene reči i dela postoji niža ili viša radijacija i delovanje.

Sledstveno tome, kao posledica tih ispoljavanja sledi privlačenje ili odbijanje, jačanje, slabljenje ili uništenje, davanje ili uzimanje.

Postoje ljudi koji mogu da osete ta zračenja odvojeno i direktno, slično kao što sva živa bića vide zrake svetla svojim očima. Ovo racionalno možemo da protumačimo samo pomoću analogije i poređenja, kao što na primer, telepatiju možemo da protumačimo analogijom pomoću radija i televizije.

Čovek kao i svako drugo živo biće emituje kombinovane energije i s njima je okružen, kao što je i svetiljka okružena svojom vlastitom vrstom zračenja – svetlom, toplinom itd. To kompleksno zračenje razlikuje se kod svake osobe i što je čovek više napredovao na putu ka svojoj Suštini, delovanje njegovog zračenja na okolinu je moćnije. Što je svetlo lampe koje zrači, jače, veći je i sjaj oko nje.

Čovek je okružen svojim sopstvenim zračenjem, a njegova ograničenja su ograničenja njegovih mentalnih vizija i volje. Kao što velika svetiljka osvetljava malu koja je nesposobna da osvetli veliku, tako i čovek koji ima razvijeniju samosvest osvetljava manje svesne ljude – vidi ih – a da pri tome oni ne mogu da vide i osvetle njega. Istorija čovečanstva ima bezbroj primera u kojima su geniji prosvetljavali ljude svojim duhovnim pogledom jasno ih prepoznajući, ali ljudi nisu videli niti su prepoznali takve divove. Naprotiv često su ih zlostavljali, osudili na lomaču ili na neki drugi oblik smrti.

Tako veliki ljudi vide svoje bližnje, ali oni ne vide njega. Kao što zračenje razvijenijeg čoveka prodire u manje razvijenog i njegove frekvencije susreću druge talase pojačavajući ih ili slabeći, tako će za nekog drugog oni biti pogodni, nepogodni ili odbojni. Kada se sretnu dvoje ljudi na istom nivou razvoja može se dogoditi da se jedan razvio više u jednom pravcu, ali je zaostao za drugim, u nekom drugom pravcu, gde je ovaj više napredovao. Sledstveno tome, njihov razvoj je jednak, samo zavisi od uređenja, naime može da ima ojačavajuće, oslabljujuće ili kao posledicu među delovanja – odbijajuće delovanje. U čoveku deluju matematički zakoni, isto kao i u celokupnom stvaranju, jer je on stvoren u podudarnosti sa tim zakonima. Zato smo jedni drugima odgovarajući ili neodgovarajući, ukoliko nismo odbojni.

Ako osoba na višem nivou razvoja vrši uticaj na inferiornije ljudsko biće, može se dogoditi da frekvencije više razvijenog čoveka sretnu one kod manje razvijenog, da ih nadjačaju, izazvavši dominaciju. Drugačije rečeno, kvaliteti koji su mu dati, a koji su možda nesvesni i slabi ili su latentni, postaju živi, svesni i jaki kroz analogno zračenje više razvijene osobe. Onda možemo reći da je osoba sa više razvijenom svešću delovala sugestivno na njega. Kada se izvrši takav uticaj na čoveka, on ne gubi snagu svoje volje, a njegove frekvencije ostaju iste kakve su i bile, njegove sopstvene emanacije. Samo su određeni delovi njegovih frekvencija bili naglašeni, pojačani i osvešćeni pomoću sinhronizovanih vibracija razvijenije osobe. Tako snaga njegove volje nije oslabila, već je naprotiv uzdignuta od strane druge osobe. Zbog toga se ovde ne može govoriti o opsednutosti. Opsednutost ili stanje hipnoze, postiže se tako što jača osoba

svojim frekvencijama prodire u slabu. Jača osoba svojim vibracijama tako dolazi do najskrivenijeg bića slabijeg, opsednuvši ga toliko da snaga njegove volje potpuno isčezava, pa on sve više i više čezne za spoljašnjom snagom, za voljom jače osobe. To može da ode tako daleko da hipnotizer poseduje medij, kroz zajedničke frekvencije koje nisu zajedničke obojici, i da ih preinačava prema svojim potrebama. Medij je tako primoran da primi veoma mnogo spoljašnjih frekvencija tako da je njegova sopstvena svest savladana i svedena na latentno stanje. Postoje različiti nivoi ovog stanja koji se protežu od jednostavnog verbalnog uveravanja do potpune opsednutosti.

Zbog toga je sugestija stanje u kojem čovek još uvek sam odlučuje, a prihvata volju onog koji sugeriše pri punoj svesti. Ako sugestija postepeno slabi i suprimira čovekovu volju ona tada postaje blaga hipnoza, a tada čovek nesvesno predaje svoje pravo odlučivanja, slepo prihvatajući volju onoga koji sugeriše koji je sada zapravo prihvatio ulogu hipnotičara. Osoba tako postaje njegov pasivni instrument.

U totalnoj hipnozi spoljašnje vibracije hipnotičara nasilno se vrše na medij i u potpunosti prodiru kroz njega opsedajući ga, a time je on doveden u nesvesno stanje. Pod okriljem hipnotizerove moći medij postaje igračka, jer je njegova svest prisiljena na najdublje nivoe nesvesnog i on automatski sprovodi hipnotizerovu volju. Ovakvo stanje može da se koristi za dobrobit medija, na primer za lečenje, ali može da se koristi i za loše ciljeve.

Postavlja se veoma važno pitanje. Videli smo da jača osoba, tj. svesnija (jer snaga jedne osobe uvek zavisi od veličine rasta njene svesti) može da prenese svoju volju na drugu, slabiju osobu putem sugestije i može u celini da ga podvrgne svojoj volji, tj. može da ga hipnotiše. Ipak, kako je onda moguće da veoma svesne i snažne individue gotovo da i nemaju uticaj na svoje bližnje, dok postoji mnogo ljudi koji nisu ni previše svesni ni na visokom nivou razvoja, a ipak vrše snažan sugestivni uticaj na druge? Postoji mnogo primera o velikim genijima iz prošlosti, a i iz sadašnjosti, koji nisu ispoljavali bilo kakvu sugestivnu a još manje hipnotičku moć na druge, dok su nasuprot tome, prosečni ljudi skromnih sposobnosti često sticali i ispoljavali hipnotičke moći nad velikim brojem ljudi. Neki su postali poznati hipnotizeri i sprovodili su mnoga lečenja, dok su neki zloupotrebili slabe karaktere.

Odgovor na ovo pitanje daje nam matematika.

Ovde nemamo za cilj da detaljno izlažemo teoriju brojeva ili magiju brojeva. Ukoliko želimo bolje da razumemo čovekove unutrašnje zakone, najednostavniji način je korišćenje brojeva, pošto je čovek, kao i cela kreacija, stvoren u podudarnosti s matematičkim zakonima.

Poznato nam je da je u seriji prirodnih brojeva, beskonačno mnogo deljivo ne samo sa brojem jedan i sa samim sobom, već i sa drugim brojevima. Takođe znamo da postoji beskonačno mnogo brojeva koji su deljivi samo sa brojem jedan i sa samim sobom, ali ne i sa drugim brojevima, tj. oni su nedeljivi. U teoriji brojeva poznati su kao “elementarni brojevi”.

Kao što smo rekli ranije, ljudi, kao i energetski centri, emituju različite vibracije i frekvencije. One imaju određenu frekvenciju koja karakteriše osobu. Pošto ljudi ispoljavaju beskrajno mnogo varijacija karaktera, njihove frekvencije su na isti način nemerljive i variraju, pa tako mogu da pripadaju kategoriji faktornih – deljivih – brojeva ili kategoriji nefaktornih – nedeljivih – elementarnih brojeva. Ako se prisetimo zakona po kojem talasi različitih frekvencija mogu da utiču jedan na drugi ukoliko dele određeno srodstvo, sličnosti ili čak istovetnosti, shvatićemo da jača osoba može da ispolji uticaj na slabiju osobu jedino ako je frekvencija jače osobe deljiva sa onom od slabije osobe.

Sada možemo da razumemo kako osoba na nižem stupnju razvoja može da ima mnogo veći stepen sugestivne moći od drugih ljudi, može da ima čak i hipnotičku moć, jer njegove frekvencije pripadaju brojevima koji su deljivi sa mnogo drugih brojeva. Možemo to da vidimo na broju šezdeset. To nije velik broj u beskonačnom nizu brojeva, a opet može da bude deljiv sa dvanaest brojeva: s jedan, dva, tri, četiri, pet, šest, deset, dvanaest, petnaest, dvadeset, trideset i sa samim sobom. Tako osoba koju možemo okarakteristi sa brojem šezdeset može da ima sugestivni i hipnotički uticaj na dvanaest različitih tipova ljudi. Ako uzmemo broj 257 za primer, primetićemo da iako je veći od šezdeset pomnoženog sa četiri, ovaj broj može biti deljiv samo sa jedan i sa samim sobom. Zato je to elementarno nedeljiv broj. Osoba koja je okarakterisana tim ili nekim drugim, čak većim elementarnim brojem, ne može da ispolji sugestivnu i hipnotičku moć ni na koga, bez obzira na visinu svog razvoja. Takva osoba ostaje izolovana i bez snage među ljudima, jer njegova energija ne odgovara drugima i zato je blokirana.

Postoji mnoštvo primera u kojima se čovek, nasuprot visoko razvijenim ljudima, nalazi na nižem stupnju razvoja, jednostavan i primitivan, a emituje veliku sugestivnu i hipnotičku snagu, jer je recimo, visoko razvijeni čovek okakterisan brojem 65,537, a primitivan čovek brojem 12. Iako je broj 65,537 relativno visok, on je nedeljiv elementarni broj pa nema pristup drugima. S druge strane broj 12 je mali, ali je deljiv sa šest različitih brojeva. Iz toga sledi da ta osoba ima sugestivnu moć nad šest tipova ljudi koji su na nižem stepenu razvoja od njega samog. Prosečna osoba nije na visokom nivou svesti. Tako možemo da vidimo zašto genije često stoji uzvišen i sam, bez ikakvog kontakta ili sugestivne moći dok nerazvijeni ljudi, ograničene inteligencije – na žalost često priprosti proricatelji budućnosti – izražavaju svoju moć. Naravno da osoba na visokom nivou, koju možemo da okarakterišemo, recimo, sa brojem 30.240, može da ispolji moć nad velikim brojem ljudi, često čak i namerno. Svuda će ga sretati sa simpatijom i podrškom jer je samo malom broju ljudi moguće da izbegne njegovu prodornu, sugestivnu i hipnotičku moć. Mnogi ljudi će skladno da vibriraju sa njim, bez obzira da li žele to ili ne, jer je broj 30.240 deljiv sa devedeset brojeva. Ta osoba ima pristup kod devedeset tipova ljudi, pa tako može da upravlja velikim hipnotički moćima. Na isti način je razumljivo da će ga neki ljudi i mrzeti. Ovaj broj je ipak manji od polovine od broja iz prethodnog primera, 65.537.

Ako pogledamo izuzetne ljude kao što su bili Mojsije, Buda, Konfučije, Isus, možemo samo da pretpostavimo kakve visoke frekvencije su oni morali da imaju i kakve frekvencije bi trebale da okarakterišu ove i druge velike učitelje. Ovi ljudi nisu vršili uticaj samo u svoje vreme i mesto, gde su i kada živeli, već su odjekivali kroz atmosferu celog sveta, vremenski i prostorno, i odjekuju do današnjeg dana i u večnost.

O primerima crne magije namerno nećemo govoriti.

Sada se postavlja pitanje: koja je razlika u pogledu brojeva, između uzvišenih, visoko razvijenih ljudi, koje možemo da nazovemo “belim magovima” i onih takođe visoko razvijenih, koji su kao njihov odraz u ogledalu, ali koji praktikuju crnu magiju, koji su uvek postojali, a postoje i danas.

Svaki čovek koji vrši pritisak na druge u pogledu prava samoodlučivanja ili ga uskraćuje da bi te ljude koristila za svoje sebične ciljeve već je crni mag. Svaki čovek treba da se bori ljudskim oružjem; ali ne sa magijskim moćima, a nikako ne sa velikim magijskim moćima zadobijenim transformacijom seksualne energije. Čovek visoko razvijene svesti može da koristi te moći samo u interesu velike celine u kojoj je, kao što zna, samo jedna kratkotrajna ćelija, kao što je i svako od nas. Ukoliko se osoba postepeno razvija i ako su njegovi latentni enrgetski centri aktivirani ispravnim redosledom, tada će, čak i pre nego što je sposoban da koristi svoje više energetske centre, njegove unutrašnje duhovne oči biti otvorene prema ovoj istini, ali on neće želeti da koristi svoju magijsko hipnotičku moć egoistično, za svoje sopstvene ciljeve. Ne zato što jeste ili zato što bi želeo da bude sebičan, već zato što oseća jedinstvo sa celom velikom celinom i prepoznajući njena dobra služi tom cilju svim svojim snagama. Postoji samo jedna vrsta ljubavi: sebična ljubav. Jedina razlika je u tome ko je ugrađen u sferu sebične ljubavi. Ona može da uključuje osobu, životinju, porodicu društvenu grupu, narod, celu Zemlju ili Univerzum. Ljubav se nije promenila već se samo razvila. Prvo sam voleo sebe, zatim ceo Univerzum kao sebe, jer ja sam se razvio a time se razvila i moja ljubav. Prepoznao sam da sam ceo Univerzum! – Tat tvam asi!

Beli mag zato nikada neće suprimirati svest drugog čoveka, nametnuti mu svoju volju i porobiti ga. Baš suprotno! On će čak da pomogne kod razvoja svesti drugih ljudi tako da će oni voljno služiti božanskim namerama i planovima. Beli mag ostaje usredsređen u sebi, ali iz sebe, emituje oživljavajuću snagu ljubavi, a time i sam život. On ostavlja čoveku njegovu slobodu, njegovo pravo samoodlučivanja, a uz belog maga razvija se do viših nivoa. S druge strane, crni mag iz svoje ekstremne želje za moći, koristi svoju kreativnu snagu da bi ljude doveo pod svoju moć i da bi ih koristio kao robove. Kroz hipnozu ili sugestiju on prisvaja centre drugih ljudi i čini da služe njegovim ličnim, sebičnim ciljevima, bez obzira da li će žrtva tokom procesa biti mentalno ili fizički uništena.

Beli mag ostaje u svom centru, emitujući iz sebe na ceo spoljašnji svet božansku magijsku snagu ljubavi. Crni mag upada u čovekovo najunutarnjije biće, prodire u njega svojom voljom, izjedajući mu dušu, uništava ga i čini nesvesnim automatom.

Koliko god da su visoke frekvencije koje zrači beli mag, on sa svojom svešću ostaje unutar broja jedan, Božijeg broja koji je sam nedeljiv, ali koji deli sve ostale brojeve ad infinitum. On izražava svoj uticaj na svako živo biće kroz broj jedan, s najjačim zračenjem i snagom ljubavi. Već smo rekli da beli mag sa svojom svešću ostaje unutar broja jedan i od tamo emituje u pravcu beskonačnosti. On je u potpunosti bezličan. Crni mag napušta individualizovanu celinu i ulazi u mnoštvo; on osvaja znanje i moć i poistovećuje sebe sa veoma visokim brojem sopstvenih frekvencija postajući super osoba koja je zainteresovana samo za promociju ličnih interesa. Sva zla dela crnog maga na kraju se vraćaju njemu. To je razlog njegovog strašnog kraja.

Broj jedan je Božiji broj. Bez broja jedan nema drugih brojeva. Ovaj broj je početak, a bez Boga ne postoji ni početak niti stvaranje. Broj jedan nije deljiv. Svi ostali brojevi su deljivi sa brojem jedan, jer svaki broj ga sadrži u sebi bez ostatka, i prožet je s njim. Čak i najveći primarni brojevi moraju bez otpora da se podvrgnu prodornosti broja jedan, kao što Bog prožima najizolovanijeg čoveka sa nezadrživom snagom ljubavi, uliva se u njega i uništava okorelu izolovanost vatrom. Bog je sadržan u celoj kreaciji bez ostatka, od najmanjeg do najvećeg stvorenja, jer Bog je otac cele kreacije. Isto tako broj jedan je otac svih brojeva!

Božiji broj je broj jedan. Postoji broj koji nadilazi razumevanje konačnog, ljudskog intelekta, koji je refleksija broja jedan u beskonačnosti. Kao što je broj jedan početna tačka celokupne kreacije, tako je taj nezamislivi broj ispunjenje, kraj kreacije. Isto kao što svaki broj može da se deli božanskim brojem jedan, takođe, taj broj ispunjenja i beskonačnosti može da se deli svakim drugim brojem. Ni jedan naučnik ne može da izračuna ovaj broj, jer je to broj beskonačnosti, a on ipak postoji kao sveobuhvatna, beskonačna refleksija broja jedan. Kao što ni jedan broj ne postoji bez broja jedan, tako ne postoji ni broj koji nije sadržan bez ostatka u tom nezamislivom broju beskonačnosti.

Bog je ljubav, a frekvencije ljubavi su tako visoke da se mogu izraziti samo tim brojem. Pošto sadrži u sebi sve druge brojeve on je stoga broj beskonačnosti. Večnost je izvan vremenskog ograničenja, ali može da se izrazi samo kroz vreme, što pripada konačnom stvaranju. Isto tako, mi možemo samo da nagađamo beskonačno velik broj Božanskih frekvencija – ljubavi – samo kroz znanje o ograničenim, konačnim brojevima. Večnost sama nije uslovljena vremenom, a vreme je ipak deo večnosti. Tako pronalazimo mnogo konačnih brojeva u beskonačnom, večnosti, koja ne poznaje konačno i fragmentarno, u Bogu.

Broj jedan kao broj Boga izražava njegovu nepromenljivost, nedeljivost i večnost, i još uvek stvara svaki broj ad infinitum. Isto kao što je Bog sveprisutan, stvara i oživljava sve stvari, a da nije dotaknut svojim stvaranjem, tako i broj jedan stvara sve brojeve, on je uslov za njihovo postojanje, nedodirnut njima. Kao što je broj jedan osnova svih brojeva, početna tačka, tako je njegova refleksija broj beskonačnosti i ispunjenja koji u sebi sadrži sve druge brojeve, kraj stvaranja i konačnost. U toj tački ostaje samo ništavilo iz kojeg je Univerzum proizašao i u koji će biti

apsorbovan, u kome će nestati. Naš EGO je Bog, broj jedan u nama. No, u ispunjenju tog broja, jedan se proteže do broja koji je izvan ljudskog razumevanja broja beskonačnosti. Čovekov put vodi od broja jedan do beskonačnog broja, gde u jednoj svesti obuhvatamo ceo Univerzum.

Kao što je primarni zvuk stvaranja stvorio sam sve ostale zvuke svojim sopstvenim harmoničnim tonovima, i baš kao što čujemo samo taj jedini, veliki primarni zvuk s njegovom sveprožimajućom snagom kada se istovremeno oglasi njegova harmonija, isto tako ćemo postati broj jedan, jedna, jedina božanska Suština koja se širi celim Univerzumom oživljavajući sve postojeće frekvencije. Dešava se da su svi ljudi, sva živa bića, celokupno stvaranje prožeti i oživljeni, probuđeni i pozvani u nov, večni život u Bogu kroz sveprisutnu snagu prvobitnog broja jedan.

8 Poglavlje
Sedam prečki Jakovljevih lestvi

Sve dok čovek ne postane svestan, njegova logos snaga deluje na nesvesnom nivou u skladu sa zakonima Prirode, kao u slučaju životinja. Njegova seksualna energija ispoljava se u njemu kao animalna želja, nagoneći ga da se oslobodi te tenzije koja je prouzrokovana nagomilanom potencijom. Tako se njegovo stanje svesti ne razlikuje od životinjskog poriva za olakšanjem. Tu nema nagoveštaja ljubavi, jer je još uvek nesposoban da doživi i ispolji svoju nesvesnu i pritajenu želju za njom. Njegovi viši centri su još uvek u latentnom stanju, a njegovo srce je mrtvo. Iz tog prividnog mrtvila probuđen je svojom polnom željom. U stanju polne uzbuđenosti koja je stimulisana seksualnom energijom, on instinktivno traži partnera. Priroda ga zavarava, jer polna uzbuđenost služi u svrhu rađanja, širenja ogromne struje života da bi se postigao veliki cilj, produhovljenje zemlje. Primitivan čovek ne zna ništa o tome. On sledi svoje seksualne želje zbog zadovoljenja. Međutim, zakoni civilizacije i moralna pravila ne dozvoljavaju da se seksualna želja zadovolji odmah po njenom osećanju. Tako čovek mora da odlaže ispunjenje seksualne želje želeo to ili ne. Čak i u primitivnim crnačkim i bušmanskim plemenima, mladi koji su dostigli zrelost, moraju da obuzdaju svoju seksualnu želju sve do velike ceremonije. Tada se iniciraju u tajnu seksualnosti. Kada govorimo o beloj rasi na Zapadu, bez obzira u kom delu sveta, čovek mora da sačeka, obuzdavajući svoj poriv, dok mu se ne ukaže prilika za njegovo zadovoljenje. Životinja pak, kada je obuzeta polnom željom traži odgovarajućeg partnera i obično ga nalazi. Čovek mora da čeka određeno vreme. Za vreme tog čekanja u njemu se povećava napetost. S obzirom da on ne pronalazi trenutno olakšanje, ova energija pokušava da se oslobodi na drugi način, kroz živčane kanale. Ovako se ta neoslobođena energija

nadograđuje i čovek je gura sve bržim vibracijama i frekvencijama. Međutim, ako se frekvencije energije povećavaju, energija nije više ono što je bila. I tako se pojavljuje prva mala transformacija seksualne energije.

Nova tenzija koja je uvećana nakupljanjem, sa svojim višim frekvencijama, više ne deluje samo na polne organe već i na više organe koji mogu da podupru i da ispolje uvećane frekvencije. Želja ima kao posledicu uzdizanje njegovog intelekta. On pokušava, naprežući svoj mozak, da pronađe rešenje. Fizička želja budi njegovu svest i tako je ostvaren prvi bljesak u zori svesnosti, koliko god bio slabašan. Pre ili kasnije on će pronaći mogućnost da oslobodi svoju seksualnu želju, jer se od njega i ne traži potiskivanje, a ipak je načinjen prvi korak u transformaciji seksualne energije. Naravno, sve to nije tako jednostavno i ne dešava se tako brzo kao što ovaj opis ovde predstavlja. Iako posledice variraju od osobe do osobe, rezultat je isti.

Već je rečeno da u čoveku mogu da se razviju razna patološka stanja, koja su vrlo često veoma opasna, a u modernoj psihologiji poznata su pod nazivom “represija”. To se dešava kada njegovi viši živčani centri nisu još aktvirani, pa tako on još uvek nije sposoban da transformiše svoju seksualnu energiju u kreativnu. Ipak, ako na tom nivou razvoja on sprečava ispoljavanje svoje seksualne energije samo u kratkom vremenskom periodu, a zatim je oslobađa, tada neće prouzrokovati represiju. U tom svom nesvesnom stanju on tako nesvesno preduzima prve korake u transformaciji seksualne energije. Šta ga tera da to učini? Neutažena seksualna energija. Iz toga se može zaključiti da sama seksualna energija u nama podstiče transformaciju seksualne energije. Kroz gubitak zadovoljstva ona je uzdigla svoju napetost, a kroz mentalni napor uzdigla je i proširila svest u malom dijapazonu. Tako, svaki put kada čovek ne može da ostvari svoju seksualnu želju prateći njeno pojavljivanje, penje se na sledeću prečku rastuće svesti. Penje se korak po korak sve dok ne postigne stadijum u kojem je svestan iznutra, ne samo svoje fizičke želje, nego i svoje Suštine. No poriv ne prestaje da se pojavljuje u njemu. Poriv se javlja svojom novom i većom tenzijom, pomažući mu i podvrgavajući ga iskušenjima stupnja koji odgovara višem stanju svesti. Čovek će postepeno dostići nivo na kome, u stanju polnog uzbuđenja neće osećati čisto animalnu želju, već će osećati i doživeti prvu prisnost ljudskog zajedništva, iako je i to uobličeno samo u primitivnoj formi ljudske predanosti. Iako to ne mora da bude ništa više nego posesivnost i potčinjavanje, ipak je to novi momenat u odnosu između partnera koji su se neposredno upoznali kroz polni odnos. Pojavljuju se prvi znaci nežnosti i ljubavi. Tako se njegovo mrtvo srce vremenom ugrejalo i probudilo. Čisto seksualna želja otvara put želji za ispunjenjem na višem nivou, na drugom nivou ispoljavanja – nivou postojanja i ljubavi. Pošto se iz velike mase izdvojio kao individua, više nije zadovoljan bilo kojim partnerom, već prema svom izgrađenom ukusu traži odgovarajućeg. Može da prođe čak i nekoliko života u ovom razvoju, od nesvesnog, primitivnog čoveka do postizanja ovog nivoa. Večnost je dovoljno duga.

Primitivan čovek je još uvek u zamci sporog, prirodnog razvoja tokom eona. On može da počne život na trećem nivou samo u nekom od sledećih života. Tada više neće zadovoljavati svoj seksualni poriv nekritično. Postaće probirljiv i pokušaće da zadovolji svog partnera. Njegov odnos sprema pripadniku drugog pola je nešto između seksualne želje i osećaja zajedništva prožetog posesivnošću, što je primitivno i sebično, ali je ipak niža forma ljubavi. Njegov primarni seksualni poriv preokrenuo se u zaljubljenost, koja ga veže za određenu osobu.

Zaljubljenost je pak, razbuktana vatrom njegove seksualne energije koja se pojačala kroz čekanje. S druge strane, njegova seksualna želja je jača zbog nade da će zadobiti tu osobu po sopstvenom izboru.

Tako seksualna energija uzdignuta na viši nivo, deluje pojačano na više centre ukoliko oslobođena nailazi na prepreku. U istoriji čovečanstva ima bezbroj primera koji pokazuju šta su sve činili ljubavnici zbog svojih seksualnih želja, uprkos svim preprekama, u nameri da osvoje nedostižnog partnera. Frustrirana seksualna energija deluje veoma stimulativno na više centre, pre svega na intelekt. Goreći intelekt ljubavnicima obećava najveću sreću kroz zadovoljenje njihovih seksualnih želja. Tako je njihova zaljubljenost jača, i zbog tog razloga, ako ne zbog nečeg drugog, oni se venčavaju. Seksualna energija je pronašla svoj izlaz iz potisnutosti. Tada se obično oštroumni heroji ljubavi pretvaraju u zadovoljne i dosadne licemere dok im sudbina ponovo ne donese obnovljenu transformaciju energije. Muž sve više mora da misli na svoj posao da bi porodici pružio bolji život. On pokušava da postigne više, pa je tako primoran da usmeri sve više energije u svoje više kanale, kroz koje se oslobađa veći deo tih kreativnih energija. Tako je čovek podvrgnut tome da putem sopstvene seksualne energije i zaljubljenosti usmeri svoju pokretačku snagu na intelektualni nivo i njega pretvori u mentalni napor. Postepeno upoznaje zadovoljstva kreativnog rada. Njegova samosvest se širi i raste. Vreme i navika transformišu njegovu posesivnost prema svom životnom partneru, koja je već majka njegove dece, u duhovnu ljudsku vezu, ljubavnu, u viši, oblik ljubavi.

Čovek, nesvesno i neprimetno, usmerava svoju seksualnu energiju u više centre, pa tako postepeno dostiže četvrti nivo u razvoju svesnosti. On počinje da prima i emituje sve više frekvencije. One izranjaju i otvaraju više živčane centre. Osoba počinje sve više i više da razmišlja, i to ne samo da bi zadovoljila svoje porive ili da bi zadobila još zadovoljstva. Takođe počinju da je zanimaju uzvišenije stvari. Čovek traži i pokušava svom životu da dâ više smisla, postepeno postajući sve više individua, i shvata da mu u fizičkoj ljubavi samo partner koji ima razumevanja i sa kojim može da deli i duhovnu bliskost, može pružiti zadovoljstvo. Od svog ljubavnika očekuje sličan način razmišljanja i ukus. Njegovi povećani zahtevi u ljubavi sužavaju izbor odgovarajućeg partnera, a samim tim i uslove za potpuno seksualno zadovoljstvo. Što je njegov ukus istančaniji, manje je njegovo zadovoljstvo. Njegova frustrirana i uzdržana seksualna energija primorava njegovu svest na brži i viši uspon pa tako on prima sve više frekvencije. Njegovo interesovanje se okreće znanju. Tako dostiže četvrti nivo. Počinje da izučava, uči, želi da razotkrije tajnu sveta. Njegovi

mentalni horizonti se šire, a njegova krativna snaga se više ne ispoljava samo preko tela kao seksualna energija, već kao emocionalna i intelektualna snaga i kao snaga volje. On napreduje u svojoj karijeri, ima vodeći položaj, ističe se u mnoštvu. Sada kada je svestan viših vitalnih tenzija on takođe usmerava te više vibracije u seksualne organe, što prouzrokuje veliko povećanje fizičko–seksualne potencije. Što je viši nivo svesti, energije koje čovek može da usmeri u svoje niže živčane centre i organe su jače i moćnije, pa iz toga sledi da u polnom sjedinjavanju čovek doživljava veća zadovoljstva. Zbog toga mu je potreban partner na višem nivou razvoja. U svom životu, u ljubavi traži razumevanje, izuzetnu ženu koja je jednaka njemu, s kojom može da izgradi bliski duhovni i intelektualni odnos. On kroz svoje iskustvo zna da se savršeno zadovoljstvo uma i tela, kao i radost izvorne sreće može postići jedino sa partnerom na istom nivou. Ona treba da je sposobna da ga sledi sa uvećanim frekvencijama, da bukti strastvenom, a ipak uzvišenom ljubavlju, da uzvraća celim svojim bićem. On je svestan ogromne razlike između kvaliteta i kvantiteta, pa živi u skladu sa tim, jer ne može da živi drugačije.

Žalosno je ako osoba na višem nivou širi i pruža veoma visoke vibracije ljubavi, a partner nije u mogućnosti da ga prati. To su strašna lična osećanja.

Nakon plime na obali ostaje bezbroj razasutih školjki koje su talasi isprali i osušilo sunce. Kao dete pokušala sam da spojim polovine. Bilo je jednostavnih, glatkih i ravnih ivica. Čak i ako dve polovine nisu odgovarale istoj školjki, obično sam ih mogla zatvoriti, jer su bile dobar par. Retko sam nalazila glatke školjke, ali naborane. Nisu bile tako lepe i izuzetne. Uspela sam da ih sastavim samo ako su bile od iste školjke, samo ako su pripadale jedna drugoj. Nisu se mogle uskladiti sa delovima drugih školjki.

I ljudi su kao školjke. Primitivan čovek može da pronađe mnogo partnera s kojima može da deli miran život. Muž zarađuje za život, a žena se brine oko muža i dece, pa tako zajedno nose teret života u miru. Ujedinje je ih navika, deca i porodica, ali bez dubokog duhovnog jedinstva, jer oni još uvek nisu duhovni, nisu individue. Što je osoba duhovnija, ona je jedinstvenija i više individua, pa joj je veoma važno da bračni partner odgovara u svakom pogledu njegovom nivou razvoja. Što ima izraženiji karakter manje je mogućnosti da će živeti sa osobom koja mu ne odgovara, jer među njima neće biti mira. Što je čovek na višem nivou, važnije je da mu intelektualni nivo njegovog partnera, inteligencija, način razmišljanja, ukus odgovaraju u svim pojedinostima. Samo sa takvom osobom može da ima ugodan, zadovoljavajući seksualni odnos, kada oboje doživljavaju savršeno jedinstvo u umu telu i duši.

Tako čovek postepeno izrasta na peti nivo. Na tom nivou svesti dostigao je tačku na kojoj može da ispoljava svoju kreativnu moć u obliku seksualnih, duhovnih, mentalnih i intelektualnih energija, a povrh toga, uvećanu, čeličnu snagu volje. On emituje svoje snage delimično u intelektualnoj, duhovnoj i fizičkoj ravni, u pravcu postojećeg interesa, prema svom stanju svesti. Njegovi živčani i moždani centri su aktivirani i mogu da podnesu više čiste intelektualne energije. Izdržljivost njegovih

živaca i tela se toliko uvećala da može bez štete da podnese visoke intelektualne frekvencije, a takođe da ih ispoljava kroz telo kao seksualnu energiju. On je strastven u svojoj ljubavi – izvirući iz unutrašnjeg, duhovnog sklada. Njegovi polni organi, moćni i izdržljivi od rođenja, takođe su sposobni da ispolje visoke strastvene frekvencije. Postao je kreativan. Na petom nivou svi ventili su otvoreni – od intelektualnog do fizičkog ispoljavanja. Samo sledeća dva moždana centra, koja će u budućnosti nositi i ispoljavati visoke, božanske frekvencije, ostaju u latentnom stanju. Ako čovek harmonično zrači sve svoje moći, tada je automatski došlo do ujednačenog razvoja njegovih organa ispoljavanja, a povrh toga ta vrhunski intelektualna osoba živi u predivno oblikovanom, zdravom i jakom telu. Na ovom nivou, čovek je po prvi put u mogućnosti da se odrekne svog seksualnog ispoljavanja bez patoloških neuroza i drugih štetnih posledica, jer je sposoban da svoju snagu ispolji na višim nivoima slobodnu od ograničenja. Gde god da usmeri svoju svest, njegova viša kreativna snaga ispoljava se kroz odgovarajuće živčane i moždane centre putem za to odgovarajućih organa. Svoju seksualnu energiju može da ispolji i iskusi kao ljubav. Može da ima decu, ili ako usmeri svoj interes ka svetu ideja, može da ispolji uzvišeno intelektualne, kreativno sugestivne misli i da ih poseje kao seme. Postao je intuitivan i sugestivan. Njegove magijsko hipnotičke sposobnosti su se razvile i počele da deluju. Prisetimo se velikih genija koji su bili, kako seksualno potentni i iskusni strasni ljubavnici, tako i visoko kreativni u svom svetu ideja rođenim iz inspiracije. S jedne strane, oni su s čovečanstvom rađali intelektualnu decu, stvarali nove svetove i menjali pravac u istoriji, a s druge, pružali ženi sreću svojim fizičkim moćima i s njom rađali decu.

Znamo iz istorije da su za vreme kreativnog rada veliki geniji često živeli uzdržano i nisu ispoljavali ljubav tokom više meseci. Svu svoju energiju trošili su na intelektualno ispoljavanje. Posle toga opet su ispoljili strasnu ljubav i predanost s nepromenjenom potencijom. Ljudi na petom nivou razvoja iskusili su kreativnu snagu kao stanje postojanja. Iskusili su je kao zadovoljstvo u radu, kao postojanje, a njihov uticaj u svakom pogledu je kreativno magijski. Nije važno da li ti ljudi ispoljavaju svoju energiju kao naučnici, političari, državnici, vladari, filozofi, ili kao glumci, kompozitori, slikari, vajari ili pisci. Rezultat njihovog delovanja je merilo njihove veličine. Nije važno gde i kada su ti ljudi živeli i radili, ili da li žive i rade sada. Oni su iznad vremena i prostora. Njihov rad sija nad celom zemljom u svim vremenima kao božansko svetlo, i to svetlo rasipa svoj sjaj nad ograničenim prolaznim svetom. Aristotel, Pitagora, Platon ili Plotin su podjednako van vremena i prostora kao što su to i Spinoza, Leibniz, Kant, Shakespeare, Goethe, Michelangelo, Leonardo da Vinci, Titian, Rembrandt, Rubens ili Bethoven, Mozart, Bach ili Galileo, Edison, Marconi, Paracelsus, Hahneman i drugi. Oni su doneli sa viših nivoa i objavili nam, ono što su tamo doživeli. Bethoven je u jednom svom pismu Wegelersu ovako govorio: "Ne postoji veća sreća od približavanja Božanstvu i njegovog dovođenja dole k ljudima". Kako je to velika duhovna ljubav – za njega je najveća sreća bila da donese sreću dole

ljudima. Mnogi od tih genija iskusili su i telesnu ljubav i u potpunosti u njoj uživali. Ovde međutim, nije moguće, a ni potrebno da se navedu svi geniji koji su transformisali ljudsku ljubav u božansku. Uzmimo na primer Platona. Po njemu idealnu ljubav zovemo platonskom. Dante je takođe u svojoj Božanskoj komediji stvorio izgled čiste nebeske ljubavi u liku Beatrice. Možemo još da primetimo da je većina tih ljudi bila duboko religiozna i da su žudeli za Bogom. Poznato je da su mnogi od tih ljudi živeli uzdržano tokom dužeg perioda, a da su pri tome ostali skladni i zdravi, slobodni od potiskivanja. Jednom prilikom Bethovena su upitali zašto se nije oženio: "Kako bi komponovao ako bih morao svoju energiju da trošim na bračni život", odgovorio je on.

Čovek ne može da služi dva gospodara. Mora da odluči u kom pravcu će da usmeri svoju kreativnu snagu, u više ili niže centre. Istinski veliki ljudi nikada nisu živeli razuzdano. S druge strane razvratnici nikada nisu i neće postati veliki ljudi. Ovu istinu nalazimo simbolično prikazanu u Biblijskoj priči o Samsonu: Samson je imao neuporedivu i nepobedivu magijsku moć koja je dolazila iz njegovih viših moždanih centara, iz njegove glave, kao gusta kosa. Ta snaga koja mu je podarila legendarnu fizičku snagu, nestala je poput odsečene kose kada je svoje magično kreativne moći usmerio u svoje niže centre i ispoljio ih kroz polni odnos sa Dalilom. Istovremeno on je oslepljen, što znači da gubi svoj duhovni vid i duhovnu slobodu. Bačen je u "tamnicu", znači, zatvoren je u sebe i izolovan. Pošto je u zatvoru ponovo našao put do sebe i povratio svoju energiju, bio je u stanju još jednom da je transformiše u kreativno magijsku moć koju su preporođeni viši centri ponovo emitovali. Njegova snaga je ponova narasla kao kosa i ponovo je bio sposoban za nadljudska dela pa je mogao da uništi kraljevsku palatu. Ovde je svest postovećena sa materijalnim kraljevstvom. Tako se oslobodio patnji.

Na taj način ljudska svest se postepeno uzdiže do šeste stepenice Jakovljevih lestvi. Na tom nivou nalaze se proroci, sveci, veliki učitelji na Zapadu, i veliki učitelji i rishiji na Istoku. Njima je poznata kreativna snaga svakog nivoa i oni su njeni gospodari. Oni znaju da bi korišćenje te božanske snage kroz telo bio nesumnjiv gubitak za one koji tu vitalnu energiju koriste kao kreativnu snagu i koji su sledstveno tome u stanju da iskuse radost i sreću duha. Seksualna želja napustila ih je kao što zreo plod otpada sa drveta. Njihovi seksualni organi su jaki i zdravi kao i kod drugih ljudi, pošto je duh taj koji izgrađuje telo, a snaga duha objavljuje se kroz savršeno telo. Iako se telo pokorava duhu, polni organi rade za telo, stvarajući hormone naophodne za očuvanje zdravlja i snage, i stalno snabdevaju telo novom energijom. Kod tih ljudi seksualna energija nije u aktivnom stanju. Energija koja treba da stimuliše organe za rađanje usmerena je u više živčane centre i koriste se na božansko kreativan način kao duhovna energija. Ti ljudi napuštaju polje ljudske stvaralačke aktivnosti. Oni se ne bave pisanjem, niti komponuju, niti žude za slavom i svetovnim priznanjem. Umesto toga oni zrače svoju kreativnu energiju kao božansku duhovnu inteligenciju, kao univerzalnu božansku ljubav. To je moć Boga, moć kojoj se ne može odoleti, koja je najviša i sveprožimajuća.

Delovanje proroka je je takvo da oni ukazuju na put ka oslobođenju i izbavljenju onima koji još uvek pate u tami, a svom snagom se bore da bi je izbegli. Ti ljudi su sluge Božije. Većina njih već pri rođenju ima svoj unutrašnji poziv. Međutim, ima mnogo onih koji tokom svog života dostižu ovaj nivo. I među nama je bilo mnogo takvih ljudi. Na Zapadu ih nazivamo svecima, misticima, prorocima, a na Istoku velikim učiteljima, rishi–ima. Teško ih je naći, jer se po izgledu ne razlikuju od drugih ljudi. Njih prepoznaju i razumeju samo oni koji su neposredno ispod njihovog nivoa. Drugi mogu da ih obožavaju, jer obožavaju njihovu veličinu, ali ne mogu da ih razumeju. Neki ih mrze, jer osećaju njihovu veličinu i nedodirljivost spram svih napasti, pa se pored njih osećaju inferiorno i beznačajno. Međutim, ko iz dubina svoje duše traži Boga pronalazi te ljude, jer "…po rodovima njihovijem poznaćete ih" (Matej, 7:20).

Na sedmom nivou čovek je toliko razvio svoju svest da može kontrolisati sve energetske forme kreativno božanske snage od najviših frekvencija, i može da ih koristi u svakoj formi bez spuštanja svesti na niži nivo. On život doživljava svesno, tj. u svojoj svesti on sâm je život. U potpunoj samospoznaji, u nebeskom stanju samosvesti, u apsolutnom stanju postojanja, gde ni jedan atom tela nije ostao neosvešćen, on je postigao svesno jedinstvo s Bogom. On razume i može sam da kaže ono što je i Mojsije rekao, jer i on sam govori licem u lice s Bogom, da je Božije ime: "Ja sam to što jesam".

Bog je večno postojanje. Ovo je najviši nivo svesti na kojoj čovek i njegov stvoritelj više nisu suprotsavljeni jedan drugom kao odvojena bića, nego ljudska Suština postaje jedno s Bogom u univerzalnoj svesti. Oni koji su dostigli ovaj nivo zovu se Božiji ljudi. Zbog toga je Bogo–čovek najpoznatiji ali i najmanje shvaćen na Zapadu. On o sebi kaže: ”Ja i otac jedno smo" (Jovan 10:30).

Božiji ljudi žive u stanju nebeske svesti i sva njihova ispoljavanja proizilaze iz ove nebeske svesti, iz samog Boga. S vremena na vreme rađa se Bogo–čovek da bi pokazao kako je svakom čoveku moguće da postigne ovo stanje svesti. On nam pokazuje put ka Bogu, našem nebeskom ocu koji nas čeka u našem nesvesnom. On nam ukazuje na put rasipničkog sina koji se jednog dana budi iz stanja u kome ne može više da zadovolji svoje prohteve i kaže: "Ustaću i idem ocu svojemu" (Luka 15:18).Tako odlučuje i kreće na dugi put rasta svesti. Počinje veliko putovanje povratka u raj, nebeski dom svog voljenog oca, koji mu polazi u susret – nama, raširenih ruku, uzima ga – nas u svoje ruke, privija ga na svoje očinske grudi i u uzvišenom stanju božanske svesti postaje jedno s njim – s nama.

9 Poglavlje
Sveti Franja

Svako ko praktikuje yogu sa ciljem da ubrza svoj napredak na Jakovljevim lestvama rastuće svesti, mora u potpunosti da se upozna sa seksualnom energijom koja je jedino sredstvo kao pomoć, od najdonje do najgornje prečke. Mora da je osvesti u sebi i podvrgne je svom duhu, tj. mora seksualnu energiju da pretvori u duhovnu, kreativnu snagu.

Već smo rekli da je seksualna energija univerzalna sila, kreativni princip, logos. Bez obzira da li smo svesni te energije ili ne, ona je čovekovo istinsko postojanje, njegova sopstvena Suština, njegov Stvoritelj, u prvom licu: “Ja sam to”! Stoga seksualna energija ne može da se uništi, jer bi to značilo da čovek uništava sebe. Možemo samo da je transformišemo, da budemo ona. Čovek koji je pomoću te energije ostvario potpunu samosvesnost, je svoj sopstveni gospodar, a takođe je i gospodar nad seksualnom energijom, pošto je on sam ta energija. Potpuno svestan čovek seksualnu energiju naziva “Ja”. Takav čovek može da stvara čuda, i pomoću transformisane seksualne energije koja je sada božanska kreativna energija, može da stvara nove svetove. On je gospodar nad celom prirodom i nad svim njenim snagama i svim njenim bićima, postavši beli mag, Bog–čovek.

Dobro poznat prikaz Svetog Franje verno predočava ovu istinu. Veliki svetac, potpuno svesni čovek, pobeđuje zmaja – seksualnu energiju – ali ga ne ubija, već ga samo probada mačem, jer su mu njegova vatra i snaga neophodne da bi postigao Boga, da bi postao Bog. On treba da pokori sopstvenu pokretačku snagu, a ne da je uništi. Ukoliko bi uništio zmaja uništio bi sebe i više ne bi mogao da zagreje sa zmajevom vatrom svoje više živčane i moždane centre pa ne bi mogao da zrači seksualnu energiju kao božansku kreativnu snagu. Ako želimo da postignemo Boga neizostavno nam je potrebna seksualna energija, transformisana u kreativnu snagu, da bi je iskoristili kao pokretačku snagu za produhovljenje i oslobođenje.

Oni koji su na putu yoge obično iza sebe već imaju nekoliko stepenica iskustava iz prošlih života, i znaju, možda nesvesno, da seksualna energija ne sme biti zloupotrebljena. Takođe, više ne žele da budu uhvaćeni u zamku prirode nego je žele izbeći. Ipak i oni su jednom morali imati iskustvo o seksualnoj energiji, pošto se ona kao Božije ispoljavanje kreativne snage, samo na najnižem nivou, ispoljava kao duhovna snaga skoncentrisana u materiji, pa tako kao materijalizovana duhovna moć. Ukoliko ovu energiju trošimo zdravo, u skladu sa zakonima prirode, ne grešimo. Mi činimo greh – (ako ova koncepcija o grehu ima bilo kakvu vrednost) – kada seksualnu energiju koristimo da bi više, duhovne enrgije spustili na dole i kada te više energije trošimo bez ikakvog unutrašnjeg sklada, na preteran i neprirodan način, stimulisani raznim izopačenostima i veštačkim sredstvima. Na taj način čovekova snaga volje i njegova

sugestivna moć su zarobljeni, pa sve to u mnogome slabi i njegove seksualne organe. Sve što se čini neprirodno, preterano i sve što pobuđuje organe van normalnih, prirodnih želja, a žudnju za zadovoljstvom postavlja kao krajnji cilj, smanjuje čovekovu vitalnu energiju, njegove mentalne moći i slabi njegov karakter. S druge strane on može da upražnjava svoju seksualnost na normalan i zdrav način. Znamo da je u istoriji čovečanstva bilo mnogo ljudi na visokom nivou koji su imali duhovne moći i sa strašću su se upuštali u fizičko ispoljavanje ljubavi, a samim tim nisu ništa izgubili od svojih intelektualnih moći. Oni su svoju kreativnu energiju koristili u skladu sa nebeskim i prirodnim zakonima. Fizičku ljubav i predanost su iskusili zasnovanu na zdravom uzbuđenju, pa su svoju fizičku energiju trošili kroz telo. Nisu preobrazili duhovnu, nebesku kreativnu snagu u fizičke moći i koristili je u suprotnom pravcu, niti su je vukli dole u izopačenost i praznu, čisto senzualnu žudnju. Nikada nisu bili senzualisti slabe volje u milosti seksualnosti. Baš suprotno. Gospodarili su i nad sobom i nad seksualnom energijom. Ipak, uprkos svoj toj njihovoj veličini, oni nisu mogli da postanu proroci, sveci ni Božiji ljudi, a ni beli magovi, sve dok se nisu odrekli svoje životne ljubavi. Bez obzira na njihovu ljudsku veličinu oni su još uvek bili poistovećeni sa svojim polom, još uvek su bili ljudska bića. Čak i ako su se tokom svog kreativnog rada uzdigli do nebeskih visina duha – koji je bespolan – i ako su tokom tog vremena bili poistovećeni sa svojim genijem, kada bi se rad završio, njihova svest je ponovo uranjala u niži, ljudski nivo u kome su ponovo postajali polna bića. Drugačije rečeno, oni još uvek nisu "celina", oni su samo na putu da postanu celine.

Svetac, Bog–čovek, sakupio je svoje celokupno iskustvo u prethodnom postojanju i priroda više ne može da ga uvuče u zamku. On je prestao da troši svoju kreativnu snagu kroz polne organe. Čuva je za svoje sopstveno telo, ne postovećujući se sa njim. Svestan je i ostaje na izvoru Božanske potencije. On sam je taj izvor kao svoj sopstveni "Ego" i više ne pada iz ovog stanja svesti na seksualni, materijalni nivo. Na taj način u svoje telo koje je potpuno transformisano, upravlja uzvišenu, visoko frekventnu energiju pa se tako telo sveca ili Boga–čoveka potpuno razlikuje od onog kod prosečnog čoveka. Duhovne snage uništavaju sve bakterije i viruse pa su takvi ljudi imuni na sve bolesti. Te snage čuvaju telo u mladalačkom stanju, jer su ćelije tela stalno regenerisane od strane viših frekvencija i visokog napona duha. Hormoni u polnim žljezdama postoje ne samo zato da bi telo imalo sposobnost rađanja. Oni imaju mnogo veću ulogu u sakupljanju i čuvanju mladalačke energije za svoje telo. Seksualna energija je vitalna energija, spona između materije i uma. Ona ne samo što može da prenosi život u novo biće u toku polnog odnosa, već može i kontinuirano da menja sopstveno telo, ako čovek zna tajnu njene transformacije. Svetac ne prezire telo. Naprotiv, visoko ga ceni kao izuzetnog posrednika, jer pruža čoveku jedinu odgovarajuću pokretačku snagu koja mu služi za uspon Jakovljevim lestvama. Takav čovek je svestan svoje sopstvene božanske Suštine, koja je bespolna, i on ne traži ništa više, bilo na fizičkoj, bilo na duhovnoj ravni. U svojoj svesti on je

potpun. Tako on čuva i koristi svoju vitalnu energiju za svoje telo po sopstvenoj volji, premda njegovo telo nastavlja da ispoljava potpuno normalno i zdravo samo jednu stranu celine, jedan pol.

Često smo slušali da je seksualna energija spona između uma i materije. Ako čovek nije u mogućnosti da ispolji seksualnu energiju, ako mu nedostaju organi za ispoljavanje ili ako su nerazvijeni, stari ili oštećeni, tada on više ne može da ustanovi direktnu vezu između svoje duhovnosti i tela, svoje duhovnosti i prirode. On može da postigne najviši duhovni nivo u svojoj svesti, ali ne može da prenosi magijsku snagu duha u svoje telo ili u tela drugih živih bića. Može da ostvari visoku duhovnu svesnost – to se može dogoditi i na samrtnoj postelji – ali ne može da zadobije magijske sposobnosti poznate kao siddhasi. Može da postane prosvetljen svetac, ali ne i iniciran mag. Nema vatre bez ogreva. U lampi mora da se nalazi ulje kada mladoženja dolazi, kaže nam Biblija.

To ne bi trebalo da obeshrabri čitaoce koji misle da je vreme njihove seksualne sposobnosti već prošlo. Čovek nikada ne može da zna kada će ostati impotentan. Ima slučajeva starih ljudi koji su se godinama smatrali impotentnima, a ipak su iznenada doživeli neočekivano buđenje potencije. I ne treba ni slučajno da pomislimo kako su to izuzeci. S druge strane, možemo da postavimo pitanje koliko je bitno da svaki čovek bude u stanju da regeneriše svoje telo, postane vidovit, lebdi iznad zemlje i postigne druge magijsko okultne moći? Zar nije dovoljno doživeti najviša stanja svesti, govoriti licem u lice s Bogom, živeti u beskonačnom miru na ovom svetu, a kada istekne vreme na svemirskom časovniku napustiti ovaj život? Ljudske sudbine se razlikuju. Svako treba da zna šta Bog od njega traži. Ako čovek oseti Božiji poziv i sledi neki put, zadobiće sva moguća sredstva da bi pronašao svoj put. Sve zavisi od toga šta želi da postigne. Ono što želimo da postignemo, ono šta nam naše nadublje uverenje kaže da treba da učinimo, govori koliko smo zreli. Oni koji nisu spremni da se odreku svog seksualnog života i oni koji su impotentni moraju znati da, bez obzira na visok nivo koji su postigli u svom umu, transformaciju seksualne energije u kreativnu snagu, tj. nadu da će biti inicirani, moraju saačuvati za neki sledeći život. Jednom će svi ljudi postići najviši, božanski nivo, i tada neće želeti da budu viši od Božanske Suštine koja je ekvivalent svemu ovom. Ipak, ono što nismo naučili iz iskustva i ono što nismo u potpunosti iskusili, uvek će nas vući natrag. Sve što čovek nije iskusio jednom će morati to da učini. Zato ne treba da pružamo otpor, već treba da iskusimo sve što nismo iskusili i da sve to ostavimo za sobom, pre nego što naš ”individualni izvor”, “ulje iz lampe”, presuši. I zapitajmo se da li želimo da ostanemo robovi tela, materije, ili želimo da postanemo njeni gospodari, gospodari Prirode i naših sopstvenih tela? Da li želimo znanje, snagu “celine” i večni mir u Bogu? Da li ćemo odabrati smrtnike ili ćemo ustati i postati “živi” ljudi?

Nebeski zakon nam se čini nepromenljivim ukoliko ga nismo lično iskusili. Ako neko ima hrabrost da iskusi ove zakone na sebi i da živi u skladu sa njima kao onaj koji veruje u Boga, otkriće na svoje iznenađenje da ti zakoni izgledaju “nepopustljivi” samo u imaginaciji neukih ljudi.

Zaslepljen čovek se boji da bude u vlasti ovih zakona. Boji se gubitka i neuspeha – u svom ograničenom svesnom biću, kao da su oni od najveće važnosti. On ne zna i ne shvata da je taj “nepopustljivi” Bog on sam, da je on ta Suština koju naziva Bogom da je to njegovo sopstveno, istinsko, premda još uvek nesvesno biće. Lično iskustvo nam donosi veliko iznenađenje, a to je da nam naše istinsko biće, koje sve dok nismo svesni nazivamo Bogom, nikada ništa ne oduzima, a da nam za uzvrat ne daje neizmerno veću radost i sreću.

10 Poglavlje
Podsticaj za jedinstvom i njegova izopačenost

Bog je večno biće – život – i Bog ispunjava čitav Univerzum. U njemu dva pola još uvek miruju jedan u drugom i on ne poznaje dualnost. Ni Bog, ni biće, ni život nisu deljivi. To apsolutno, božansko, jedinstveno, ispoljava se u svakom živom biću kao Suština, koja, da bi mogla da se ispolji, stvara materijalnu formu, okvir živog bića, oko sebe i za sebe. Stoga, postoji samo jedna jedina, nedeljivo neograničena, beskonačna Suština: Bog! Apostol Pavle kaže: “Jer Bog koji reče da iz tame zasvijetli vidjelo zasvijetli u srcima našima” (Korinćanima II., 4:6); “Jer jednijem duhom mi se svi krstismo u jedno tijelo;…i svi se jednijem Duhom napojismo” (Korinćanima I., 12:13); “I ako strada jedan ud, s njim stradaju svi udi; a ako li se jedan ud slavi, s njim se raduju svi udi. A vi ste tijelo Hristovo (logos) i udi među sobom” (Korinćanima I., 12:26, 27). Rečeno savremenim rečima: Suština Boga je duh i celokupna kreacija.

Mi ljudska bića smo ćelije ogromnog bića, sposobni da ispoljimo uzvišenost, isto kao što ćelije našeg mozga ispoljavaju uzvišenost našeg mikroskopskog postojanja.

Svaki život u sebi, u svom nesvesnom, tamo gde je celina, nosi jedinstvo postojanja koje se ispoljava u njemu, kroz njegov nesvesni poriv za ponovnim sjedinjenjem sa celokupnim univerzumom i svim njegovim živim bićima. Suština koja traži stvaranje života zbog produhovljenja materije, koristi ovaj poriv za ujedinjenje, ispoljavanje i ispunjenje u živim bićima kroz dva velika instinkta: održanje suštine i očuvanje vrste. Oba su različita ispoljavanja poriva za jedinstvom.

U prvom, instinkt za samoočuvanjem, logos podstiče živa bića da postanu međusobno jedno da bi sačuvali život u jednoj materijalnoj formi – u jednom i istom telu. U drugom, instinktu za očuvanje vrste, ljudska bića su stvorena tako da prenose život u druga, sledeća živa bića, u drugoj materijalnoj formi, u drugom telu, a time se čuva kontinuitet života.

Instinkt samoočuvanja prouzrokuje da se veća živa bića hrane manjim za vreme svog poriva za jedinstvom. Naime, priroda koristi taj poriv da bi istovremeno nahranila svoja bića. Živa bića osećaju taj poriv za

jedinstvom čak i tada kada nisu gladna. Svako ko je mogao da posmatra mačku kako, kada ulovi nekoliko miševa i utoli glad, i dalje juri za nekim od njih sa strastvenom pohlepom, i grozničavo ga proždire da bi ga potom ispovratila, sigurno je shvatio da iza gladi i proždrljivosti deluje jača sila, poriv za jedinstvom. Živa bića imaju poriv za potpunim sjedinjenjem, postizanje jedinstva s drugima, bez seksualnog jedinstva. Pošto su usta otvor prema unutra, oni žele da postanu jedno na najkraći mogući način, pa tako uzimaju svoju žrtvu u usta jedu je i gutaju. Životinje jedu jedna drugu. Mi naše žrtve prvo skuvamo i pržimo. Tigar čini to isto kada juri za antilopom i proždire je, kao i sve druge životinje koje proždiru jedna drugu, a sve to čine u nesvesnoj želji za jedinstvom. Ljudima je taj poriv poznat pogotovo u slučajevima kada je polni odnos isključen. Bebe sve stavljaju u usta iako nisu gladne, a i mi odrasli kažemo osobi koji volimo: "Toliko te volim da bih te najradije pojeo". Kada neko voli ima poriv koji ne može da se razume, da stisne drugog na svoje grudi, ugrize ga, silom prokrči put do njega. Nesvestan poriv za jedinstvom.

Instinkt za očuvanjem vrste prouzrokuje da živa bića ispoljavaju poriv za jedinstvom oponašajući sklad s Bogom, u kome dva pola miruju jedan u drugom, pomoću polnih organa.

U prirodi postoje slučajevi kada se poriv za jedinstvom ispoljava kroz oba instinkta, na primer sa ženskim paukom i bogomoljkom, koje proždiru svoje partnere odmah posle polnog sjedinjavanja.

Velika mudrost je iskazana kroz oba ova instinkta. S jedne strane je očuvanje života – ishrana tela, jedenje, – a s druge strane, prenošenje života u nova živa bića, da bi se začeo nov život.

Pošto u prvobitnom božansko duhovnom stanju dva pola stvaranja, pozitivni i negativni, davajući i uzimajući, miruju jedan u drugom u savršenom skladu, na duhovnom nivou ne postoje odvojeni polovi, muško i žensko, nego postoji njihovo komplementarno jedinstvo. Duh je jedan i potpun u sebi. U Bibliji Hrist kaže: "…djeca ovoga svijeta žene se i udaju; A koji se udostoje dobiti onaj svijet i vaskrsenije iz mrtvijeh niti će se ženiti ni udavati; Jer više ne mogu umrijeti; jer su kao anđeli i sinovi su Božiji kad su sinovi vaskrsenija (Luka: 20:34, 35, 36).

U stvaranju materijalnog sveta negativni pol se izbacuje iz jedinstva: na taj način oni zapadaju u dualnost i stoje suprostavljeni kao Bog i Lucifer, kao sila i otpornost, kao muškarac i žena. Ipak jedinstvo između njih nikada ne nestaje. Nastavlja da se ispoljava i tokom njihove razdvojenosti kao tenzija koja privlači polove. Na duhovnom nivou polovi se sjedinjuju i miruju jedan u drugom, a seksualno jedinstvo je imitacija božanskog jedinstva. Ipak ispunjenje u materijalnom telu je nemoguće jer materija izoluje i odvaja polove uprkos očajničkom porivu za postizanjem jedinstva. Polovi pokušavaju da se sjedine ali ne uspevaju. To se iznova ponavlja, ad infinitum. Istinsko jedinstvo na materijalnom nivou nije moguće ostvariti. Od svih živih bića jedino čovek može da iskusi sjedinjenje polova u sebi, iako njegovo telo, ako je zdravo ispoljava samo jedan pol u saglasnosti sa sadašnjim zakonima Prirode. U suštini dva pola

nikada nisu odvojena, a čovek nosi to jedinstvo u sebi kao stanje svesti, ukoliko postaje svestan u Duhu.

Odvojenost polova postoji samo na materijalnom nivou, u materijalnom. Telo se prikazuje samo kao polovina celine i pokušava da reprodukuje jedinstvo, ne iznutra u duhu, nego prema spolja, sa spoljašnjim telom, tako što pripada drugom biću. Tako nastaje kreativni, životodavni čin stvaranja. Najstarije karte za igru od kojih su nastale sve druge karte (u početku nije bilo karti za igru već su koristili deo Svetog pisma Jevreja, Kabalu i prikaz abecede i različite nivoe svesti kod čoveka) su tarot karte koje daju duhovit opis ove istine u svojoj petnaestoj karti. Hrist sotonu naziva "knezom", zakonom, "ovoga svijeta"(Jovan, 14:30) – koji je kroz duh postao živeći zakon materije, odvaja dva pola (na desnoj ruci ispisano je "rešenje"), samo tada da bi se sjedinio sa svojom levom rukom (koja nosi natpis "koagula"); ali ne u njihovom prvobitnom stanju, u duhu, iznutra, već u telu, spolja. Dva pola koja pripadaju jedan drugom posredstvom unutrašnjeg sjedinjenja s Bogom, on ih odvojeno lancem pričvršćuje spolja. Tako upravlja polovima kao da su robovi, a oni pak nisu sposobni da dosegnu jedan drugog u prvobitnom, božanskom jedinstvu. Spoljašnji materijalni svet je svet izolacije, razdvajanja, dobra i zla, davanja i uzimanja. U spoljašnjem svetu je nemoguće postići jedinstvo. S našim svesnim umom moramo da iskoračimo iz ograničenog, čemu pripada i naše telo. Ono što ne možemo da zadobijemo u spoljašnjem svetu, moramo da potražimo, dosegnemo i iskusimo u unutrašnjem svetu, u umu kao stanju svesti. Samo u našoj unutrašnjosti, u našoj Suštini koja je Bog, možemo duhovno da pronađemo komplementarne polovine koje su sjedinjene u skladnom međusobnom mirovanju. Čovek može da sjedini dva pola u svom svesnom umu.

U najvišem, duhovnom stanju svesti, doživljavamo poriv za unutrašnjim, božanskim jedinstvom i njeno ispunjenje kao veoma čudan osećaj. Taj osećaj nije stran prosečnim ljudima, jer ga oni svi poznaju i nose u sebi, ili se tako ponašaju jer žele da ga prime od drugih. Stasali su tako naučeni na njega da ga smatraju kao nešto što nije toliko prirodno, već izuzetno čudno i konačno. A oni koji još nisu uspeli da ga osveste ne mogu da shvate šta je i zašto je to tako. Zaista to nema nikakve veze sa telom. Ovaj osećaj nazivamo ljubav. Da bi sprečili nesporazume nazovimo to univerzalnom ljubavlju.

Sasvim je prirodno da svaki čovek ovo razume različito, prema svom nivou svesti. Ako analiziramo šta je ljubav možemo površno da kažemo ovako: imamo ugodan, topal osećaj u našim srcima. Ne može da se izmeri termometrom, a ipak ga osećamo kao "toplinu". Mi zračimo tu toplinu nenamerno. Ti zraci su nevidljivi, nemerljivi i za njihovo postojanje nam nisu potrebni dokazi da bi ih osetili, a opet osećamo ovo zračenje ljubavi iz nas samih ili iz drugih, tako posebno da niko to ne može da negira. To zračenje je sponatano i pod njegoviim delovanjem imamo želju da se telom sjedinimo s celim Univerzumom ili s nečim što "volimo". Poznat nam je izraz: "Toliko sam srećan da bih zagrlio ceo svet". To je poriv za jedinstvom bez fizičke reakcije. Ovaj osećaj nema ništa sa telom, ništa sa

seksualnom željom, jer sigurno da nemamo čulno seksualne želje prema celom svetu. A osećaj je ipak tu: čist, duhovni osećaj, čisto duhovno stanje. Čovek želi da se stopi sa celim univerzumom, da bude apsorbovan, da postane jedno s njim kao što kap kiše kada padne u okean postaje jedno s njim. Samo je superioran čovek koji je aktivirao svoje više živčane i moždane centre, pa zato može da podnese visoke, čisto duhovne frekvencije, sposoban za ovu čisto duhovnu ljubav. Inferiorna osoba, sa svojom nerazvijenom svešću, projektuje božansku ljubav u telo i stvara od nje seksualnu privlačnost. Takav čovek još uvek nije u stanju da nosi duhovne frekvencije niti može da ih razume svojim intelektom. Stoga nam, duhovni nivo nekog čoveka ne govori o tome šta taj čovek zna, jer neko može da ima briljantan intelekt bez visokog duhovnog nivoa. Takođe, taj nivo ne zavisi ni od toga, da li je neko milosrdan, jer neko može da se ponaša tako iz intelekta, svojim spoljašnjim ponašanjem imitira postupke čoveka koji je pun ljubavi. Duhovni nivo se ispoljava u izobilju ljubavi koju čovek nosi u sebi!

Zato Sveti Pavle kaže: " Ako jezike čovječije i anđelske govorim a ljubavi nemam, onda sam kao zvono koje zvoni ili praporac koji zveči. I ako imam proroštvo i znam sve tajne i sva znanja, a ako imam svu vjeru da i gore premještam, a ljubavi nemam, ništa sam. I ako razdam sve imanje svoje, i ako predam tijelo svoje da se sažeže, a ljubavi nemam, ništa mi ne pomaže." (Korinćanima I., 13:1, 2, 3)

Ljudi na najnižem stupnju razvoja, još uvek na nesvesnom nivou, takođe ispoljavaju poriv za sjedinjenjem sa Suštinom. Međutim, pošto je njihova svest poistovećena s telom, poriv se ispoljava u velikoj želji za doživljavanjem i ispoljavanjem polnog jedinstva, poriv za sjedinjenjem sa celim svetom, u telu. Oni nude svoje telo svakome s kim postoji mogućnost da se fizički sjedine i čine to nekritično. Veoma tužna posledica toga je da ti ljudi koji u osnovi takođe traže ljubav, ali na sasvim pogrešan način, degradiraju sami sebe, gubeći svoje dostojanstvo i prostituišu se. Zakoni duha su u suprotnosti sa zakonima materije, tela. Ako su zakoni duha božanski na duhovnom nivou, tada na nivou materije, ispoljavanjem kroz telo postaju satanski. Takođe su zakoni materije ispoljeni kroz duh, satanski. Apostol Pavle kaže: "Jer tijelo želi protiv duha, a duh protiv tijela; a ovo se protivi jedno drugome, da ne činite ono šta hoćete". (Galatima Poslanica 5:17)

Može se razumeti da su prostitutke širom sveta prezrene od ljudi čija svest je tek nešto malo više razvijena. Oni ih obeležavaju kao prostitutke uključujući i one ljude čija je degradacija nastala kao posledica strahovite nemaštine. Prostituišu se oni koji se bez razlike nude svakom, a da nisu na to primorani zbog siromaštva. Svako ko je imao priliku da od srca razgovara sa prostitukom, bilo muškom ili ženskom, mogao je da bude svedok njihovog tužnog osećanja zapuštenosti, bezvrednosti, beznadežnog propadanja, očajanja i samonipodaštavanja. Na pitanje zašto i dalje žive takvim životom, daju sledeći odgovor: "Tražim malo ljubavi". Te jadne duše ne razumeju da je ono što rade izdaja ljubavi koju traže, da tako "poljupcem" izdaju sopstvenog Hrista, jer njihova dela ne niču iz

unutrašnjeg sklada koji međusobno veže dvoje ljudi. To je izuzetno tužno u slučajevima žena koje treba da prate svoje muževe na putu do Boga, do Božanske svesti. Bog reče zmiji: “I još mećem neprijateljstvo između tebe i žene i između sjemena tvojega i sjemena njezina: ono će ti na glavu stajati…”(Postanak 3:15).

Osoba niskog nivoa svesti koja fizičko jedinstvo doživljava samo kao seksualno pražnjenje, bez unutrašnje naklonosti, odabira ili osećanja ljubavi prema svom partneru, pre ili kasnije zapada u strah i prazninu. Ljudi koji nisu svesni ni ne slute kakve duboke veze stvara seksualni odnos između muškarca i žene. Svako od njih apsorbuje deo nevidljivog bića drogog. Setimo se samo kako čovek svojom prisutnošću može da prosvetli i izmeni svoj beživotni prostor, sobu, kupe u vozu ili pozorišnu pozornicu, tako da se to oseti i nakon napuštanja tog mesta. Čovek za sobom ostavlja zračenje i na taj način menja zidove, delove nameštaja, fotelju u kojoj sedi, a osetljiv čovek ili pas će prepoznati njegovo zračenje čak i nakon što je prostorija napuštena. Mnogo je moćnije međusobno delovanje ljudi koji imaju polni odnos. Često se može primetiti da ljudi kroz seksualni odnos s neodgovarajućim partnerom postepeno menjaju, transformišu sopstvenu prirodu, karakter, često na gore, a ponekad na bolje, i usvajaju određene kvalitete svog partnera. Ako dvoje dele međusobno svoju životnu ljubav, ili ako su imali samo jedan polni odnos, na oboje utiču ogromne sile, jer seksualna energija je sam čovek. I ma koliko god da je čovekovo uverenje da moći i zračenja “nezanimljivog” i “beznačajnog” bića ne moga da utiču na njega, one ipak ostavljaju trag, čiju dubinu ne možemo ni naslututi.

U delu “Božanska komedija” Dante Alighieria, ova istina je dobro opisana. U jednom delu pakla Dante vidi mnogo duša koje su spojene u parove, u očajanju, neizrecivoj patnji, jer njihovi najsnažniji pokušaji da se odvoje ostaju bez uspeha. Za vreme života na zemlji bili su vezani jedino fizičkom ljubavlju, a ne pravom. Njihov odnos uzrokovala je strast i nečista senzualnost. Zato sada ne mogu da se odvoje i večno su vezani sopstvenom prljavštinom, aurom i stalnim sećanjem na svoja dela.

Međutim, nečistoća čovekovog nevidljivog bića, ne proizilazi samo iz njegovog polnog odnosa sa nižim bićima. Uvek ima ljudi koji nisu nužno zli, beskarakterni i nečisti, već su jednostavno neuki i oni mogu da imaju polni odnos sa velikim brojem partnera, bez kriterujuma i cilja, danas sa jednim, sutra s drugim. To je kao kada na platno stavimo najlepše boje, ali ipak dobijemo potpuni nered ako ih sve međusobno pomešamo. Tako prelepe boje gube svoju posebnost i postaju neprepoznatljive. Stoga, možemo da razumemo zašto sve prostitutke imaju svoje tipično beznadežno, nečisto zračenje, zašto su u potpunosti izgubile svoju individualnost, pa izdaleka možemo da ih prepoznamo kao prostitutke.

Još je gore kada devojke iz dobrih porodica degradiraju same sebe zbog neznanja i dosade, upuštajući se u polni odnos prvom prilikom koja se ukaže, a sutradan ili nedelju dana kasnije ponavljaju ga po drugi, treći ili četvrti put.

Potrebno je mnogo strljenja, brige, ljubavi i vremena pre nego što se loši utisci, sva nečistoća i strašan kompleks inferiornosti izbrišu iz mlade

duše i povrati samopoštovanje. Niko ko nije bio u prilici da zapazi ove okolnosti neće verovati da su partneri, muški ili ženski, kroz koje se ovi ljudi osećaju poniženi i zanemareni poneli sa sobom iste degradirajuće utiske. Stoga nisu oni degradirali jedan drugog, kao što nisu ni nečista bića, već je njihov sam seksualni odnos takav, odnos koji su doživeli nekritično i bez ljubavi.

Savremen civilizovani život je toliko degradiran da ljudi nemaju priliku da dosegnu nešto herojsko, zahvaljući u potpunosti svojim sopstvenim zaslugama, što bi im pružilo osećanje vlastite vrednosti, osećaj "veličine". Mladi ljudi odlaze u bioskope i sa oduševljenjem gledaju filmove gde kauboji ili detektivi pobeđuju sve druge svojim nadljudskim sposobnostima, dok on sami nemaju priliku da čine herojska dela i da pokažu svoje sopstvene izuzetne sposobnosti. Šta im preostaje? Neki nalaze rešenje u sportu. Ipak velikom broju mladih ljudi ne preostaje ništa drugo nego da se dokazuju kroz seksualna osvajanja i da tako dožive veću tenziju. Zbog dosade i zbog beznadežnog osećaja praznine oni su se okrenuli seksu i porocima. Tako međusobno deluju degradirajuće i prljavo. Većina njih nije voljna da prizna ove rezultate, jer ne mogu da prepoznaju ono šta se događa, ne u njihovom svesnom, već u nesvesnom umu. Pošto njihov svestan um nije budan i pošto ne doživljava ovaj fenomen, oni odbijaju da veruju da se to odnosi na njih, da im se bez obzira što toga nisu svesni, nešto dešava. I baš zato što se ovo dešava u nesvesnom umu, posledica je hiljadu puta veća nego da su bili u stanju da je prepoznaju u svesnom umu. U nesvesnom stvari često ostaju neosvešćene i zato na čoveka imaju otrovno delovanje. Uprkos tome ljudi čak i nesvesno osećaju otrovne posedice seksualnog odnosa s nevrednim partnerom i pokušavaju da se zaštite tako što se prepuštaju telu, a povlače svesni um što je više moguće, za vreme tog degradirajućeg polnog odnosa. Na taj način osoba ne može da doživi čak ni fizičko zdravo i zadovoljavajuće ispunjenje, jer nije u potpunosti uključena. Posledice su mentalni i fizički poremećaji koji mogu da dovedu do očigledne impotencije.

Um, duša i telo čine nerazdvojno biće, jer dok je čovek živ oni ne mogu međusobno da se razdvjaju. Telo je poslednje. Ono je ispoljavanje duha koji je najudaljeniji na skali stvaranja, ali je uprkos tome njegov deo, raste zajedno sa umom i oni dosledno tome čine celinu. Zabluda je verovanje da um može da doživi nešto bez sudelovanja tela i vice versa. Sve što se dešava u telu utiče na um. Um deli iskustvo, a pošto je um taj koji izgrađuje telo i vitalizuje ga, on doživljava sve u, i kroz telo. Bez uma telo je neživa masa. Sledstveno tome, sve što se događa u telu doživljava se i oseća samo u čovekovom umu, u njegovoj Suštini, u njegovoj svesti. Ako je svesnost isključena, npr. za vreme narkoze, čovek ne primećuje šta se dešava sa njegovim telom i šta njegovo telo doživljava. Zbog toga ne postoje fizički i mentalni doživljaji i percepcije; postoje samo mentalni doživljaji. To je istina čak i ako se ta iskustva projektuju u telo. Doživljavamo samo ono što naša svest, koja je čisto mentalna, opaža.

Isto je i sa našim seksualnim iskustvima: bez obzira što čovek veruje da doživljava seksualno sjedinjavanje samo iz fizičke želje, nemoguće je da

njegovo iskustvo bude samo fizičko, jer "doživljavanje" je moguće samo umu, samo u svesti. U nekim slučajevima kod žene, može se dogoditi da samo njeno telo učestvuje u seksualnom sjedinjavanju, naravno, sasvim pasivno, tj. u slučaju da je drogirana ili pod anestezijom. Međutim, to nije moguće u slučaju kod muškarca. U slučaju žene, ako se to dogodi ne možemo govoriti o "sudelovanju" ili "doživljavanju".

Ako čovek tokom seksualnog iskustva pokuša da izoluje svoj um, jer njegov seksualni čin ne proizilazi iz duhovnog jedinstva, tada se u njegovom biću pojavljuje rascep, bez obzira da li ga prepoznaje ili ne. Onaj ko je svestan prepoznaje to i uzdržava se od takvog fizičkog prepuštanja. Međutim, čovek koji nije svestan misli da može imati seksualno iskustvo samo zbog potreba tela, bez uplitanja uma. To je velika greška. Bez obzira da li čovek oseća nemir ili je frustriran, da li je potajno zabrinut ili čak postiđen, on je već sudelovao u sjedinjenju. Biti "frustriran", "postiđen" ili "zabrinut", takođe su unutrašnja stanja svesti, a ne fizičke reakcije. Seksualna energija je čovekovo postojanje koje se ispoljava u telu, sam logos. Nemoguće je želeti da se doživi seksualno jedinstvo bez istinske Suštine. Ne treba dalje da se obrazlaže kako čovek može da govori o fizičkoj, istinskoj radosti, o fizičkom ispunjenju i sreći ljubavnika, ukoliko fizičko jedinstvo izrasta iz istinske ljubavi, duhovnog sklada. Tada on može sasvim da se prepusti osećanju seksualne sreće, a da kasnije ne oseća stid.

Primitivan čovek je zadovoljan s bilo kojim partnerom suprotnog pola koji fizički odgovara njegovom ukusu. On ne pridaje nikakvu važnost "duhovnom, unutrašnjem jedinstvu", pošto ni on sam još nije duhovan, budan i svestan. Čovek sa razvijenijom svešću i izraženijom individualnošću, može da doživi stvarnu sreću ljubavi i istinskog zadovoljstva, fizičkog i duhovnog, samo sa jednim partnerom, koji je pre svega skladan s njim u duhu i na ljubav uzvraća ljubavlju.

Mi se osećamo ugodno u odeći i obući koja je napravljena po našoj meri. Ovo je čisto fizička stvar i nema nikakvog uticaja na sveukupno stanje uma. Koliko je bitnije da čovek pronađe partnera koji mu u svemu odgovara – umom, duhom i telom, koji je u svakom pogledu njegov komplement, koga zaista može da voli, u koga zaista može da veruje.

Kao što smo videli, čest slučaj je da mladi ljudi kao i odrasli, stupaju u seksualni odnos s prvom osobom koja naiđe. Ovo čoveka svodi na životinju. Ne treba da zaboravimo da čovek nije životinja. Ove reči nisu proizvod osećajnosti ili lažnog religioznog morala već tridesetogodišnjeg iskustva susreta sa velikim brojem mladih i starih koji su mentalno i fizički iscrpljeni tražili pomoć. Broj ljudi koji su tražili pomoć stalno se povećavao. I na Zapadu se otkrilo da potiskivanje seksualnosti može da rezultira ozbiljnim mentalnim i fizički poremećajima. Sledstveno tome, klatno se pomerilo na levo i mnogi ljudi su hteli da prevaziđu svoje mentalne poremećaje oslobađanjem seksualnih želja, nezavisno od toga da li su stvarne ili imaginarne, pa su neumereno i nekritično pokušali da prevaziđu sputanost, koja često ima fizički uzrok, preterivanje u seksualnosti. Ipak se približava vreme kada će se klatno ponovo pomeriti na drugu stranu i kada će se čovek iz veštački stvorene animalnosti vratiti

čistoj ljudskosti. Mnogi očajni ljudi se iz beznađa, iz potpunog poricanja života, čak iz želje za samoubistvom, vraćaju normalnom životu kroz uzvišen način razmišljanja i života. Zavedeni ljudi pogrešno veruju da će spas od mentalnog poremećaja naći u razuzdanom životu i nekritičnom trošenju sopstvene energije. Čovek traži ljubav, a i oni je traže kroz seksualnost, čak i ako je to pogrešno. Briga, teskoba i egzistencijalni problemi neće se rešiti pomoću seksualnosti.

11 Poglavlje

Sunce – stvaralac i razaralac života

Ako praktikan yoge oseti potrebu da vodi suzdržan život zbog bržeg napredovanja, potrebno je prvo da se temeljno preispita da li je za to dovoljno zreo. Ne sme da se ponaša kao lisica koja je pronašla grožđe, ali ne želi da ga pojede jer su grozdovi previsoko. Mora biti spreman i sposoban da svari višu hranu. Dobro je posavetovati ga kako da živi suzdržanim životom, a da pritom ne nanese sebi štetu. Takav život jedino ima smisla ako je koristan, a ne štetan.

Treba ponovo govoriti o strpljenju. Da bi se viši centri aktivirali kroz suzdržan način života potrebno je vreme. Niko ne može od deteta načiniti odraslu osobu pre nego što za to dođe vreme. Ako mu uprkos tome oduzmu njegove igračke i nateraju ga da se ponaša kao odrasla osoba, dete ipak neće odrasti već će mentalno oboleti. Zbog toga treba strpljivo da čekamo dok naši viši živčani centri ne postanu aktivni i dok transformacija seksualne energije u više energetske forme ne postane moguća. To se ne dešava preko noći. Stoga ukoliko smo postigli znanje u kome se osećamo dovoljno zreli za vođenje suzdržanog načina života i ako shodno tome uskladimo naš život i vežbe, ne treba da budemo nestrpljivi i da odmah očekujemo više rezultate. Možemo da budemo zadovoljni pojavljivanjem ljubavi, radosti, sjaja u očima i povećanom radnom energijom.

Naše iskustvo nam govori da kod onih ljudi koji su sazreli, suzdržan način života može da rezultira stvaranjem i nakupljanjem toliko vitalne energije, da ako je primenjena na pravi način i svesno usmerena, može da ukloni neurastenične simptome i hronične bolesti koje su postojale godinama. Držanje postaje mladalačko, um oštar i jasan, a nestaju čak i ozbiljne depresije. Moć koncentracije se povećava, osoba zadobija sugestivnu moć, a telo se puni novom vitalnošću. Često smo bili svedoci da su uzdržanim načinom života osedeli yoga praktikanti povratili svoju pravu boju kose, da su znaci starosti koje se danas rano ispoljavaju nestali, i da su ljudi opet mogli da čitaju bez naočara.

Ako čovek transformiše seksualnu energiju na pravi način, može biti siguran da će tokom vremena, pre ili kasnije, zadobiti duhovna preimućstva. Čovek u sebi iznenada otkriva talente koje ranije nije

prepoznavao. Oni su prisutni u svakoj osobi, ali u latentnom stanju. Ukoliko podignemo branu ispred seksualne energije, ona se akumulira, uzrokujući napetost i nemir. Ako, uprkos tome, ostanemo postojani, ta energija počinje da traži nove puteve i mi postepeno postajemo sposobni da je pretvorimo u više snage. Seksualna energija koja je usmerena na gore prvo izaziva rad žljezda, obnavljajući i jačajući telo. Zatim stimuliše više živčane centre koji su sve do sada bili sposobni da ispoljavaju potencijalno prisutne kreativne snage kao različite talente. To znači da je živčanim centrima koji su sposobni za ispoljavanje tih talenata nedostajala izdržljivost i da su bili u latentnom stanju. U istoriji često nailazimo na slučajeve, kada su ljudi nakon razuzdanog života iz nekog razloga bili primorani da žive suzdržanim životom, i kada su nakon kratkog vremena počeli da ispoljavaju izuzetne talente, a posebno izuzetno jake magijske moći u čije postojanje su oni sami najviše sumnjali. Ovde možemo da spomenemo primer Ignatia Loyole, osnivača Jezuitskog reda, koji je zbog nesreće morao da leži u dvorcu svog oca i gde je iz puke dosade ekperimentisao s tajnim vežbama, jer je bio primoran da vodi suzdržan način života. Za vreme tih eksperimenata došao je do tako neočekivanih otkrića da je u potpunosti promenio svoje ponašanje i zajedno sa prijateljima osnovao Jezuitski red. Za vreme sledećih petnaest godina zadobio je moć nad celim svetom, sve do Kine! On sam je tvrdio da je svoju čuvenu magijsko hipnotičku moć stekao suzdržanim načinom života i tajnim vežbama.

Ovde treba opet reći da prosečan čovek može da izraste u superiorno biće koje poseduje magijsko sugestivne moći, jedino ako vodi suzdržan način života, ako je daleko napredovao iskustvom, razvojem i zrelošću i ukoliko je sposoban da podupre i izdrži nadražaje obuzdane seksualne energije na više živčane i moždane centre, neuzbuđen, miran i bez patološke iritabilnosti. Najbolja pomoć za postizanje ovog cilja može se dobiti iz odgovarajućih yoga vežbi o kojima ćemo kasnije govoriti.

Ako čovek nije spreman za transformaciju seksualne energije, tj. ako njegovi viši kanali još uvek nisu otvoreni i ako je njegova svest još uvek veoma ograničena, a uprkos tome, iz nekog razloga je primoran da vodi suzdržan način života, on će se na kraju razboleti. Prenapetost obično prvo deluje na štitnu žljezdu koja može da pruzrokuje srčane smetnje, a sigurno uzrokuje nesnosan polet ideja, stanje teskobe i druge ozbiljne poremećaje. U tim slučajevima seksualna energija ne pronalazi put za samu sebe, niti pronalazi put do viših centara kroz koje bi se mogla ispoljiti kao viša, duhovna energija. Ona prouzrokuje patološki neumerene nadražaje koji predstavljaju veliku opasnost za živce jer je neprekidno razbuktavana iznutra. Ovo može da dovede do nervnog sloma, a može da se ispolji i kao mnogo opasnije stanje koje savremena terminologija naziva šizofrenijom. Svako ko je bio u mogućnosti da proučava obolele od šizofrenije u bolnicama za duševne bolesti, mogao je primetiti da su oni svi, skoro bez izuzetka, imali neku prepreku ili poremećaj, bez obzira da li je on mentalnog ili fizičkog porekla, u ispoljavanju svoje seksualne enrgije i da često imaju neverovatno visok intelektualni nivo i sposobnosti. Često imaju

uvid u najviša duhovna carstva i bljeskove veoma visokih duhovnih istina, a da su ipak nedovoljno razvijeni i nedorasli tako visokom intelektualnom nivou i nisu u stanju da se odupru, ili prilagode tako visokom naponu površne intelektualnosti. Ne mogu da je koriste, a njihovi živci ne mogu da podupru tako visok napon, takvo razdeljeno stanje, pošto nemaju priliku za otpuštanje. Postoji nepobitna povezanost između maničnih napada i frustriranog ispoljavanja seksualne energije. Osoba koja radi sa mentalno obolelima, a koja i sama živi suzdržanim načinom života, ima prednost zbog ličnih iskustava i zapažanja pa tako bez ikakvih teškoća može da razume stanja ovih pacijenata. Na žalost ovakva zapažanja nisu dovoljna pomoć. Razlog mog ukazivanja na ove bolesti je na drugom mestu. Rad sa tim pacijentima dovodi do čudnog otkrića. Većina njih nije namerno odbacila seksualni život. Baš suprotno. Oni bi želeli da vode čulno razvratan, perverzan i razuzdan život da ih u tome nisu sprečili fizički ili psihički razlozi. Neki od tih pacijenata su toliko inteligentni da razumeju istinu o seksualnoj energiji pa koriste svoje seksuane inhibicije potpuno svesno i namerno i vode suzdržan način života da bi transformisali seksualnu energiju. U takvim slučajevima bilo je vidnog poboljšanja njihovog stanja i oni su postali korisni članovi društva. Voljno suzdržavanje ovih pacijenata trebalo je da se spoji sa promenom ka moralno uzvišenom stanju. Trebali su biti vraćeni Bogu. To ne može lako da se postigne i samo je kod nekolicine primećeno poboljšanje. Međutim, u tim slučajevima postignut je takav napredak gde se zaista može govoriti o dubokoj vezi između šizofrenije i ne voljno potisnute, seksualne energije. Oni takođe, ukazuju na mogućnost oporavka, kroz veru u Boga, ili kroz moralno čišćenje mentaliteta u sprezi sa voljnim odricanjem, a tu se ne može govoriti o potiskivanju, pošto je osoba svesna procesa. Nasuprot tome nikada nismo videli lečenje koje se može pripisati neobuzdanom seksualnom uživanju, već samo pad i propadanje. Jedino čovek može da pomogne sam sebi, jer niko drugi ne može ući u njegovu svest i urediti je. Najviše što mi možemo da učinimo jeste to, da ukažemo na put koji tome vodi, ako poznajemo taj put. Ipak, izgleda da je većina onih koji žele da pomognu takvim pacijentima daleko od prepoznavanja kreativne energije u svakom od njenih ispoljavanja u njima samima i daleko od određivanja njenog pravca. To se ne može naučiti iz knjiga, na fakultetu, već samo iz ličnog iskustva. Teško je naći profesionalnog psihologa ili psihijatra koji je eksperimentišući sa seksualnom energijom u sebi, stekao lično iskustvo. Kada bi na fakultetima bio propisan određen period uzdržavanja u cilju eksperimenta, zapadna psihijatrija bi se rešila nekoliko pogrešnih koncepcija. Iskusni sportisti davno su shvatili da mogu sačuvati veliku količinu energije uzdržavanjem. Takmičarima je u periodu od šest nedelja zabranjen alkohol, duvan i seksualni odnos. Bilo bi dobro da se na studije medicine uvedu u praksu takvi periodi uzdržavanja, posebno pri psihijatriji, da bi se obezbedilo lično iskustvo.

Koliko god da se sledeći događaj činio neverovatnim, on je istinit: upoznali smo se s poznatim i istaknutim lekarom. Nakon što su on i njegova izuzetna žena na svet doneli petoro divne dece, odlučio je da živi

uzdržanim načinom života koji mu je, po njegovim rečima omogućavao da sačuva svu energiju, da se više usredsredi na pacijente, da bolje dijagnostikuje, i da intuitivno pronalazi najbolji način za lečenje svojih pacijenata. Njegova privlačna, zdrava i veoma inteligentna žena je s mnogo ljubavi, u potpunosti podržala svog muža, koji je za ljude osećao toliko milosrđa. Takve stvari se dešavaju i nisu samo retki izuzeci.

U Bibliji se kaže:

"Jer ima uškopljenika koji su se tako rodili iz utrobe materine; a ima uškopljenika koje su ljudi uškopili; a ima uškopljenika koji su sami sebe uškopili carstva radi nebeskoga. Ko može primiti neka primi" (Matej 19:12).

Sve ovo se govori da bi se rastumačilo zašto se čoveku koji prolazi kroz teškoće da bi stekao svoje sopstveno iskustvo, ne teoretsko već praktično, uvek kaže, da suzdržan način života ne odgovara svakom već samo duhovno zrelim ljudima kojima donosi blagotvorne rezultate. Takav čovek razume da se kreativna snaga može usmeriti prema gore ili prema dole i da se može koristiti prema sopstvenoj volji. On takođe razume opasnost koja je uključena u transformaciju seksualne energije. Ukoliko je osoba rešena i ako ne oseća nikakav strah, tada može da započne sa procesom. To može da uradi samo ako ne dovodi u opasnost bračnog partnera koji za to još nije spreman. Ova opaska nema nameru da uplaši one koji žele da napreduju na božanskom putu yoge, jer u našim rukama se nalazi najbolje oružje protiv svih opasnosti: naša sopstvena svesnost. Ako smo uvek uz nju, tj. ukoliko smo uvek svesni ovde i sada, ne može nam se dogoditi ništa loše.

Od pokušaja da se vodi suzdržan način života mnogo su opasnije neke yoga vežbe koje utiču na kičmenu moždinu, a koje u današnje vreme propagiraju neuki i beskrupulozni ljudi. Protiv opasnosti koju podrazumeva uzdržanost postoji jednostavna zaštita, naime, trenutni prestanak, kada je ona uzrok patološkoj neurozi ili ekscesivnoj iritaciji. Moramo shvatiti da seksualna energija nije bilo šta i da s njom treba da postupamo veoma oprezno. Mi smo imali priliku da vršimo istraživanja u manastirima i znamo kakve se sve žalosne posledice mogu dogoditi ako se nezreli muškarci i žene prisilno odriču seksualnosti i "sve" žrtvuju. Sve dok to za nas predstavlja žrtvu mi nismo u stanju to da učinimo. Bog od čoveka ne traži žrtve. Zaista je malo takvih koji su postigli duhovnu zrelost i koji mogu da transformišu seksualnu energiju u božansku kreativnu snagu. Mnogo je pozvanih, a malo odabranih. Odabranih je bilo i uvek će biti, u manastirima kao i van njih, širom sveta, i ovde i na Istoku. Stoga, ohrabreni nastavimo našim putem.

12 Poglavlje

Magijski cvet

Nema potrebe da se govori o transformaciji seksualne energije jer reči nisu od koristi. To treba uraditi. Ukoliko to činimo mi sakupljamo lično iskustvo i sve reči u pogledu te teme postaju izlišne. Stoga možemo da kažemo jako malo, ali ako je to "malo" stavljeno u delovanje ono postaje sve.

Šta se podrazumeva pod transformacijom seksualne energije u kreativnu snagu? To znači korišćenje seksualne energije kao spone između duha i tela, ne u cilju stvaranja materije iz duha – rađanja dece – nego suprotno, dobijanje duhovne energije iz tela. Ne da trošimo seksualnu energiju kroz telo, već umesto toga, da otvorimo više centre kroz koje može da se ispolji, ne kao seksualna energija, već kao duhovna i kreativno magijska energija. Kako da otvorimo ove centre? Kroz kontrolu tela vežbajući Hatha yogu, mentalnom koncentracijom i meditacijom, suzdržanošću i radom. To je sve što bi trebalo reći.

Ukratko ćemo pokušati da odgovorimo na brojna pitanja koja nam u vezi ove teme, postavljaju naši praktikanti yoge. Svesni smo da ne možemo zadovoljavajuće odgovoriti na sva pitanja. Pošto tema zadire u veoma osetljive stvari nije moguće otvoreno govoriti o svim relevantnim dataljima. U ovom slučaju samo je jedna stvar od pomoći praktikantu yoge: sticanje sopstvenog iskustva. Dolazimo do predivnih otkrića, koja nam ne donose uputstva već nas dovode do nezamisliviih i neočekivanih iskustava. Ta iskustva će nam otkriti tajne koje su uvek bile sakrivene u čoveku, u ljudskom telu, za vreme dok nismo bili svesni njihovih mogućnosti, da su one stvarne, da postoje, i to ne samo simbolički. Zbog toga ćemo pokušati da opišemo prve korake na ovom putu i način na koji da napredujemo. Daljnji, viši koraci biće samo ovlaš dodirnuti, namerno. Oni koji sa ozbiljnošću pristupaju ovom putu i vežbaju, znaće kako da nastave i napreduju, isto kao što osoba koja u tami drži malu svetiljku razaznaje put za svoj sledeći korak.

Za one koji su samo radoznali u pogledu tih stvari, ali koji ulažu napor da bi nešto učinili, nije potrebno da znaju kako i kojim sredstvima čovek može da oslobodi i iskoristi svoju kreativnu snagu, moć koja je prirođena svakom čoveku. Ni najveći skeptici ne mogu da pobiju činjenicu da su postojali i da danas postoje veliki magovi. Možda zbog toga pokušavamo da predamo kjuč od vrata tajne odaje, ali vrata svaki čovek mora da otvori sam. Kakvo blago će tamo da pronađe i kako će da ga koristi, o tome više ne treba da se govori. Svako će to saznati sam.

Ukoliko želimo da se popnemo pomoću Jakovljevih lestvi, treba da imamo jednu stvar bez koje nema napretka, strpljenje. Suština je van vremena. Ona je bezvremena. Strpljivost je stanje beskonačnosti. Ako nam je cilj buđenje duha i dostizanje duhovne svesti, prvo treba da prilagodimo

naš um bezvremenosti i beskonačnosti. Kada demon nestrpljenja pokuša da nas napadne moramo se utešiti mišlju da večnost ima dovoljno vremena. Isto kao što kineski ili indijski slikar nikada ne radi na svom kapitalnom, van vremenskom delu tako što razmišlja: “Moram da požurim i završim ovo na vreme”, inače nikada ne bi mogao da završi takva zapanjujuća umetnička dela na vreme, tako i praktikant yoge treba da zanemari sve predstave o vremenu u pogledu svog unutrašnjeg napretka. Čak i kada bi koristio metodu za ubrzanje rasta svesti, skaćujući put do božanske samosvesti za hiljade godina, i onda ovaj proces razvoja zahteva vreme. Večnost je dovoljno dugačka i Bog zna tačno koliko vremena je potrebno za naš put do cilja. Ne treba da brinemo o vremenu. Samo čovek živi u vremenu, u konačnom. Naš duh, koji je Božiji duh, ne poznaje vreme i prostor. Treba da učinimo sve da bi skratili taj put, ali ne treba nikada da mislimo koliko vremena nam je za to potrebno. Ta misao će nas paralizovati i učiniti da osećamo udarce biča vremena po svojim leđima. Duh je van vremena i kada god mislimo o vremenu mi razapinjemo naš sopstveni duh, našu sopstvenu Suštinu. Zbog toga postajemo tako nervozni kada moramo da žurimo, kada nas drugi s nestrpljenjem požuruju. Jer Suština–Hrist–logos je razapet na dva velika zraka vremena i prostora, i ako to učinimo sa našom sopstvenom Suštinom – s našim sopstvenim Hristom – izgubićemo snagu i hrabrost u duhu koji su nam toliko neophodni.

Jedan od najvećih ispita za praktikanta yoge je činjenica da ne primećuje svoj sopstveni napredak. Kao što dete ne primećuje da izrasta u odraslu osobu, tako i odrastao čovek ne primećuje, ili veoma retko, da se njegova svest širi, uzdiže i da je svesniji. To je kao kada osoba koja uđe u lift u prizemlju, ne primećuje na kojoj je visini, pošto je stalno “tamo”, u malom zatvorenom prostoru, pa visinu na kojoj je može da primeti tek kada stigne na vrh i pogleda dole. Tako i praktikant yoge ne primećuje širenje svesti ni koliko prečki na Jakovljevim lestvama je već ostavio za sobom. Samo kada baci pogled vidi iz kakvog neznanja i tame je iznikao u poređenju sa sadašnjim stanjem.

Stoga, ne treba da budemo nestrpljivi, jer svaki trenutak je dragocen i omogućava nam novo, zanimljivo iskustvo, koliko god ono na prvi pogled može da izgleda nezanimljivo i dosadno. Čak i najmanje iskustvo nam pomaže na našem putu. Najčešće ne postoje padovi koji se ponavljaju. Ljudi koji su pre nas prošli ovim putem, koji su dostigli cilj i koji žele da nam pomognu, opisuju nam znake nepretka i deonice puta, koje jednu po jednu moramo da prođemo. Opisuju kako treba da ih ostavimo za nama. Kao što nam u liftu osvetljeni brojevi pokazuju koliko spratova smo prešli, tako uz pomoć učitelja koji su već prešli taj put naši koraci postaju sigurniji. Prepoznajemo putokaze i nastavljamo putem ohrabreni i sa nadom. A kada stignemo na vrh planine, pošto imamo sigurno uporište, možemo da pomognemo onima koji se penju iza nas.

Ubrzan razvoj – bilo da se odnosi na cvet ili na ljudsku svest – nosi sa sobom određenu opasnost, jer to ipak nije prirodni put. Te opasnosti mogu da se izbegnu ako ih upoznamo i spremimo se na njih u samom

početku. Čovek može da se popne najstrmijim obroncima na vrh planine ako ima dovoljnu opremu i ako zna da mu je za to potrebna naročita pažnja. Mnogi ljudi osvajaju vrh planine sa iskusnim vodičem, a drugi dosežu vrhove bez ičijeg vođstva. Ipak, jednom kada tamo stignu i jedni i drugi su na vrhu. Stoga treba da poznajemo opasnosti ubrzane transformacije seksualne energije i treba da znamo kako da nastavimo sigurno iz primera naših prethodnika.

Najbolje i najsigurnije oružje protiv svih opasnosti je da nikada ne izgubimo vlast nad sopstvenom svešću. To znači da svest uvek mora da bude poistovećena sa sobom, ovde i sada, da je ne smemo odbacivati i poistovećivati je sa spoljašnjim stvarima. Svest je magični cvet koji princa vodi na putu ka vrhu planine gde živi njegova nevesta. Taj cvet ga spašava od svih opasnosti koje mu prete u obličju duhova i patuljaka iz mraka, i očaravajućih vila koje pokušavaju da ga namame ne bi li skrenuo na pogrešan put. Princ pred sobom drži magijski cvet i nadprirodno svetlo koje zrači i čuva ga od zlih duhova, patuljaka i vila, terajući ih i osvetljavajući mu put da se ne bi izgubio. Svetlost magičnog cveta je naša svest. Stalno treba da ispitujemo svaki naš osećaj i misao i svetlošću svoje svesti da prodremo u njih. Treba da primetimo i najmanji pokret naše duše, našeg uma i odmah da ispitamo izvor i nesvesni motiv. Maska sakriva niz podsticaja koji izranjaju iz nesvesnog, koje ne želimo da priznamo, ali koji neizostavno moraju da se sruše. Postoje opasnosti koje se predstavljaju kao naša dobronamernost i koje poprimaju obličje uzvišene vere i pijeteta. Treba da pronađemo ono što se skriva iza toga. Koliko često su seksualna želja, čulnost i izopačenost sakrivene iza maske milosrđa ili takozvanog altruizma, a mogu se naći čak i pod maskom najviše religiozne ekstaze i prividnog misticizma. Moramo da znamo da, kako se čovekova svest sve više razvija, što je jednostavnija, skromnija, umerenija, to i on sam postaje budniji i umereniji. Ipak budite oprezni. Naša jednostavnost i skromnost nije nešto što treba da glumimo. Osećaji i talasi emocija označavaju pogrešan put. Ono što je spoljašnje nije unutrašnje. Često nailazimo na "pobožne" i na postupke koji su jednostavno samo maska za ličnu taštinu. To ukazuje na želju da bude prepoznat kao "svetac", a i na to što je naročito važno, da bude viši od drugih, "običnih" smrtnika. Što nam je svest viša, to postajemo prirodniji i jednostvniji. Ne zato što glumimo ulogu, već zato što smo to što jesmo. Znamo i razumemo zašto je Hrist odgovorio mladom čoveku koji ga je nazvao "…učiteljem blagim". "Što me zoveš blagijem? Niko nije blag osim jednoga Boga" (Matej 19:16, 17). Ako čovek ima dobru misao, reč, ili ako čini dobro delo, tada se Bog kroz tu osobu ispoljava kao ono što je "dobro". Čovek visoke svesti nikada nije samozadovoljan ili arogantan, jer on nikada nije uobražen. On nikada nije začuđen nad svojom "veličinom" i "dobrotom" i smatra da je prirodno što ima te kvalitete i nikada o sebi ne misli kao o nekom "velikom" i "milosrdnom". U svojoj svesti on više nije površna maska, osoba, postao je srž. Ako je čovek stalno svestan, njegove unutrašnje oči će se otvoriti i za njega će "dve strane drveta dobra i zla" ponovo biti spojene. Za njega ne postoji više koncepcija dobra i zla. On vidi samo jedno drvo. Ne poznaje

više dobro i zlo. Te reči označavaju samo pojavu. Međutim, prosvetljen čovek vidi kroz pojavu i za njega razlike nestaju. Ništa nije "dobro" ili "zlo". Postoje samo ispoljavanja Boga koja su sva dobra. Ako ih nesvesni čovek greškom ili neznanjem pogrešno koristi, ona izgledaju kao "zla". Sve je dobro, samo u upotrebi postaje satanizovano. Ne postoje zle sile i moći, ili ono što se može loše koristiti. "Ništa nije ni dobro ni loše, već je mišljenje ono što ga takvim čini" (Hamlet II:2).

13 Poglavlje

Praksa

Transformacija seksualne energije zaista je jednostavna pa zbog toga može da izgleda tako teška. Treba da se setimo anegdote o alhemičarevom naučniku koji je dobio nepogrešivu formulu za pravljenje zlata. Pokušao je da je primeni. Najvažniji zahtev koji je trebao da ispuni bio je da za vreme pripreme i mešanja smese nikako ne sme da misli o nilskom konju. Sledećeg jutra, kada ga je učitelj upitao kako nepreduje, on je odgovorio sasvim potišteno: "Sledio sam uputstva i činio sve kako treba, i to je sve u redu. Ipak, iako nisam o tome razmišljao celo krdo nilskih konja bilo je u mojoj glavi. I tako se moja smesa nije pretvorila u zlato".

Naš prvi savet na ovom putu učeniku koga pokreće unutrašnje uverenje da treba da živi suzdržano je da ni na koji način ne sme dati zakletvu u pogledu toga. Ukoliko neko veruje da se uzdigao iznad misli o seksualnim željama i da mu se telo pokorava, pa nakon toga dâ obećanje, odmah će đavo da ga se dokopa i da baci užas u njega. Čovek će tada da poveruje kako je sigurno "sve" izgubljeno. On će, želeo to ili ne, stalno misliti na svoje obećanje i neće biti u stanju da razmišlja o bilo čemu drugom, kao da su se svi đavoli okomili na njega. Ti đavoli su "životinja u nama", kako Paracelsus naziva snagu tela ili kako Apostol Pavle kaže: "Jer tijelo želi protiv duha, …da ne činite ono što hoćete" (Galatima Poslanica 5:17). Pošto se misli stalno vraćaju na seksualnu energiju, seksualni organi su iritirani, pa će aspirant imati seksualne želje ili fantazije. Tada će razumeti Svetog Antonija u pustinji koji je tokom četrdeset godina stalno imao erotske vizije, gole žene koje ga dovode u iskušenje i slično, pa se morao boriti protiv toga. Demoni su stvarali ove vizije za njega. Danas bi možda rekli da je njegovo nesvesno projektovalo te vizije. Ipak posledica je ista, a možemo govoriti o razlici u opisu. Na kraju, posle četrdeset godina Sveti Antonije je uspeo da pobedi đavole. Ipak to je uzalud. Oni žive i dan danas, čak i u većem broju i svi se okomljuju na jadne askete koji su dali obećanje.

Zbog toga ne preporučujemo davanje obećanja, a još jednom preporučujemo seksualni život zasnovan na istinskoj ljubavi ako čovek

treba da se bori protiv mučenja. To nije ni sramota ni greh. I na ovaj način može da se napreduje samo sporije.

Ukoliko neko ipak želi da istraje da bi što pre dostigao viši stupanj, mi mu savetujemo da u potpunosti zaboravi na obećanje i na bilo kakvu mogućnost davanja obećanja. Seksualnost bi trebala potpuno da se zaboravi i sve u vezi s njom. Jednostavno, zar ne? Još samo kada ne bi postojali đavoli. Čak i kada bi u potpunosti sagledali varljivost prirode i kada bi otkrili da je svo dešavanje oko seksa i njegovog večnog ponavljanja prilično dosadno, najsigurniji način da imamo nepodnošljive seksualne fantazije koje se iznenada pojavljuju jeste da intelekt bude preokupiran seksualnošću koju zaista želimo da savladamo. Mi na taj način učimo kako se iz našeg nesvesnog ispoljava negativni pol kao duh otpornosti. Nije iznenađujuće što ga u religiji zovu đavolom. I nije baš tako lako nositi se sa tim đavolom, jer Ja sam to. JA SAM TO, uče Upanishade – Tat Tvam Asi, Tat Tvam Asi – To si ti, To si ti.

Nezavisno od đavola u nesvesnom, telo koje postoji u vremenu ne daje nam mir. Do nedavno, telo je bilo prilagođeno seksualnom životu, žljezde su tražile oslobođenje i sve dok seksualna energija ne bude pronašla put do viših centara, ona se sakuplja u polnim žljezdama. Kasnije, kada seksualna energija pronađe put do viših centara pomoću odgovarajućih yoga vežbi i uspe da se ispolji kao viša forma kreativne snage, transformacija je znatno olakšana. Tada čovek ima više mira. Na početku je najteže zbog toga što seksualna energija ne može da pronađe izlaz i tako sve više iritira seksualne organe. U tom periodu čovek mora da prevaziđe dve teškoće. S jedne strane to je njegova mašta, njegov intelekt ne daje mu mira, a s druge strane ga suzdržana seksualna energija iritira više nego ranije. Ipak, baš je to potrebno, jer ta pojačana iritacija se odražava na više živčane centre, iritira ih, a to ih budi iz njihovog latentnog stanja, kao što princ "poljupcem" budi uspavanu lepoticu (poljubac predstavlja seksualno ispoljavanje). Ukoliko čovek izdrži i prevaziđe prve teškoće, mentalne i fizičke iritacije, tada je transformacija olakšana. Međutim, veoma je važno dozvoliti seksualnoj energiji da se ispolji kroz više živčane centre, da se izlije iz njih.

Koja bi naša pomoć ovde dobrodošla? Da ukažemo na vežbe yoge, koncentracije, meditaciju i rad. Fizički i intelektualni rad. Prva od vežbi yoge bila bi pranayama, tj. kontrola disanja. Razumećemo važnost kontrole disanja ako razumemo da svako polno sjedinjavanje imitira disanje, tj. ritmičko sjedinjavanje daha i pluća. Svaki dah koji udahnemo je kao životodavni čin pri polnom odnosu. Disanje nam svakim udahom obnavlja život, a kroz seksualno sjedinjavanje daje se život novom biću. Zbog toga nam ispravno disanje pruža ispunjavajući ugodan osećaj sličan seksualnom sjedinjavanju.

Pranayama i vežbe Hatha yoge služe za okrepljenje i produhovljenje tela i održavaju ga zdravim. Ove vežbe su u potpunosti opisane u knjizi Yoga i zdravlje, koju sam objavila zajedno sa kolegom Selvarajanom Yesudianom. Ova knjiga je nastavak. Stoga ovde spominjem samo one vežbe koje su delimično odgovarajuće za one koji se odriču seksualnog

života. Vežbe teraju krv iz donjih u gornje predele tela pa time hlade seksualne organe i pobuđuju više centre. Zatim sledi opis posebnih vežbi za transformaciju seksualne energije u duhovnu, i vežbe koje nam omogućavaju kontrolu upotrebe vitalne energije kao oživljavajuće, magične vatre.

STAV SVEĆE (SARVANGASANA)

Posledica ove vežbe je dovođenje krvi iz nogu i abdomena u glavu, moždane centre, vrat i ramena. Na taj način jačamo mozak koji je izvor naše memorije i naše moći koncentracije. Takođe jačamo štitnu žljezdu koja se nalazi u vratnom delu, a koja upravlja našim intelektom i srcem i brine o našem osećaju za vreme. Pritisak na srce je smanjen, a njegova aktivnost je regulisana uravnoteženošću.

Tehnika: ležeći na leđima ispružimo ruke paralelno sa telom, a dlanove položimo na zemlju. Izdahnemo polako i duboko, a zatim polako i pažjivo ispružene noge podignemo u uspravni položaj. Tada podignemo trup i podržimo ga potpomažući sa obe ruke u predelu bubrega, sve dok nije u uspravnom pravcu s nogama. Dišemo trbušno i zadržimo ovaj položaj sve dok se ne pojavi osećaj napetosti. Tada se polako vraćamo, prvo trupom, a zatim i ispruženim nogama, pa nekoliko trenutaka ležimo na podu, dišući mirno i pravilno, što obnavlja cirkulaciju u svom uobičajenom toku. Kod izvođenja ove vežbe treba da se izbegavaju nagli i grčeviti pokreti koji mogu da oštete srce.

STAJANJE NA RAMENIMA (VIPARITA KARANI)

Delovanje ove vežbe slično je kao i prethodne, s tim što je izvođenje znatno jednostavnije.

Tehnika: dok ležimo na leđima sa rukama paralelnim s telom izdišemo i polako podižemo noge. Bedra podižemo uz pomoć ruku i postavljamo noge koso iza glave. U tome se ova vežba razlikuje od položaja “sveće”. Takođe, rukama pridržavamo bedra, a ne trup. Dišemo trbušno, mirno i zadržavamo ovaj položaj što duže bez napetosti. Tada se polako i kontrolisano vraćamo u ležeći položaj i smirujemo se nežnim, kontrolisanim disanjem.

STOJ NA GLAVI (SIRHASANA)

Posledice su slične kao i kod “stava sveće”, ali su moždani centri koji su kod prosečnog čoveka u latentnom, uspavanom stanju, snažnije pobuđeni. Ti centri se aktiviraju putem vežbi (a takođe, i kroz odgovarajuče vežbe koncentracije). Na taj način pristupamo svesti kreativne moći u nama samima, naše sećanje je stimulisano, a više mentalne moći probuđene.

Tehnika: u početnoj fazi položaja kleknemo na tlo i sednemo na pete. Ruke su sklopljene i zajedno sa leđima spuštene na tlo. Onda se glava savije prema dole, a njen najviši deo smešten je u sklopljene ruke. Laktovi su na zemlji u blizini tela. Sada se podiže trup i dižu noge do uspravnog položaja. Možemo prvo da podignemo jednu nogu, onda drugu, ili obe zajedno. Položaj se održava uz pravilno i mirno disanje, koliko je to moguće, bez napetosti.

Kod ovog položaja mogu povremeno da se ispolje početne teškoće. Ako je tako, najbolje je u početku vežbati u uglu sobe ili ispred kreveta, koji podignutim nogama pružaju potreban oslonac.

Dok se vraćamo u početni položaj savijamo noge i nastavljamo do klečećeg položaja, a zatim sednemo na noge. Sedeći tako osetimo tokom nekoliko trenutaka osećaj mira. Nikako ne smemo da padnemo s glave ili da učinimo bilo kakav prisilni pokret.

TRANSMUTACIJA (OJAS)

Ova vežba je najvažnija i najdelotvornija za transformaciju seksualne energije. Sedeći u Padmasani (lotos položaj), dišem savršenim yoga–disanjem i aktiviranom imaginacijom vizualizujem da Ja, tj. moja svest, moj duhovni Ego silazi do coccygisa svakim udahom i da se od tamo polaganim izdisanjem penje uz kičmu, tj. pri punoj samosvesti dižem se polako do glave gde je sedište Sahasrara čakre. Opis ove vežbe je veoma jednostavan, a ipak nam omogućava da odvratimo sve nadražaje iz polnih žljezda prema višim centrima gde seksualnu energiju možemo da uskladištimo kao kreativnu snagu, uz nastojanje da ovu vežbu izvedemo pravilno. Stoga, je ovo najvažnija vežba kod transformacije, jer nam pomaže da vodimo seksualnu energiju prema gore do viših centara kako bi se ispoljila i koristila kroz ove centre u svojoj preobraženoj formi kao kreativno magijska snaga.

Naš prvi zadatak sastoji se u tome da uz pomoć polnih organa povećamo izdržljivost organa u kojima sve do sada nije bila aktivna. Izdržljivost mora da se podigne do nivoa koji kreativnoj snazi omogućava izranjanje iz latentnog stanja i nastajanje aktivnosti. Više se ne ispoljava kao seksualna energija, već kao duhovno magijska moć. Daljnji napredak zavisi od učenja sledeće vežbe: treba voditi duhovnu snagu, ono što je Ja jesam, svuda po telu, tj. prodirati u svaki deo sopstvenog tela sa svojim Egom i zračiti sopstvene vibracije po čitavom telu. Nije dovoljno samo transformisati seksualnu energiju, našu sostvenu materijalizovanu Suštinu, i sprovoditi je do viših centara, već uz pomoć tih istih centara treba da se ostvari najviši cilj – emitovanje i korišćenje vitalne energije kao magijske moći. Nije dovoljno da se načini filozofski kamen. Treba da znamo kako i za šta da ga koristimo. Inače je besmisleno imati magični čarobni štapić; nismo magovi ako ne možemo da ga koristimo.

Ova vežba je zaista veoma jednostavna. Ona ponovo usmerava svest na način koji angažuje kreativno magijske snage, postajući tako magijski i vizualizujući čin. Šta treba da se učini u pogledu tih kvaliteta? Činjenica je

da sam Ja sam, svesno postao ta snaga. “JA” jeste život i tamo gde sam svesno JA tamo je takođe i ŽIVOT. Gde god da prodrem, svesno, sve postaje vitalizujuće i životodavno. Svako ko razmisli o ovim dvema rečenicama i shvati ih ispravno, poznaje sve tajne života i smrti.

Tehnika vežbe: savršenom yoga kontrolom disanja udahnemo i oprezno izdahnemo sav vazduh iz pluća. Tada, udisajem koji mora da bude spor i nekako zadržavajući, usmerimo našu svest prvo u krajeve nogu, tj. odlazimo tamo sa svojim Egom. Osetićemo izrazito, da se u nogama stvara struja, kao i početna toplina koja daljnjim vežbanjem postaje vruć osećaj sa trncima. U početku vežbamo pet do deset minuta, da bi kasnije produžili vreme. Vežba ni pod kojim uslovima ne sme da postane štetna. Ne treba da se gleda na sat. Tokom vežbanja osetićemo kada nam počne opadati koncentracija i tada treba da prestanemo.

Ukoliko nismo potpuno skoncentrisani nema nikakvog smisla da sprovodimo vežbu. Najbolji položaj za vežbanje je ležeći stav, jer krv može ravnomerno da cirkuliše po telu. Vremenom čovek može da oseti kako su noge nabijene višim vibracijama koncentrisane svesti i da se toplina sa trncima postepeno podiže u telu. Dosledno tome mi možemo da podignemo našu svest zajedno sa zračenjem i da ispunimo noge višom vitalnom energijom. Tada počinjemo sa rukama. Prvo sa desnom, a zatim sa levom, sve dok ne osetimo toplinu i trnce. Postupak možemo da proširimo na celo telo, tako da na kraju imamo osećaj pojačane vitalnosti u obliku toplote, pa čak i vrućine. Postali smo svesni u celom telu. Telo ova zračenja prima poput otvorene posude i počinje intenzivnije da živi. Celo telo od glave do vrhova prstiju se budi i počinje da živi tako intenzivno i sa takvom vitalnošću da čovek oseća kako je ispunjen svetlom, intenzivnim zracima svetla.

To je više od samog osećaja. Ovo nam ukazuje na činjenicu da ovom vežbom razvijamo eterično telo istkano svetlom. Biblija ovo opisuje u Jevanđeljima. Hrist se ukazao trojici učenika na planini Tabor u svom “preobraženom” telu: “I poslije šest dana uze Isus Petra i Jakova i Jovana brata njegova, i izvede ih na goru visoku same. I preobrazi se pred njima, i zasja se lice njegovo kao sunce a haljine njegove postadoše bijele kao svijetlo” (Matej 17:1–2). “I haljine njegove postadoše sjajne i vrlo bijele kao snijeg, kao što ne može bjelilja ubijeliti na zemlji” (Marko 9:3). Isto kao što mrtvi komad metala možemo da namagnetizujemo – oživimo – posredstvom elektriciteta ili magneta, tako ovom vežbom možemo ljudsko telo da načinimo magnetom, da ga oživimo. Kao što je magnetizam magijska snaga, tako i ljudsko telo postaje sposobno da ispolji i emituje ljudsku magijsku snagu i energiju. Stoga postanimo gospodari nad magijsko kreativnim snagama. Istina je da se to može postići jedino transformisanom seksualnom energijom.

Kao što seksualna energija može da dâ život novom živom biću, detetu, tako ova životodavna energija može da stvori u nama novo živo biće, može da usmeri vitalnu energiju novog živog bića u naše sopstveno telo. Tako stari, smrtni “Adam” postaje novi, uskrsnuli i besmrtni “Hrist–čovek”. Od energije više, snažnije svesti izrasta pojačana vitalnost, čije

visoke frekvencije ne tolerišu bakterije i viruse. To nam objašnjava imunitet Božijih ljudi prema svim bolestima. Čak i ako osoba još nije postala Bog–čovek, on može da koristi ekstra moći proširene svesti, shodno individualnom nivou, na prvi najskromniji, a zatim i na više, duhovnije načine.

Ako u telu negde postoji nered, mi možemo punim intenzitetom da fokusiramo zračenje na to mesto. Otkrićemo da kroz usmerenu vitalnu energiju nestaju bolovi – često sasvim iznenada – pa su upale i drugi telesni poremećaji izlečeni. Frekvencije svesti su mnogo više od takozvanih kratkih talasa, X–zraka ili zračenja radijacije. I sasvim je prirodno da je i učinak veći.

Čudesno delovanje možemo da stvorimo ne samo u našem telu, već ako smo vešti u usmeravanju energije, možemo da usmerimo ove frekvencije u druga živa bića. Kada to činimo mi uvodimo red u njihova tela. Na ovom mestu čovek okleva da krene dalje. Kada shvatimo kako se samo pogrešno koriste ove stvari od neukih, inferiorno praznih ljudi, razumećemo zašto je o tome bolje ćutati. Veliki magovi poput Mesmera, du Poteta, Marquisa Puys Egura i drugih iskreno su govorili o tome. I tada, a i sada dešava se da neuki ljudi počinju da se igraju tim moćima. Obično iz taštine žele da deluju na druge koji za tim nemaju želju. Tako oni prenose svoje nečisto zračenje drugima koji pate i koji posle postaju stvarno bolesni ili im je gore nego pre. Stoga svoje ambicije treba da ograničimo na sticanje povećanog vitaliteta za sebe i da naučimo kako ispravno da ga usmerimo i koristimo. Učinimo naša tela živim i budnim.

Osoba koja sprovodi ove vežbe iz istinske želje za Bogom imaće unutrašnje iskustvo neobične vrste. Mnoga zatvorena vrata će mu se otvoriti i on će pre ili kasnije iz čiste ljubavi, a ne da bi mu se divili, želeti da pomogne drugima i biće sposoban za to. Na ovom nivou više ne može da nauči od drugih ljudi kako i za koju svrhu njegovo više zračenje može da se koristi i primeni. Ni Ignatie Loyola, otac Barre ili Valentin Greatrakes nisu ni od koga naučili kako da leče manijake i druge ozbiljno bolesne ljude. Stoga za tim ne treba da težimo.

Ako vežbamo čeličnom voljom ključ za transformaciju seksualne energije biće nam predat u ruke.

Ipak, želim da ponovim jedan savet. Za vreme yoga vežbi nikada ne treba da mislimo da vežbamo zato da bi postigli smirivanje naših polnih žljezda u cilju vođenja suzdržanog načina života. Jer đavo nikada ne spava i ako naše misli usmerimo ka polnim organima, oni će biti iritirani i pokrenuti usmeravanjem svesti na njih. Stoga, dok vežbamo yogu treba da mislimo o zdravlju, miru i ravnoteži, a posebno bi trebali da pokušamo probuditi, doživeti i staviti u praksu smisao celine. Pokušajmo iznutra da doživimo osećaj savršene nezavisnosti i da ni na koji način ne tražimo priznanje i spoljnu pomoć, da ne očekujemo ljubav od drugih, nego da dajemo, da imamo i da smo sve u nama samima. Ja sam CELINA.

Taj osećaj nam daje samopuzdanje, neustrašivost i hrabrost. On postaje stanje postojanja koje stalno nosimo u sebi, u nama samima. Uvek smo zadovoljni, jer sve imamo u nama samima. Takvo stanje je najveća

pomoć protiv bilo koje seksualne želje, jer seksualna želja proizilazi iz osećaja nedostatka, iz traganja za komplementarnom polovinom, bez koje se osećamo sami i zaboravljeni. Ako smo međutim, pronašli sve unutar nas samih, ako smo celina, šta nam je još potrebno i šta nam nedostaje?

Opšta dobra delovanja vežbi Hatha yoge mogu da se pojačaju fizičkom aktivnošću. Na isti način kao i vežbe Hatha yoge, fizički rad i pojačana cirkulacija krvi pomaže nam da usmerimo naše misli i udaljimo ih od polnih organa. Seksualna energija je vitalna energija koju čovek može da zadrži za sopstveno telo. Dobar način da se to postigne je fizički rad i yoga vežbe. Rad ne samo što zapošljava telo i šalje krv mišićima već uključuje i intelekt i sprečava da misli lutaju pogrešnim pravcima. Bez obzira na njihove duhovne težnje, monasi i monahinje rade u povrtnjacima i voćnjacima ili rade neke druge poslove u manastiru. Mi možemo da se bavimo sportom ili da radimo neki fizički rad. Može se dogoditi da u toku fizičkog rada naš intelekt opet krene u pogrešnom pravcu, dok kopamo, igramo tenis ili bilo šta drugo. Opet smo dovedeni u iskušenje da pomislimo kako je smisao našeg rada usmeravanje seksualne energije u nove kanale da bi se zaustavio protok krvi do seksualnih organa. To rezultira tako, što se sve misli, celokupna svest, a kao posledica toga i cirkulacija krvi, usmeravaju ka polnim organima. Neobično je reći, ali već iz tih prvih borbi stičemo iskustvo da nije telo to koje nas uznamirava i koje prouzrokuje seksualne želje, već intelekt. Nasuprot tome stoji argument da seksualna želja utiče na intelekt iz nesvesnog do onog časa dok ne pronađe put do viših centara. Ukoliko je neko toliko napredovao u sopstvenom iskustvu da svoju transformisanu energiju može da ispolji kao kreativnu snagu, onda ona više nije potisnuta u nesvesno i ne može od tamo da deluje poput otrova. Čak i tada, ako čovek to želi, može da usmeri energiju prema polnim organima i da je troši kao seksualnu energiju pomoću intelekta. Intelekt ima sposobnost da okrene kormilo u pravcu koji svest odredi. Na početku naše borbe s energijama razumemo veličinu zadatka koji intelekt ima na putu do Boga. Blagoslovena je ova zmija koja svojim "spiralama" vodi seksualnu energiju prema dole, ali isto tako i prema gore, do Boga, ako naša svest gospodari nad njom.

Svesni smo toga da je u pubertetu telo ispunjeno elementarnom silom. Vitalna tenzija je visoka, a seksualna energija veoma moćna. Stoga, mladi ljudi koji kontrolišu svoju seksualnu energiju i pretvaraju je u duhovno kreativnu snagu mogu da ubrazaju svoj razvoj na duhovnom putu i postignu Boga. Mlada osoba ima gorivo bogato kalorijama koje najbolje stimulišu visoke centre. Možemo primetiti da kod polno moćnih životinja seksualnost igra mnogo manju ulogu u njihovim životima nego kod onih ljudi koji uz pomoć intelekta često povećavaju i umnožavaju svoje seksualne reakcije. Važnost mentalnog stava i njena povezanost sa polnim žljezdama iskazana je kroz iskustva ljudi u opasnim situacijama.

Za vreme opsade Budimpešte 1945. godine, mnogi muškaraci i žene, koji su bili svedoci užasnog krvoprolića, postali su impotentni zbog neopisivog straha od smrti. Kako su polni organi znali da čovek u svojoj svesti ima neopisiv strah od smrti? Kako genitalni organ kod čoveka i

životinje zna da potomstvo ne sme biti začeto za vreme smrtne opasnosti? Naučnicima je poznata mudrost prirode koja se ispoljava u katastrofama. Strah od smrti za vreme te opsade u Budimpešti izazvao je izostanak menstruacije kod velikog broja žena i impotenciju kod muškaraca. Nasuprot tome poznat nam je slučaj neprijatelja, ženskog vojnika, koja je pokušala da zavede čoveka, a pošto on nije pokazivao želju za njom, ona je pokušala da ga privoli na odnos pod pretnjom pištoljem. Taj čovek je tokom nekog vremena izgubio potenciju, ali zbog straha od smrti, pod pretnjom pištoljem, i uprkos tome što ga žena nije privlačila, udovoljio je njenoj želji. U ovom slučaju strah od smrti imao je suprotno delovanje, potencija je opet zadobijena.

Možemo da ukažemo na niz primera koji dokazuju kako čovekov intelekt deluje na polne organe, a time i na seksualne želje. Način na koji priroda može da odgovori izdržljivošću – osnovni primer homeopatije – predstavljen je drugim slučajem. Čovek koji je godinama bio impotentan odlučio je da iskoristi to svoje stanje i da postane "svet", pošto je svakako morao da živi suzdržanim načinom života. Desilo se nešto sasvim neobično. Kada je doneo tu odluku njegovo telo je reagovalo tako što je ispoljilo do tada ničim naznačenu potenciju. U ovom slučaju prepreka nije bila u telu već u intelektu, u predstavi uma.

Tako na svakom početku suzdržanog načina života potpuno svesno otkrivamo nezamislivo delotvornu snagu intelekta i misli. Time smo učinili prvo veliko otkriće i lično ga doživeli. Prevaziđena je prva i najteža stepenica.

Stoga, uz pomoć fizičkog rada mi možemo da odvratimo energiju iz polnih organa, ali to je delotvorno samo ukoliko uporednim procesom odvratimo glavnog neprijatelja – prvobitnu zmiju: intelekt, naše misli – i to treba da činimo sve dok ne zagospodarimo nad seksualnom energijom. Najbolji način da se ovo postigne jeste da naš intelekt preokupiramo nečim drugim. Dve stvari ne mogu biti na istom mestu, u isto vreme. Zato sve misli o seksualnosti treba da zamenimo nekim drugim mislima. Već smo govorili o tome da ne bi trebali da započinjemo sa suzdržanim načinom života sve dok seksualna želja ne otpadne poput zrelog ploda sa drveta. Ovde se postavlja pitanje: Ukoliko treba da se borimo, zašto da se upuštamo u sve to?

Kao odgovor na to možemo reći da ovde ne postoji nešto kao "treba" i "mora". Savet je dat onima koji žele da se bave yogom da bi napredovali što brže, jer osećaju nezasitu želju za Bogom. Jedno, ipak, ne smemo da zaboravimo. Svako ko je napredovao na svom unutrašnjem putu i ko bez posledica želi da obnovi seksualnost u cilju korišćenja seksualne energije kao ogreva za stimulaciju svojih viših živčanih i moždanih centara još uvek u sebi ima ono "animalno", kako Paracelsus kaže. (Kada bi grubo uporedili to bi bilo kao kada bi radio talase grejali električnom energijom). Čak i tada čovek ima žljezde koje su ranije bile regulatori seksualnog zadovoljstva. Žljezde nisu u stanju da razumeju zašto njihov vlasnik iznenada želi da vodi suzdržan način života i one nastavljaju da traže oslobođenje od pritiska koji je prouzrokovan nagomilanon seksualnom energijom. Priroda

je, međutim, veoma elastična. Isto kao što su žljezde narasle koristeći pravilno oslobađenje, čovek postepeno može da ih odvikne od ove navike pomoću svesno kontrolisanog intelekta i odgovarajućih vežbi yoge. Naravno, za to je potrebno vreme čija dužina varira od slučaja do slučaja, sve dok osoba – bez obzira na pol – nije sposobna da prilagodi svoje žljezde i sprovede svoju volju u telu. Tokom ovog procesa naučiće kako da se oslobodi telesnog ograničenja i kako da bude gospodar u svojoj sopstvenoj kući. Biće potpomognuta duhovnim i fizičkim vežbama yoge (koje su spomenute ranije) i kreativnom aktivnošću. Više centre možemo da otvorimo samo ako im omogućimo emanaciju kreativne snage.

Vežbe će nam pomoći u transformaciji naših energija, posebno duhovne prirode. Fizičke vežbe nam pomažu u vođenju krativnih snaga prema gore do viših centara, do onih koji su duhovni, pri čemu se koristi kreativna snaga. Moramo naučiti da kontrolišemo misli, intelekt i da ih usmeravamo tamo gde mi to želimo. Moramo naučiti šta je to o čemu želimo da mislimo, a ne o slučajnim stvarima koje misli dovode u um, primoravajući nas na njihovu refleksiju. Ima mnogo onih čak i među gorljivim vežbačima yoge koji imaju problem sa praktičnim ostvarenjem ovoga. Većina ljudi smatra da će telesne vežbe yoge poboljšati njihovu koncentraciju bez ikakvog unutrašnjeg napora. Baš naprotiv. Vežbe yoge izvodićemo ispravno i delotvorno ako fokusiramo svu našu pažnju na usmeravanje koncentracije prema unutra. Jedini mogući način da se uči koncentracija misli je pomoću koncentracije. Ne postoji magija koja bi lenjima omogućila koncentraciju bez njihovog sopstvenog unutrašnjeg napora. Vežbajući yoga vežbe možemo da povećamo dotok krvi do moždanih centara učinivši ih tako moćnijim i vitalnijim pa im tako omogućavamo pokoravanje i bolje služenje. Moždani centri mogu da se pokore ako postoji nešto što će im zapovedati i koristiti ih na ispravan način. A to nešto nije ništa do nas samih. Stoga mi zapovedamo našim moždanim centrima, mi treba da pošaljemo veliku količinu energije mozgu i da mislimo ono što želimo da mislimo, na način na koji želimo, a ne onako kako nam misli same sugerišu. Za to možemo da koristimo transformisanu seksualnu energiju. Naravno, moć koncentracije može biti dublja, a viši duhovni nivoi dostignuti i bez uzdržanosti. Ali mnogo brže rezultate i jače delovanje postižemo ako vatru života zadržavamo za sebe. Seksualna energija je forma ispoljavanja moje sopstvene Suštine – Ja sam to, čak i nesvesno. Treba da razumemo da bez trošenja seksualne energije dakle, mene samog kroz telo, i njenim čuvanjem za mene samog ja jačam sebe, moju snagu volje i moje magijsko, sugestivno zračenje. Zbog toga značajno mogu da povećam sopstvenu sposobnost, da budem svoj.

Moramo da ovladamo našim telom. Ako su žljezde iritirane i ako počnu da stvaraju seksualne fantazije i želje na platnu svesti ne smemo da se predamo već treba da se zapitamo: "Ko je jači? Seksualna želja ili ja? Naravno, ja". I odmah zatim da zaokupimo našu pažnju nečim što nas privlači. Videli smo da dve stvari ne mogu u isto vreme biti na istom mestu, stoga, sve misli o seksualnosti treba da potisnemo iz nešeg intelekta drugim mislima. Od nas zavisi da li ćemo poći u šetnju ili posmatrati ptice

dok lete, da li ćemo otići na pecanje ili ćemo ostati kod kuće i vežbati yogu ili možda čitati neku zanimljivu knjigu, svirati neki instrument, uređivati baštu ili trenirati svog psa. Dvoje ljudi nemaju ista interesovanja niti istu veru. Svako sam treba da prepozna u čemu je njegov talenat i šta ga toliko interesuje da može zaboraviti na svoje seksualne želje. Nije važno kako ćemo da skrenemo našu pažnju od seksualne želje, već da učinimo to.

Kako telo reaguje na ovom nivou? Sve dok smo zaokupljeni svojom kreativnom aktivnošću, telo uopšte ne reaguje. Ono uživa što je ispunjeno višim frekvencijama zbog kojih postaje zdravije i sudeluje u prosvetljenom stanju EGA. Može sa dogoditi da nam telo objavi želju prvo u erotskom snu, a zatim i u budnom stanju. Očigledno je da još uvek nismo na nivou gde možemo uvek i svesno da usmeravamo telo, tj. tok života. Zato treba da nastavimo da praktikujemo posebne yoga vežbe i da počnemo ponovo da radimo svom raspoloživom snagom i koncentracijom.

Ukoliko neko može da koristi svoju energiju u kreativnom radu, a da i pored toga ima nesavladive teškoće sa telom, mi mu savetujemo da svoje telo umiri normalnim seksualnim životom. Telu je mnogo ređe potrebno seksualno zadovoljstvo nego što misle oni koji svoje žljezde stalno iritiraju začinjenom hranom, stimulativnim pićima, čitanjem erotske literature, gledanjem erotskih filmova i slično. To samo opterećuje žljezde, prerano ih slabi i podvrgava starenju. Možemo da vidimo kod životinja, koliko retko priroda zapravo želi polni odnos.

Sve zavisi od toga šta želimo. Želja je uzvišena snaga i vodi nas tačno onamo gde želimo da krenemo – gde želimo da budemo svim našim bićem. U pogledu ovog savetujemo vam da se uzdržite od molitve Bogu da vam pomogne u prevazilaženju seksualnih želja. Ne smemo da zaboravimo da Bog prebiva u nama, iza naše ljudske svesti u velikom nesvesnom, i On sam, Bog želi da unapredi naš napredak na putu razvoja. Stoga nam On uvek pomaže, čak nas i primorava, mnogo više nego što to naše nesvesno može da spozna, jer sam Bog želi da postane svestan u nama i kroz nas.

Međutim, ako molimo Boga da ukloni naše seksualne želje, (što na žalost čine mnogi ljudi bez obzira koliko god da je to detinjasto), ponovo usmeravamo našu pažnju i intelekt na polne organe. Ne treba da molimo Boga za pomoć u prevazilaženju naših seksualnih želja. Bolje da pomognemo sami sebi. Svako ko želi da postigne taj uzvišeni, božanski stupanj i čija žudnja za Bogom je toliko jaka i duboka da ga ništa više ne interesuje, biće odveden na put pomoću svoje jake želje, gde ga seksualnost više neće uznemiravati i gde će se bez muke i u miru posvetiti transformaciji bez molbi za pomoć. Ukoliko je neko već dostigao viši nivo, a opet popusti svojoj seksualnoj želji, to nije za osudu i ne treba da ima osećaj stida. On je još uvek ljudsko biće i nije mu zabranjeno da uživa u svojoj seksualnosti. Zbog toga ne treba da da zavet na početku svog puta, jer ne treba da se stidi ukoliko jednom popusti pred svojim seksualnim željama. Stid, ne zbog toga što je uživao u seksualnosti već što je prekršio svoj zavet. Ono što se dogodilo ne može se promeniti, i ako je imao seksualni odnos sa voljenom osobom, iskreno, iz istiske ljubavi, sa unutrašnjom predanošću i zdravom fizičkom željom, ne treba o sebi da

misli kao o slabom i grešnom čoveku. A zašto i bi? Bog nije ispred nas postavio nikakve prepreke i ne traži od nas da moramo živeti uzdržani u pogledu seksualnosti. Zato ne bi trebali da zapovedamo sebi već da se zapitamo šta je to što želimo da imamo. Ukoliko je želja za slobodom veća od želje tela, tada je sve što učinimo učinjeno sa našom sopstvenom saglasnošću.

Stoga, nastavimo da vežbamo. Jednog dana ćemo uspeti da smirimo žljezde kroz neprekidno skretanje misli i one nas više neće ometati. Nastavimo svoj put duhovnog razvoja. Za čoveka je ovo novi pokušaj. Ljudi čak i nesvesno osećaju da je seksualna energija važnija za njihovo sopstveno biće od stvaranja novog naraštaja. Duboko u sebi osećaju da je seksualna energija čovekovo biće. To objašnjava zašto ljudi već u detinjstvu štite, sa velikom brigom svoje polne organe, koje poistovećuju sa seksualnom energijom. Imaju dobar osećaj da će se dogoditi nešto strašno ukoliko izgube organ svoj muževnosti, a time i svoju potenciju. Čovek instinktivno oseća da bi kroz gubitak svoje seksualne energije i sam bio uništen.

Sledeći primer može da nam pomogne. Imali smo vrednog i veoma duhovnog prijatelja koji se zamonašio da bi ceo svoj život posvetio svesnom i iskrenom traganju za Bogom. Bio je moćan i duhovan čovek. Ipak noćima nije mogao da spava jer mu telo nije davalo mira. Radio je sve što je mislio da će mu pomoći, ali izgleda da đavo nije sa njim završio. Jednog dana posetio nas je sav očajan. “Zamislite”, rekao je “odjednom mogu dobro da spavam, mogu da se koncentrišem na posao, a i telo je prestalo da reaguje. Više me ne ometa. Znači li to da sam postao impotentan”? Glasno sam se nasmejala. Rekla sam mu: “Dugo ste vežbali i uložili ste veliki napor da bi umirili svoje žljezde kako bi se posvetili duhovnom napretku. Sada su vaši napori urodili plodom i vi ste uzbuđeni zbog uspeha jer ste postigli ono što ste želeli i iskreno tražili. Ne brinite, niste postali impotentni. Baš suprotno. Približili ste se tački kada postajete izvor sveukupne potencije”.

Takav je čovek. Čak i takav, sa odlučnim, jakim karakterom kao naš prijatelj monah. To su “dečje bolesti” koje osoba mora da preboli sve dok ne stekne iskustvo, izuzev ukoliko nije rođen kao “odabran”. Zbog tih dečjih bolesti ne treba da se oseća stid. “Kao što su uska vrata i tijesan put što vode u život” (Matej 7:14), rekao je Hrist i znao je o čemu govori. I on se borio za Carstvo Nebesko i postio je u pustinji četrdeset dana. I baš kada se preobratio od Isusa iz Nazareta u Hrista, đavo ga je napastvovao jače nego ikada pre. Đavo nas ne štedi i ne odustaje, ali treba da zapamtimo ovaj veličanstven primer i da znamo da je pobeda moguća.

Čak i onda kada smo dostigli stanje u kojem nas naše žljezde više ne uznemiravaju, može se dogoditi da erotske misli budu opet probuđene i projektovane u nas. U tom slučaju treba da radimo vežbe yoge i da budemo zaokupljeni fizičkom i mentalnom aktivnošću i svim onim što nam pomaže i što nas smiruje. I pored toga što su vrata za seksualnu energiju prema višim centrima otvorena, ona se još neko vreme vraća do najnižeg izlaza

ispoljavanja u vidu fizičke seksualne energije. Stari put koji je širok i lak, još uvek mami i privlači sebi struju života.

Sledeći korak nam već donosi mnogo veću radost. Sada naša borba više nije vezana isključivo za smirivanje seksualnih organa i zadobijanje kontrole nad mislima, već pre za korišćenje seksualne energije odvojeno od polnih organa i njene transformacije kao duhovne snage. Prvi veliki korak je preduzet, naime, vrata prema višim centrima ispoljavanja koja su ranije bila zatvorena, sada se otvaraju. Kako da se primene ove duhovne moći?

Ovo nas podseća na veliku mudrost koju sova izgovara mag u jednom od filmova Walta Disneya. Mag je pokušavao da objasni detetu koje perje ptica koristi da bi poletela sa tla, a koje perje, da bi se održala u vazduhu. Sova koja je to slušala bila je veoma uzrujana tumačenjem pa je rekla: “Fantazija je pokušati da se protumači kako treba leteti. Leteti se može naučiti samo letenjem”. Kako je to mudro i istinito. Isto tako, transformacija seksualne energije se može naučiti samo transformisanjem.

Treba da bude jasno šta se podrazumeva pod transformacijom seksualne energije u duhovnu moć. U čoveku postoji neki mehanizam pomoću koga se vibracije, frekvencije energija mogu transformisati i promeniti u razne forme ispoljavanja. Da, postoji ih nekoliko. To su čakre koje, osim što emituju zrake, deluju i kao transformatori. Međutim, to poznajemo samo našim intelektom. Ukoliko koristimo živčane centre, boravište čakri, različite vibracije ne doživljavamo kao “vibracije” ili “frekvencije” već direktno kao svesno stanje postojanja. Uzmimo za primer uši, tj. slušne živce koji primaju sve zvučne vibracije i saopštavaju ih mojoj svesti. Iako sam svojim intelektom naučio da su zvuci vibracije i da različiti zvuci imaju različite frekvencije, moja svest ih neće shvatiti kao različite vibracije, a ja ću ih jednostavno čuti kao različite zvuke. Biću manje ili više sposoban da zamenim broj vibracija jednog zvuka u poređenju s drugim, ali čuću ih kao niže ili više raspoređene zvuke.

Tako je i sa kreativnom snagom. Neću biti u stanju da primetim njene niže vibracije, nego ću ih pre u svom telu uočiti kao seksualnu želju. Više vibracije – u mojoj duši – osetiću kao ljubav, kao duhovnu želju za jedinstvom. Više vibracije osetiću kao želju za kreativnim ispoljavanjem, kao urođene talente, intuiciju i kreativne ideje. Kod najviših frekvencija biću poistovećen sa njima kao čisto duhovno stanje postojanja – kao JA JESAM.

Kao što mi uši i slušni živci omogućavaju da čujem zvuke, tako da sam svestan zvuka, a ne ušiju i živaca, isto tako sam svestan kreativne moći kroz različite organe ispoljavanja i čakri u vidu seksualne želje, osećaja i direktnog stanja postojanja. Osećam da su se viši živčani i moždani centri aktivirali samo tako što iznenada postajem intuitivan, što imam kreativne ideje i sklonost ka kreativnom radu, što se iznenada pojavljuju neočekivani talenti, primetno i značajno uvećanje moje snage volje i moći koncentracije, što sam postao samouveren i siguran i da primećujem kroz delovanje na druge ljude da sam stekao sugestivnu moć i da sam, kao posledica svega toga, postao centar pažnje. Stoga, ne smem da očekujem da se čakre i njihova boravišta, viši živčani i moždani centri, objavljuju bilo

kakvom vrstom osećaja ili drugim znacima u momentu kada počinju da deluju. Zapažam uši, slušne živce, moždane centre, takođe, više živčane i moždane centre kao i čakre, samo ako ne deluju pravilno i ako prouzrokuju bol. Sve dok deluju pravilno nisam svestan njihovog postojanja.

Neću biti u stanju da izmerim različite frkvencije, isto kao što ni uši ne mogu da izmere različite vibracije zvuka. One ih prenose mojoj svesti kao niže ili više zvuke koje ja jednostavno čujem.

To je isto kao kada različita stanja svesti koja se mogu direktno osetiti i doživeti, postaju istovetna sa različitim razlikama u frekvencijama kod različitih formi kreativne snage. Ukoliko ove forme ispoljavanja nazivam nižim ili višim, činim to kao što zvuk nazivam nižim ili višim, jer ga tako čujem. Tumačeći šta je zvuk, možemo da damo detaljan opis vibracija i frekvencija zvuka, a pri tome opet nećemo biti u stanju da nekom ko nema sluha za razumevanje objasnimo, i da on to razume, šta znači čuti. Još manje ćemo biti sposobni da protumačimo da zvuk može biti "niži" i "viši", i na kraju, šta znači različitost u boji zvuka, npr. kod flaute, violine ili orgulja. Kada čovek to jednom čuje, tada će čuti iz ličnog iskustva, trenutno, direktno i bez potrebe za daljnjim objašnjenjem.

Sledeći primer: ne možemo da protumačimo ukus kestena nekome ko nikada nije jeo kestenje čak i ako smo u stanju da savršeno opišemo frekvencije ovog ukusa, ili čak o tome da napišemo knjigu. Ta osoba ne može da ima predstavu o ukusu kestena sve dok ga i sama ne okusi. Tako možemo ići dalje i videćemo da sve što je uskladišteno u našem mozgu, sve je samo spoljašnje, a ne svesno stanje postojanja. Ja sa time nisam poistovećen. Ukus kestena postaće svesno stanje postojanja samo kada ga okusimo jezikom i iskusimo. Jezik i svi drugi čulni organi mogu da prenose svoje percepcije i kao stanje svesti. Mozak, intelekt to nikada ne može da učini.

Uviđamo koliko je teško dati racionalno tumačenje o transformaciji kreativnih moći. To je beskorisno tumačiti racionalno. Prirodu stvari možemo da znamo samo kroz direktno iskustvo. Intelektom ništa ne mogu da doživim. Jednom kada ispravno shvatimo ove stvari i kada budemo želeli da ih doživimo, moramo ih preneti iz našeg intelekta do našeg bića, kao stanje postojanja, i kroz naše direktno znanje treba da iskusimo istovetnost s njima. Onda ćemo naučiti kako sami da postanemo ukus kestena, kada ga okusimo i u nama doživimo njegov ukus.

Tumačenja o transformaciji seksualne energije mogu biti data samo ako osoba predoči kako se to radi. Sve ove stvari tada će biti direktno doživljene i shvaćene. Sve dok ne učinimo napor nećemo biti u stanju da shvatimo prirodu blagoslova, ispunjenja, potpunog zadovoljstva i samopoverenja koje doživljavamo kao svesno stanje postojanja, ukoliko smo sposobni da transformišemo kreativnu snagu iz njene seksualne forme u višu, da bi tada mogli reći – Ja– sam to. Kako mineralni rastvor može da zna šta se događa tokom kristalizacije? Molekule automatski stvaraju kristalnu rešetku koju samo ovaj mineralni rastvor može da stvori, jer on je to.

Tako će svako od nas imati sposobnost da bude ono što jeste i to ne može da se protumači unapred, jer svaka osoba je individualno ispoljavanje Boga pa je tako različita od druge osobe. Kao što mineralni rastvor počinje nešto da čini i ne može da čini ništa drugo nego da postane, da bude ono što jeste, svoja sopstvena karakteristična Suština, i ispolji svoje postojanje u kristalizovanoj formi, tako i mi moramo učiniti nešto i bićemo nesposobni da činimo bilo šta drugo, a da ne postanemo mi sami i da se ispoljimo u kristalizovanoj formi. Na taj način ćemo tajnu kreativne snage iskusiti direktno i razumeti je kroz POSTOJANJE. Samo oni koji to razumeju, jer su već to, mogu da daju savet. Svako od nas mora kroz sopstveno iskustvo da nauči biti.

Kako da počnemo? Intelektualnim, kreatvnim radom. A kojim radom? Ne treba to da pitamo. U svakom slučaju bićemo sposobni da učinimo ono što jesmo. A ono što želimo da učinimo je ono što jesmo. Učinićemo stoga, nešto za šta imamo talenta i sklonosti i za čim težimo shodno vremenu kojim raspolažemo van našeg uobičajenog radnog vremena. Ima tako mnogo ljudi, tako mnogo sudbina, tako mnogo puteva.

Onim muškarcima i ženama koji imaju svoja redovna zanimanja i koji zaista imaju malo vremena za nastavljanje svog napredovanja na duhovnom putu, preporučujemo praktikovanje meditacije tokom slobodnog dela dana. Ako je neko već počeo da živi uzdržanim načinom života, primetiće da mu je meditacija bolja nego ranije. Već je rečeno da se zadržana seksualna energija akumulira i ona uvećava vitalnu tenziju. Ta povećana napetost deluje na kičmu kao snažna iritacija, kao moćni stimulans. Na taj način su viši živčani i moždani centri automatski zagrejani, pobuđeni i aktivirani poput radio talasa. To stanje je u njegovoj svesti ispoljeno pojačanom budnošću. On počinje da živi. Tek tada shvata da je ranije jedva živeo. Nije živeo već vegetirao, a njegov život je bio farsa. Disao je, jeo i pio. Čak je i radio, ali uvek je imao osećaj da ne sudeluje u životu, sve mu je izgledalo kao san, obično loš san. Tada nije bio tu. Nije bio budan.

Čovek sada počinje da živi, izrasta u svesti, oslobađajući se vremena i prostora. U sebi počinje da oseća vatru života, počinje da postaje on sam. Sada odjednom počinje da raumeva šta je Hrist mislio kada je neke ljude nazvao "mrtvima", a neke "živima".

Ovo stanje je nemoguće opisati isto kao što je nemoguće opisati ukus lešnika. Može se govoriti opisno, nešto slično kao: "biti budan", "svesniji nego ranije", "postati živ", itd. Najbolji način za prepoznavanje da li smo mi budni kroz više frekvencije kreativne snage dešava se tek onda kada uviđamo da zapravo i nismo bili budni, ni svesni, ni živi i da smo vegetirali živeći nerealnim životom. Za vreme sna uvereni smo da smo "budni" i "živi". Mi shvatimo da smo sanjali tek kada se probudimo. Na isti način shvatimo da smo ranije živeli usnulim životom – životom senke – kada se postepeno probudimo kroz delovanje "zmajeve vatre". Andersen ovo stanje divno opisuje u bajci "Senka", a Gustav Meyerink u svojoj velikoj knjizi Zeleno lice. Kada doživimo ovo "buđenje" ne možemo da shvatimo kako smo ikada ranije mogli verovati da smo bili budni i živi. U čoveku je

probuđena mnogo već vitalnost, ali njegova aktivnost nije u telu, niti u toploti koja se oseća (kao što neki misle), već u svesti, u duhu – u nama samima osećamo vatru, svetlo. Mnogi koji žude za tim "buđenjem" pokušavaju da ga dožive iznutra i čine veliku grešku tako što kroz meditaciju žele da dožive neko mistično stanje fizički. To je greška. Svako od ovih stanja je isključivo stanje svesti. To znači da sam ja sam svetlo svesti, a telo u tome učestvuje samo toliko što postaje intenzivnije živo. Napunjeno je novom viralnošću, podmlađuje se i zdravije je.

Mi živimo u pojačanom i uzvišenom stanju. Ovo stanje nije posledica histerije i paroksizma. Baš suprotno. Mi smo u pojačanom, jasnom, lucidnom, duhovnom stanju svesti, i mnogo smo mirniji nego pre. U paroksizmalnom stanju gubimo sebe, gubimo kontrolu nad svojim živcima i uopšte nad nama samima. U duhovno uzvišenom stanju naša smirenost, kontrola i objektivnost neuporedivo su veće nego ranije, u normalnom stanju. To je zato što smo "ovde i sada", i što smo "sa nama" u mnogo većoj meri nego što smo to ikada mogli da zamislimo. U duhovno prosvetljenom, budnom stanju mi smo mirni, i imamo samokontrolu. Mi smo sopstveni gospodari. To je istinita prisutnost uma koju možemo kontinuirano da podupiremo kao normalnu svest izvan razdoblja meditacije. U tom stanju nemamo svest, jer smo postali sama svest.

Neki meditanti ponekad očekuju "Božiju milost" i "vizije" ili žive u uverenju da će tokom meditacije viša Suština prodreti u njihovu svest kao neko strano biće sa nekom drugom Šištinom, drugom svešću. Oni čine tako ne razumevajući i tako nemaju nikakvu predstavu o pravoj meditaciji – o SAMO–ostvarenju. Prava duhovna stanja zaista su laka: osoba je jednostavno ovde i sada. I sasvim budna, budna kao jasno sunčevo svetlo. To je jasno svetlo doživljeno u savršeno čistom, transparentnom svesnom stanju postojanja kao: JA JESAM. Čak nikada ni ne razmišljamo o tim rečima. Mi smo to, bez razmišljanja o rečima.

Ovo stanje takođe može da se postigne kroz rad. Rad vezuje čovekovu pažnju, pomaže mu da bude "ovde i sada", da bude "budan". Kada je mladi čovek upitao Hrista šta da učini da bi zadobio blagoslov, on mu je jednostavno odgovorio: "Gledaj i moli". Time je sve rekao. Takođe, dok radimo, mi se budimo i postajemo sve budniji ukoliko se radu posvetimo sa potpunom koncentracijom, s punom svešću, ali ne misleći pri tom da smo "svesni". Kakav bi to rad trebao da bude? Bilo kakav. Važno je da znamo kako nije bitno šta radimo, već kako radimo. Bilo koja vrsta rada uključujući razne sportove i akrobatiku, aktivnosti koje traže vadavinu uma nad telom. Svako ko se bavio sportom s punom koncentracijom i koji je postepeno napredovao u izvođenju, poznaje užareno i radosno stanje uma koje prati vladavinu nad telom. Kada akrobata u cirkusu izvodi neki okret za vreme svoje tačke, on doživljava veliki duhovni zanos i radost. Poznato je da neke akrobate koji tokom svog izvođenja dovode u opasnost sopstvene živote i živote svojih saradnika, žive asketski kao monasi. Zadovoljstvo i uzbuđenje koje je doživljeno tokom njihovog izvođenja mnogo je veće od kratkog seksualnog odnosa. Oni čak rizikuju i svoje živote zbog sreće više vrste. To je ipak nešto što čovek neće tek tako učiniti

zbog seksualnog iskustva. Oni koji poznaju ljude iz cirkusa znaju da među njima ima mnogo takvih koji poput Bethovena mogu da kažu: “Nema veće sreće od pobede nad telom ili nad divljom životinjom i da ovu pobedu uma – Ega – pokažemo drugim ljudima”.

Oni kojima rad omogućava slobodno vreme, ili oni koji su na bilo koji način vezani uz intelektualnu aktivnost, mogu ovaj rad da koriste za sebe kao lestve svesti – Jakovljeve lestve. Treba da odaberemo za sebe šta god da volimo, što nas zaista zanima iz dubine našeg srca. Nije važno da li crtamo, slikamo, vajamo, tkamo tepihe ili vezemo goblene, sviramo neki instrument, radimo u bašti, pišemo poeziju ili knjigu. Međutim, nešto je neophodno, a to je da se ne možemo zadovoljiti prosečnim dostignućima, već treba da težimo savršenstvu. Nema ništa bolje od kreativnog rada koji može da olakša napredak i pomogne transformaciju seksualne energije u kreativnu snagu. Stoga, radimo nešto šta god to bilo. Ukoliko to učinimo ne moramo više da brinemo u kom pravcu da skrenemo naše misli. One su usmerene na rad, bez sitničave, lične svesti o sebi. Čovek je toliko uronjen u sadašnjost, da misli koje uvek povezuju prošlost sa budućnošću, ne mogu da prodru u ovaj kontinuitet sadašnjosti. Osoba se odmah isključuje iz vremena i prostora. Seksualna snaga se automatski i instinktivno usmerava u više centre u kojima deluje kao kreativno magijska snaga. Ako praktikujemo bilo koju vrstu umetnosti ne smemo da brinemo o zadobijanju poštovanja i slave. Izvor ovakve ambicije je malo “ja”, i to je osoba koja je sujetna, kojoj nedostaje samopouzdanje i koja traži priznanje i potvrdu spolja. Ne treba da radimo zbog priznanja. Rad je najsuštastvenija stvar, jer se s njim razvijamo. Rad zbog samog rada, zbog razvoja, ubrzava naš napredak. Od svega je najvažnije da se potpuno skoncentrišemo na naš rad – šta god da je to – da budemo potpuno apsorbovani radom, da uđemo u njegovu srce i dušu i da ne budemo olako zadovoljni, čak i ako se radi samo o kućanskim poslovima. Pravi umetnik radi zbog samog rada. On je srećan dok stvara. Za njega je sam rad najveća nagrada jer je on za vreme rada u uzvišenom, prosvetljenom stanju. Onom ko svim bićem započinje neki rad uopšte nije važno da li je talentovan ili tek počinje na najnižem nivou, jer sve je relativno. Moramo pokušati da se uzdignemo iznad stanja u kome se nalazimo. To je najvažnija stvar. Da se popnemo. Najveći umetnici, takođe su jednom morali da započnu na najnižem nivou, i kao ljudi i kao umetnici, iako je to moglo da bude pre mnogo inkarnacija. Ako ne gubimo vreme i pokušamo da radimo što savršenije, uz maksimalni napor, i primenu naše najveće koncentracije, tada ćemo uvideti da talenat može skoro neverovatno da se razvija. Ne treba da budemo zadovoljni inferiornim i mediokritetskim radom, već treba uvek da ga pokušamo učiniti savršenijim kako bi predočili i najsuptilnije nijanse. Pokušajmo da upoznamo naš materijal temeljno i da ga dovedemo pod naš jaram – što na sanskritu znači yoga. Uvidićemo da ne postoji ograničenje za našu moć koncentracije. Ako se potpuno koncentrišemo na naš rad sledećeg dana ćemo možda otkriti da se možemo koncentrisati intenzivnije i da tokom rada proizilaze nove mogućnosti, one koje su nas pre zaobilazile. Otkrivamo prirodu rada i nove, lepše tajne koje pre nismo mogli da vidimo,

jer smo sada opet dostigli sledeći korak u našem razvoju, a sledstveno tome i naša koncentracija je povećana. Ispred nas se otvaraju novi i širi svetovi o kojima smo znali jako malo, podjednako kao i mnogi drugi ljudi. I iako smo sve vreme živeli među tim svetovima, naše oči su bile zatvorene, slepe. Sada tokom rada prodiremo u krajnje svetove, direktno u suštinu stvari, a u isto vreme i u suštinu našeg bića. Van našeg rada, takođe nam se otvaraju novi svetovi. Iznenada, velikom jasnoćom počinjemo da razumemo zapise velikih ljudi i proroka koje sve do sada nismo ispravno razumevali i koji su za nas bili nejasni i tajanstveni. Ispunjeni smo neopisivom radošću, pronalazimo novu braću, nove prijatelje, koji nam govore iz prošlih vekova i milenijuma, van vremena i prostora, jer ih razumemo, jer smo s njima postali jedno.

Tako nastavljamo naš rad, posebno na nama. Iskustveno doživljavamo čisto duhovnu radost i oduševljenje koje se ne može uporediti sa kratkim fizičkim zadovoljstvima. Neopisivo oduševljenje zbog kreativnog rada ispunjava celo naše biće i tokom rada i za vreme odmora. Kreativna snaga nastavlja u nama da bude aktivna. Jedva čekamo da ponovo počnemo da radimo, jer osećamo da samo tokom rada stvarno živimo. U nama se nešto otvorilo. Kroz povećanu kreativnu snagu, radost slobode i neograničenost počinje da cveta. Imamo čudan osećaj kao da nismo mi ti koji radimo nego nešto u nama koje sve zna, koje nas uzima i pokazuje nam put na kojem možemo dostići i ispoljiti savršen sklad, zaista, čak i perfekciju u našem radu. To nešto i Ja smo potpuno jedno. Tad razumemo šta zen–budisti misle pod “zenom”, a takođe i značenje mističnog braka – unio mystica Ružokrstaša i velikih mistika – jer smo to iskusili za vreme rada i iskustvo još uvek postoji. Ja i kreativni princip – logos – smo jedno. Ja – i Ja – smo jedno.

Zahvata nas groznica i mi zaboravljamo na ceo svet. Nismo više osoba koja ima ime negde u spoljašnjem svetu, jer smo postali kapljica i beskonačnom okeanu. Sudelujemo u Božijoj kreaciji i kreiramo nove svetove, i ma koliko taj naš svet bio mali, mi osećamo i znamo da imamo sposobnost dosezanja, u našoj maloj sferi, kreativnog savršenstva uporedivo sa Božijim u Univerzumu. Sve šire se otvaraju vrata prema unutrašnjim svetovima, i mi ponovo opažamo nove svetove, nove lepote. Otkrivam nove istine, primam nove ideje. Odakle? Iz sebe samog, gde se nalazi neisrpni izvor – od Boga. Koja je razlika? Postoji li uopšte jedno? Sve su to samo svetovi. Ideje koje su u meni postale osvešćene su kao sjajno Božije svetlo, a ja pomoću tog svetla vidim sve, sve istine neba i zemlje, gde god da usmerim reflektor svoje svesti. To svetlo me ispunjava neopisivom radošću. I telo učestvuje u tome. U mom srcu, grudima, glavi, vrhu moje glave i svakom nervnom završetku osećam novi, nadahnjujući život koji me ispunjava vitalnošću, hrabrošću, samopoverenjem – samim životom – pa tako ničeg ne treba da se bojim. Čak ni smrti. Božanski, nenarušivi mir počiva u meni. JA SAM taj mir i samopoverenje. Nije mi potrebno da očekujem razlog za sreću, jer ja sam ta sreća. Šta drugo može da me učini srećnim? Ja sam izvor iz koga sreća zrači. Da li sam svestan ili nesvestan? Kakve su ove reči? Šta označavaju? Ova tvrđenja su iznad bilo

kakve koncepcije. JA JESAM! Zar to nije dovljno? Zaista jeste. Ja sam u stvarnosti. Ja živim. Ja sam ŽIVOT! Zašto bi moja svest to takođe trebala da primeti i shvati racionalno? Ako sam postao kesten, zar treba da pišem disertaciju o njegovom ukusu – mom ukusu, kad sam to ja sam? Da li je potrebno da govorim ili pišem o tome kada sam živ kao nikada ranije? Zar nije dovoljno da sam ja sam radost, sreća, POSTOJANJE?

Ne treba više o tome da razmišljam. Reči, "nesvestan" ili "svestan" su samo reči i one nisu ono što predstavljaju. Reči su spoljašnje, u spoljašnjem svetu, spoljašnje mojoj Suštini, negde u mom mozgu. U mom unutrašnjem svetu postojim samo JA. Ipak, o tome ne razmišljam, a ako to sada činim to je samo zbog teksta, da bih bio razumljiv, da bih se uobličio u reči za one ljude koji su uznemireni ovim pitanjem. Ja sam inspiracija postojanja, Ja jesam, bez dubokog razmišljanja o tome. Ne postoji ništa što može da me izmami iz mog BIĆA. Koncepcije vremena i prostora su od spoljašnjeg sveta. Za mene postoji samo apsolutno postojanje – sama SUŠTINA – jer JA SAM TO.

Nismo u stanju da opišemo i učinimo to da drugi razumeju stanje postojanja, isto kao što nismo u stanju da protumačimo kako čujemo zvuk, osećamo miris parfema, ukus začina, vidimo boju ili oblik. Oni koji su iskusili ove stvari sasosećajno se smeškaju, jer znaju o čemu osoba govori. Drugi mogu da učine samo jedno: da iskuse to sami. Tako je to i sa transformacijom seksualne energije u duhovno božansku snagu. Svako ko je to iskusio može sasećajno da se smeška. To je dobro poznat Budin osmeh, koji sve zna, koji poznaje najuzvišeniju istinu, koji poznaje najvišu istinu o Bogu – o večnom Biću. Ako to nismo iskusili ne možemo da razumemo šta je transformacija seksualne energije koja pruža tako duboko zadovoljstvo i radi koje je vredno uložiti trud. Kako neko, na primer, može da objasni biću rođenom bez polnih organa šta čini seksualno iskustvo toliko zadovoljavajućim da su ljudi spremni na najveća herojska dela, isto kao i na najveće ludosti zbog polnog odnosa sa određenom osobom? Onima koji nisu iskusili transformaciju seksualne energije može da se da samo savet. Onaj ko se tome bez uvažavanja podruguje ili ima prezir, ne bi trebao to da čini i ne može da sudi o tome ili da se ružno šali. Takvi ljudi prvo treba da dožive transformaciju. Oni treba da razmisle zašto su svi veliki ljudi, koji su želeli da ukažu na istinu o putu oslobođenja, bez izuzetka i sami prošli taj put. Ti džinovski umovi su nas poučili da je postizanje svesti u najvišim centrima najviše, božansko stanje. Mi u tim centrima ne odražavamo nešto, nego postajemo nešto. Pokretačka snaga koja nam pomaže da stignemo do ovog stanja jeste seksualna energija koja nije bila iskorišćena za polno sjedinjavanje već je usmeravana na gore i transformisana u kreativno božansku energiju. Zmija koja grize svoj sopstveni rep. "Ko ima uši da čuje neka čuje" (Marko 4:9).

A telo? Da li će seksualne želje ponovo biti probuđene u telu? Kako će reagovati žljezde?

Ne smemo da zaboravimo jedno, a to je, da telo ima seksualnu želju samo ako sam ja u njemu. Telo samo za sebe nema seksualne želje. Te želje su fizička projekcija mog poriva za nebeskim jedinstvom. Mrtav

čovek nema seksualne želje. Ukoliko sam postigao božansko jedinstvo – unio mystica – u svojoj svesti, tj. ako sam postao jedno sa svojim duhom, svojim bićem, tako da činim celinu, onda više ne projektujem seksualne želje u sopstveno telo. Najunutarnjije, istinsko biće – duh – je bespolan. Moje telo se smiruje i pokorava svakoj mojoj naredbi, a ipak živi intenzivnije i ima mnogo veću potentnost od tela čoveka koji još uvek troši svoju životodavnu energiju kroz seksualno sjedinjavanje. Svakim sjedinjavanjem živa bića po malo umiru, ponovo trošeći sopstvenu vitalnu energiju, bez obzira na to da li je cilj, davanje novog života, ostvaren. Ako smo celina, sva vitalna energija ostaje da služi naše sopstveno telo, pa onda zračimo i koristimo produhovljenu seksualnu energiju, kreativnu snagu, takođe kroz telo. Svaki nervni završetak nabijen je najvišom božanskom, magijskom strujom. Sada možemo da razumemo zašto su mnogi veliki ljudi, koji su već prošli put i koji su postigli cilj, imali tako zdravo telo i zašto su doživljavali veliku starost. Spomenućemo dva dobro poznata primera: Sveti Antonije je sa devedeset godina počeo da seje seme u pustinji i dobijao je toliko mnogo žita da je od tada živeo samo od njega. Sa sto četiri godine posetio je Svetog Pavla koji je imao sto dvanaest godina. Da bi stigao do Svetog Pavla, Antonije je morao da pešači više od dva dana. Ove istorijske činjenice zapisao je aleksandrijski biskup. Mogli bi da navedemo niz autentičnih primera o velikim ljudima koji su praktikovali potpuni asketizam ostajući pri tom zdravi i koji su sačuvali sposobnost za težak rad i u najpoznijim godinama života. Međutim, glavna stvar u tome nije da živimo dugo, već zdravo. Treba da pazimo na svoje telo samo toliko da bi ga održavali zdravim, u apsolutnom ekvilibriju, u nebeskom miru. Kao što sunce izliva svoje zrake jednolično u prostoriju, tako i mi potpomognuti usmeravanjem svesti, treba da zračimo energiju, koja je MOJ EGO. Takođe, ne treba da zaboravimo da naše polne žljezde nisu stvorene samo zbog očuvanja vrste već i da imaju veoma važnu ulogu u našem telu. One nose vitalnu tenziju u našem telu, a mladolikost tela zavisi od te tenzije. Ravnoteža, harmonija, poverenje i mir u mom telu – i ja sam gospodar u svojoj kući. I čovekov najveći neprijatelj strah, ne može više da me dosegne, kao što ni mrak ne može da dosegne sunčevo svetlo.

Kao što je duh hiljadu puta jači od tela, tako su i sreća i radost postignuti na ovom putu hiljadu puta veći. Duh je uzrok, telo je posledica. Telo je samo refleksija duha, a seksualno zadovoljstvo, čak i najviše, samo je bledi odraz radosti, ispunjenja i blagoslova iskustveno doživljenog kroz polne organe pretvorene u kreativnu snagu – logos – i zadržanog kao stanje svesti – JA SAM TO. Ovu sreću ne trošimo samo da bi gradili, a zatim je opet crpeli sve dok telo ne bude iznošeno, iscrpljeno i impotentno. Mi zadržavamo unutrašnju božansku radost, nosimo je u sebi svo vreme, jer mi sami smo ta radost. Ta radost se povećava iz dana u dan, isto kao što u bajci zlatna jabuka ljubavi raste sve više i više, jer se jedenjem troši njeno meso. Kreativna snaga, uvećana koncentracijom uma, nastavlja da raste sve dok svesno ne dostigne neograničenost božanske Suštine. I telo sudeluje u tim visinama kreativnih moći. Živi u zdravlju zbog viših frekvencija proširene svesti i postaje pokorniji sluga duha. Sada možemo da shvatimo

zašto se oni ljudi, Božiji ljudi, koji su postigli najviši nivo, suzdržavaju od trošenja svoje kreativne snage kao seksualne energije. Oni ne žele da odbace izvor zadovoljstva i uživanja. Takvi ljudi doživljavaju suprotan pol svesno u njima samima i zato ne traže komplement van sebe. Oni su upotpunjeni. Ono što je bilo polovina postalo je celina. Svesno su postali kreativna moć – logos – svoja sopstvena Božanska Suština.

To je transformacija seksualne energije u duhovnu, božansku kreativnu snagu. To je uskrsnuće iz mrtvih u večni život. Tajna seksualne energije je u sledećem: Na početku veza između sveta materije i duhovnog carstva omogućava ljudskom duhu rođenje u materijalnom telu, dok je kasnije ljudski duh podvrgnut i pomaže čoveku u njegovim naporima koristeći seksualnu energiju kao gorivo za stimulisanje viših nervnih i moždanih centara, podižući tako svest do božanske univerzalne svesnosti, za vreme dok još uvek prebiva u telu. Zbog toga treba da iskoristimo priliku, tj. vreme zemaljskog života, dok živimo u telu da postignemo krajnji cilj – Boga.

Koristimo poređenje: drvo za ogrev žudi za vatrom. Ono je hladno, kruto i beživotno i žudi za unutrašnjom toplotom. Jednog dana se zapali, počinje da gori i postaje jedno sa vatrom koja ga greje, oživljava i uznosi. Zbog toga što ga vatra rasplamsava i čini toliko živim, drvo plane, pretvara se u pepeo i umire. Drvo ne razume da postoji oslobođenje od ove smrti i mogućnost uskrsnuća. Da je drvo, dok je bilo zapaljeno, prenelo svoju svest sa sebe na vatru da bi u njoj postalo svesno, da bi postalo jedno, istovetno sa samom vatrom, u trenutku smrti njegova svest ne bi trebala da umre zajedno s njim. U tom slučaju nije važno da li ga je vatra celog zahvatila. Kao vatra imaće mogućnost da nastavi svoje postojanje u njenoj nevidljivoj, neispoljenoj, duhovnoj formi čak i ako vatra ne zapali sve. S vatrom će svest pređašnjeg drveta nastaviti svoje postojanje u novorođenom, uskrsnulom, istinskom biću, kao vatra.

Naš put je isti. Ako mi, ljudi, shvatimo da ne umiremo sa materijalnim telom, i ako iskoristimo vreme i prilike tokom života dok još gorimo s vatrom duha, da bi preneli svest od naše ljudske supstance do duha, goruće vatre – do života – tada, kada telo nestane, svest neće umreti. Kao što je Pavle rekao: “Jer svi nećemo pomrijeti, a svi ćemo se pretvoriti” (Korinćanima Poslanica I, 15:51).

Stoga, treba da iskoristimo vreme i priliku dok živimo u telu, dok nas duh požuruje i gori u nama i dok je naše telo još uvek puno potencije. Duh nam daje život. Tako, ukoliko svesno postanemo istovetni s našom vatrom, našim duhom, za vreme dok još gorimo, dok smo još živi, tada ćemo probuditi sam život, rast svesti na novom nivou, tj. postaćemo sam život koji nikada ne može umreti, jer to je sam život. U ovoj tački mi sami smo postali vatra, duh, život, logos koji stvara sve stvari, oživljava ih i čuva kroz svoju vatru. Zapravo mi smo to oduvek i bili samo što je naša svest pala iz duhovnog rajskog stanja u “drvo”, u telo, poistovećujući se s njim. Međutim, ako čovek nije svestan svog pravog bića, tada njegova svest umire zajedno s telom i on je zaista mrtav. Ako pak, on postane svestan svoje više Suštine, svog duha, tokom zemaljskog života, tokom svoje

inkarnacije, sve dok gori s vatrom duha, tada njegova svest neće umreti sa telom. Umesto toga ostaje svesna i živi poput kapljice vode u okeanu, u stanju univerzalne svesti, u Bogu. Hrišćanska definicija ovoga je uskrsnuće, a istočnjačka, nirvana. Svi veliki proroci, proročice i Božiji ljudi koji su živeli na ovom svetu, učili su da je ostvarenje ovog stanja svesti, poistovećivanje svesti sa životom, sa večnim Bićem, sa Bogom, najviši cilj. To je oslobođenje od zakona materije, iz tela, iskupljenje od smrti i od raspeća našeg duha na dva velika zraka – na vreme i prostor. To je svanuće svesti, buđenje u samom životu, u samom Bogu, iskupljenje od nesvesnog duha u telu. Ovo iskupljenje kroz novu svest je Hristovo učenje, učenje Istočne filozofije, yoge i religije, srednjovekovnih alhemičara, Ružokrstaša, svih prošlih i sadašnjih religija i svakog velikog iniciranog. To je suština svake religije, jer postoji samo jedna istina i jedna tajna našeg postojanja. Svi inicirani su videli i ukazivali na ovu istinu, čak i ako su shodno rasi i klimatskim uslovima svake pojedine zemlje, prikrivali suštinu svojih učenja na najrazličitiji način. Takođe, različite religije ukazuju na različite puteve koji su uslovljeni raspoloženjem i prirodom individualnog naroda. Najkraći put do Boga koji pobuđuje više živčane i moždane centre pomoću seksualne energije koja je kao "gorivo" i koja daje magijsku snagu, u šesnaestom i sedamnaestom veku, u Evropi su poučavali takozvani alhemičari, Ružokrstaši. Krstaši su bili stvarna prilika za sticanje znanja od iniciranih sa Istoka, o filozofskom kamenu. Atanor je ljudsko telo, zmaj je kreativna snaga koja deluje u telu, a zmajeva vatra je seksualna energija usmerena prema gore kroz suzdržan način života i korišćena kao gorivo. Filozofski kamen je božanska univerzalna svest i njegova magijska duhovna moć nad celom Prirodom. Eliksir života je "vatra koja teče poput vode" i "vatrena voda", tj. visoka frekvencija božanske samosvesti koju možemo da provedemo u telo i da je zračimo isto onako svesno kako možemo da provodimo elektricitet i magnetizam u komad metala, time ga nabijajući i dajući mu magnetna svojstva. Hrišćani to zovu "krvlju Hristovom", a Ružokrstaši "eliksirom života". To je vitalni tok logosa, života, božanske Suštine.

Veliki inicirani, proroci i proročice, visoka sveštena lica i sveštenice svih velikih naroda u istoriji i Božiji ljudi, s vremena na vreme se pojavljuju na zemlji. Oni sigurno ne bi odbacili seksualno zadovoljstvo koje mnogi ljudi smatraju za sve, da umesto toga nisu zadobili nešto što je hiljadu puta vrednije. Oni su jednostavno "drvo" zamenili sa vatrom. Kao inicirani oni su se smireno odrekli ovog fizičkog, kratkog i prolaznog zadovoljstva za izvor radosti, sreće, za večno i neuništivo postojanje sve–potencije koja je davalac blagoslova, slobode i svemoći.

Koji je naš prioritet?

Gejzir koji se brzo podiže ili vulkan koji ključa u utrobi zemlje i koji je izvor i uzrok svih gejzira i vulkanskih erupcija?

Mistični brak, opisan u Bibliji, u pesmi Solomunovoj i u Apokalipsi je sjedinjenje ljudske svesti sa istinskom Suštinom, sa Božanskim duhom, uz pomoć produhovljene seksualne energije.

U bajci o Uspavanoj lepotici nalazimo istu istinu. Uspavana lepotica (uspavana svest) probuđena je u večni život kroz snagu ljubavi (kroz vatru seksualne energije) zahvaljujući prinčevom poljupcu (zahvaljujući vatrenom dodiru duha, istinskog bića).

Legenda o Siegfriedu ima isto značenje. Siegfried pobeđuje zmaja mačem svesti, a zatim se kupa u njegovoj krvi koja mu daje večni život i magičnu nadprirodnu moć. Zatim prolazi kroz prsten od vatre koji okružuje uspavanu lepoticu Brunhildu i budi je poljupcem, za večni život i neuništivo sjedinjenje. Dva pola pronalaze jedan drugog i ponovo počivaju jedan u drugom u apsolutnom ekvilibrijumu.

Mogli bi da navedemo mnogo simboličkih priča i legendi u pogledu tajne buđenja ljudske svesti u večnu, božansko univerzalnu svesnost kroz vatru suzdržane seksualne energije. Ali to bi nas odvelo daleko. Činjenica je da čovek u sebi nosi ovu mogućnost čak i ako toga nije svestan. Bog je u čovekovom nesvesnom i kao što je već rečeno, dva pola počivaju jedan u drugom, u Bogu. Čovek misli i živi kao polno biće samo dotle dok svoju svest poistovećuje sa telom. Međutim, kada se sa svojom svešću probudi u Bogu, njegova seksualnost i koncepcija polnosti prestaju da postoje u njemu. U njemu u njegovom osvešćenom nesvesnom, koje više nije nesvesno, pronalazi drugi pol, njegov sopstveni komplement koji je zapravo oduvek tu, ali u pritajenom, nesvesno stanju, i on sada s njim postaje jedno. Sada pošto u njemu sve postoji u prvom licu, postao je svestan i drugog pola u sebi. Kod partnera suprotnog pola s kojim osećam unutrašnje jedinstvo i pokušavam da doživim i realizujem to u telu, ja tražim taj komplement moje apsolutne i prave Suštine, u kojoj su oba pola uvek prebivala i koja će nastaviti to da čine sve u večnost, jer oni pripadaju jedno drugom, jer JA SAM činim ta oba dela. Kada smo postigli to nebesko jedinstvo svesni smo u apsolutnom androginom stanju.

Ružokrstaši, osobu koja je postigla ovo stanje nazivaju hermafroditom. Reč je sastavljena od dva grčka imena, Hermesa i Afrodite. Ona označava da je osoba ostvarila dva pola u svojoj svesti. Ružokrstaši prikazuju hermafrodita sa dve glave, jer je on postigao svoje prosvetljeno stanje pošto je zagospodario seksualnom energijom koristeći je kao gorivo, a ona ga je postavila na zmaja, vladara ovog sveta, naše zemlje. Jer zemljom vlada seksualna energija.

Svi sveti spisi govore o androginom prvobitnom stanju. U Bibliji je to stanje prikazano u priči o Adamu koji je na početku bio androgino biće, muškarac–žena. Tek kada je Adam zaspao dubokim snom – tj. kada je izgubio svoje nebesko stanje svesti i postao nesvesno stvorenje – negativni pol, ženski princip, napustio je njegovo telo. Tada Bog načini "haljine od kože, i obuče ih u njih"(Postanje 3:21), što znači da je duh dobio materijalno telo koje ispoljava samo jedan pol i na taj način oni su stekli svest o seksualnosti. Videli su sebe kao muškarca i ženu i zaboravili da je njihova Suština DUH i CELINA.

Sadašnji poredak u prirodi ne dozvoljava nam da razumemo fizički androgino prvobitno stanje. To je jedino moguće u duhovnom stanju, u prvobitnoj svesti. Ovo prvobitno stanje u kojem dva pola počivaju jedan u

drugom, možemo da ostvarimo i doživimo u našoj svesti kao stanje svesnosti.

Treba da naglasimo da čovekovo telo na isti način pripada svom polu čak i kada je dostigao veoma visok nivo. Ako kroz vežbe yoge ostvarimo naš komplement u nama, naše telo i pored toga ostaje muško ili žensko, a nikako muškarac–žena, fizički hermafrodit. U sadašnjem poretku u prirodi to bi bilo patološko stanje tela. Ružokrstaši su koristili izraz “hermafrodit” samo u odnosu na svest. Sva stanja koja smo doživeli tokom našeg razvoja su čista stanja svesti. I kada osvestimo u sebi drugi pol, to uprkos tome ostaje čisto mentalno stanje. Telo je u to uključeno utoliko što više nema seksualnih želja. Želja prebiva u telu, jer kao što smo već rekli, leš nema seksualnih želja, već je to stanje svesti kod čoveka dok se poistovećuje sa telom. U vreme začeća, duh ulazi u telo, izgrađuje ga za sebe po svom liku i oživljava ga. Pošto materija izoluje i ne dozvoljava da se vidi svetlo duha, duhovna svest se gubi, postaje fizičko biće i sebe vidi kao telo. Posledica toga je traganje za izgubljenim u telu, i stoga uzlet seksualne želje. Žljezde su stimulisane i takođe rade kroz delovanje duha, života. Kada duh ponovo zadobije svoju duhovnu svest u telu i postane svestan postojanja duha, tada postaje celina u svojoj svesti, a seksualna želja nestaje u telu. Ovo objašnjava zašto ljudi koji su probuđeni u duhu, u svom istinskom biću – proroci, proročice i Božiji ljudi – nemaju više seksualne želje, iako njihova tela ispoljavaju samo jedan pol. To takođe objašnjava zašto su u stanju da žive suzdržanim načinom života bez patološkog potiskivanja, nemira i teškoća. Da bi se izbegao bilo kakav nesporazum treba naglasiti, da ti ljudi ostvarujući “celinu” nisu postali impotentni, koliko god da neupućeni tvrde suprotno. Oni koji su postigli cilj sami su izvor sveukupne potencije i koriste energije po sopstvenom nahođenju, a vrata svakog ispoljavanja, uključujući tu i seksualno, su im otvorena. Stoga, oni nisu impotentni, već uravnoteženi, skladni, savršeno mirni i ljudi koji vladaju samokontrolom. Svako od nas u svom nesvesnom nosi ove istine i zakone.

Mi tražimo apsolut. Ne možemo da prihvatimo kompromise. Zašto ne? Zato što mi u sebi već nosimo ovaj “apsolut”, ovu “celinu”, zato što smo to od uvek i sada smo to. Naš “EGO” je čisti duh za koji ne postoji nikakva podela, odvajanje ili delenje na dva pola. Kada postanemo svesni u našem istinskom Biću, sva seksualnost otpada kao zrelo voće sa drveta, isto kao što dete prestaje da se igra sa igračkama bez bola i žrtve. Telo nam se pokorava pošto seksualna energija više ne nadražuje žljezde. Svaki čovek može sam da iskusi ove činjenice ukoliko pokuša da napreduje na ovom putu, a taj put je najkraći.

Nikada ne treba da se bojimo da će nam Bog nešto oduzeti, a da nam za uzvrat neće dati nešto mnogo veće. ON živi u nama kao naše najunutarnjije biće, kao naša istinska Suština. NJEGOVA želja je da ga spoznamo u našem smrtnom ljudskom obličju. Sve dok smo nesvesni, Bog živi u našem beskrajnom nesvesnom, a ako smo postali svesni, Bog živi u nama kao naš sopstveni nebeski EGO.

“KO IMA UHO NEKA ČUJE ŠTA GOVORI DUH CRKVAMA: KOJI POBIJEDI DAĆU MU DA JEDE OD DRVETA ŽIVOTNOGA

KOJE JE NASRED RAJA BOŽIJEGA. …BUDI VJERAN DO SAME SMRTI, A DAĆU TI VIJENAC ŽIVOTA" (OTKRIVENJE JOVANOVO 2:7, 10).

ZAKLJUČAK

Pokušajmo da rezimiramo ono što je rečeno. Postoji samo jedna kreativna energija, logos, koja se ispoljava od svoje najniže forme – seksualne energije, do uzvišene, duhovno nebeske snage, kroz celokupnu kreaciju na svim nivoima Jakovljevih lestvi, u makrokosmosu, u Univerzumu, isto kao i u mikrokosmosu, u čoveku.

Čovek je urođena sposobnost za svesno ispoljavanje kreativne snage u svim njenim oblicima, na svim nivoima stvaranja, pošto je kreativna snaga – logos – njegovo sopstveno istinsko biće, a on u svom telu ima organe koji su sposobni da emituju različite forme energije. Zemaljski život navodi čoveka na uzdizanje njegove svesti na sve više nivoe, veću budnost i svesnost, sve dok na kraju ne postigne božansku svest. To je cilj njegovog života i njegove inkarnacije. Ovaj uobičajeni put zahteva mnogo vremena, težak je, pun patnje i bola. Ipak, u svom telu čovek nosi tajnu. Kada to jednom spozna biće u stanju da u mnogome skrati dugačak put do svesnosti ubrzavši svoj razvoj. Tako je u stanju da postigne cilj u jednom životu. Tajna leži u tome da čovek na svom putu ka krajnjem cilju može da ubrza stimulaciju i aktiviranje nervnih i moždanih centara, koji su već izgrađeni u njegovom telu, pomoću žive vatre. Ta vatra je njegova sopstvena seksualna energija. Seksualna energija je veza između uma i materije, kroz nju telo izranja iz materije, pomažući duhu u materiji. Na isti način seksualna energija pruža duhu priliku da se u telu uzdigne od fizičke, nestajuće svesti i da se ponovo vrati Bogu, do božanske samosvesti. Seksualna energija u sebi nosi sposobnost ubrzanja razvoja ljudske svesti prema besmrtnosti, božanskoj samosvesti. Ona sama je transformisana u kreativno duhovnu snagu, a čovek tu transformaciju doživljava u sebi kao konstantno povećanje i kao čisto duhovno stanje svesti. On postaje sve budniji, življi i svesniji. Postaje potpuno probuđen. Istovremeno u njemu se razvijaju više duhovno magijske sposobnosti.

Tajna seksualne energije ne leži samo u stvaranju novih generacija, već je vezana uz drugu funkciju koja je od mnogo veće važnosti za čoveka: da korak po korak vodi svoju svest velikim Jakovljevim lestvama do Božanske svesti. Tako je seksualna energija koja je sama kreativni princip – logos – transformisana u svoje izvorno prvobitno stanje. Ovu transformaciju kreativne snage od njene najniže do najviše forme čovek može stalno da ubrzava pomoću seksualne energije. To se dešava usled toga što mu sama ta energija pomaže u povećanju elastičnosti nervnih i moždanih centara koji su još uvek u latentnom stanju, sve dotle dok ne

počnu da primaju visoke frekvencije božanske samosvesnosti bez štetnih posledica.

Čovek u sebi iskustveno doživljava najnižu formu kreativne snage, zvane seksualna energija, kao nesvesnu, fizičku želju za oslobađanjem, a na najvišem nivou, kao čisto duhovno stanje, kao nebesku Univerzalnu ljubav i kao božansku samosvest, kao JA JESAM.

Od najnižeg nivoa, na kome je čovek životinja sa razumom, pa do najvišeg, božansko duhovnog nivoa, do Univerzalne svesti, čovek se uspinje na sedam prečki Jakovljevih lestvi svesti.

Prvi nivo: čovek je nesvesno biće slepo vođeno sudbinom. Njegov seksualni život je animalni i vodi ga nekritična želja za oslobađanjem.

Drugi nivo: prvo svitanje svesti, prvo buđenje. U svom seksualnom životu traži fizički odgovarajućeg partnera pa uključuje odabir.

Treći nivo: svest jeste emotivni život. Traga za aktivnošću koja mu emotivno odgovara, a u seksualnom životu traži partnera koji će mu odgovarati duhovno, emotivno, ali i fizički. Poriv i želja za porodičnim životom.

Četvrti nivo: svest na intelektualnom nivou, žudi da zna, da uči, traga za intelektualnim preokupacijama i radom. U seksualnom životu traži inteligentnog partnera, koji ima razumevanja i koji mu odgovara na svaki način, s kojim se venčava iz ljubavi.

Peti nivo: buđenje magijskih, sugestivnih snaga, a dosledno tome kreativna aktivnost i superiornost, sugestivno delovanje na druge ljude.

Šesti nivo: Samokontrola i vladanje sudbinom. Traga za utelovljenjem komplementarnosti prisutne u nesvesnom. Želi partnera koji će mu odgovarati intelektualno, duhovno i fizički. S jedne strane potpuno je slobodan od društvenih normi i građanskih konvencija, a s druge strane ima moralno uzvišen pogled na svet i način života koji je motivisan unutrašnjim porivom – poslušnošću unutrašnjim, božanskim zakonima svesti.

Sedmi nivo: Univerzalna svest, unio mystica. Čovekova svest se sjedinjuje sa njegovim istinskim bićem. Jagnje i novi Jerusalem su postali jedno. Svesnost u postojanju, u Bogu: "Ja i moj otac smo jedno".

U jednom životu čovek ne može da prođe kroz sve nivoe – od najnižeg do najvišeg, jer njegovi nervi ne mogu da izdrže ogromnu razliku u naponu između najnižeg i najvišeg stanja svesti, iako mogu da imaju neočekivanu elastičnost. Da bi prekrio donje nivoe čoveku je potrebno mnogo vremena za povećanje izdržljivosti svojih nerava, potrebno mu je mnogo inkarnacija. Ali put od srednjeg nivoa, na kom je već budan i odakle želi kontinuirano da nareduje prema najvišem nivou, sposoban je da pređe u jednom životu. Pomoću seksualne energije koja je prisutna u njegovom telu može da postigne ovaj nivo brže nego da to čini prirodnim putem. Čim prestane da troši seksualnu energiju i počne da je zadržava kao gorivo za sebe, da bi stimulisao i aktivirao svoje živčane i moždane centre koji su još uvek u latentnom stanju, ovladaće okultnim moćima i postići će cilj svog života, svesnost u Bogu.

Na tom najkraćem putu pomoći će mu promišljeno sprovođenje određenih yoga vežbi i seksualna energija koja nije potrošena, već je iskorišćena kao unutrašnje gorivo.

“Opkoliše me bolesti smrtne i jadi pakleni zadesiše me, naiđoh na tugu i muku. (Psalam 116:3)

Iz teskobe povikah ka Gospodu i usliši me. Gospod je sa mnom, ne bojim se. (Psalam 117:5, 6)

Gospod je hvala moja i pjesma; on mi postade spasitelj. (Psalam 118:14)

Vrati se dušo moja, u mir svoj, jer je Gospod dobrotvor tvoj.

Ti si izbavio dušu moju od smrti, oko moje od suza, nogu moju od spoticanja. (Psalam 116:7–8)

Duša se naša izbavi kao ptica iz zamke lovačke; zamka se raskide, i mi se izbavismo. (Psalam 124:7)

Hodiću pred licem Gospodnjim po zemlji živijeh.” (Psalam 116:9)